

МИШЕЛ
ЗИНК

Пророчеството
на
Ресурците

Clibri
черна луна

МИШЕЛ ЗИНК
ПРОРОЧЕСТВОТО НА
СЕСТРИТЕ

Превод: Мария Донева

chitanka.info

Шестнайсетгодишната Лия Милторп и нейната близначка Алис току-що са останали пълни сираци. Върху близначките тегне древно пророчество, обърнало поколения сестри една срещу друга. За да избегне мрачната съдба и да остане в обятията на любимия си Джеймс, Лия трябва да доведе пророчеството докрай, преди това да стори Алис. Едва тогава ще разгадае мистериозните обстоятелства около смъртта на родителите си и значението на странния белег на ръката си, ще разбере и докъде може да стигне сестра ѝ, за да я победи.

С „Пророчеството на сестрите“ американската писателка Мишел Зинк повежда читателя на незабравимо пътешествие, по време на което едната от сестрите взема съдбовно решение, а въздействието му излиза извън рамките на нормалното.

Това е първият роман от трилогията за двете сестри близначки.

1.

Дъждът не ми прави впечатление вероятно защото е тъй подходящ за случая. Излива се на талози като плътна завеса от сребристи нишки и пада върху коравата очакваща зимата пръст. Стоя от едната страна на ковчега и не мърдам.

Застанала съм от дясната страна на Алис. Винаги заставам от дясната ѝ страна и често се питам дали не съм ѝ била отдясно и в утробата на майка ни, преди да ни измъкнат една след друга на белия свят, който сме огласили с писъците си. Брат ми Хенри е седнал до Едмънд, нашия кочияш, и до леля Вирджиния. Хенри непрекъснато седи, защото не може да използва краката си. Не беше никак лесно да го докарат в инвалидния стол до гробищата горе на хълма, за да присъства на изпращането на баща ни във вечен отдых.

Леля Върджиния се навежда и гласът ѝ достига до нас през плющенето на дъжда.

— Деца, трябва да тръгваме.

Преподобният отец отдавна си е отишъл. Нямам представа колко време стоим до калната могила, приютила останките на баща ми, тъй като Джеймс държи чадъра си над главата ми и до него се чувствам спокойна и защитена, а той стои като преграда между мен и реалността.

Алис ни маха с ръка да тръгваме.

— Хайде, Лия, Хенри! Ще дойдем пак, когато грее слънце, и ще донесем свежи цветя на гроба му.

Аз съм родена първа по ред, макар и само минути преди Алис, ала винаги съм била наясно, че сестра ми командва парада.

Леля Върджиния кима на Едмънд. Той вдига Хенри на ръце, обръща се и тръгва към къщата. Над рамото му брат ми среща моя поглед. Хенри е само на десет, но е много по-умен от момчетата на своята възраст. По тъмните кръгове около очите му разбирам колко му липсва татко. Остра болка пронизва цялото ми същество и се спира

някъде около сърцето. Алис може и да командва парада, но аз съм онази, която винаги се е чувствала отговорна за Хенри.

Стоя като закована, краката ми не щат да се помръднат и да ме отведат далеч от баща ми, който лежи студен и мъртъв в земята. Алис поглежда назад. Очите ѝ намират моите през пелената от дъжд.

— Идвам след малко.

Трябва да крещя, за да ме чуе, тя бавно кима с глава, обръща се и продължава по пътеката, която води до имението Бърчууд.

Джеймс взема облечената ми в ръкавица ръка в своята и когато силните му пръсти се склучват върху моите, усещам облекчение в душата си. Той се приближава, за да мога да го чуя в дъжда.

— Ще остана до теб колкото искаш, Лия.

Кимам с глава, докато наблюдавам как дъждът лее сълзи по надгробния камък на татко и чета думите, издълбани върху него.

Томас Едуард Милторп
любящ баща
23 юни 1846 — 1 ноември 1890

На гроба няма нито едно цвете. Дори богатството на баща ми не ни помогна да намерим цветя точно преди зимата да пристъпи в нашия малък град в Северен Ню Йорк, а никой от нас не намери сили, нито желание да изпрати по-надалеч някого, та да купи цветя за скромната църковна служба. Внезапно ме хваща срам заради недосетливостта ми и се оглеждам из фамилното гробище за нещо, каквото и да е, което бих могла да оставя на гроба.

Но не виждам нищо. В мократа трева се търкалят само изкаляни камъчета. Навеждам се, вземам няколко и държа дланта си отворена, докато дъждът ги измие.

Не съм изненадана, че Джеймс се досеща какво искам да направя, макар че не съм го изрекла на глас. Цял живот сме били приятели, а напоследък сме дори нещо повече, много, много повече. Когато пристъпвам към гроба и отварям дланта си, за да пусна камъчетата в основата на татковия паметник, Джеймс се придвижва напред с чадъра в ръка, за да ме пази от дъжда.

Когато протягам ръка напред, ръкавът ми се вдига и открива лъскавия като сребро странен белег, онзи особен кръг, появил се върху китката на ръката ми след татковата смърт. Крадешком поглеждам към Джеймс, за да видя дали го е забелязал. Не, не е и аз придърпвам ръка навътре в ръкава, докато подреждам камъчетата в стройна редица. Отпъждам от главата си мисълта за белега. В душата ми няма място и за двете — и за скръбта, и за тревогата. А скръбта не чака.

Изправям се с поглед, впит в камъчетата. Те не са нито красиви, нито ярки като цветята, които ще донеса през пролетта, но са всичко, което мога да му дам. Хващам ръката на Джеймс и се обръщам, за да тръгна, като разчитам на него да ме отведе у дома.

* * *

Оставам долу в салона дълго след като останалите се разотиват, но не заради огъня, който гори в камината и излъчва уютна топлина. В моята стая също има камина, както в повечето помещения в Бърчууд. Не, аз седя в полутъмния салон, осветяван само от отблясъците на угасващия огън, защото нямам смелост да се кача на горния етаж.

Татко е мъртъв от цели три дни и аз непрекъснато съм заета. Трябваше да утешавам Хенри и макар че организирането на татковото погребение бе задължение на леля Върджиния, беше редно и аз да помогна. Така мисля. Но сега, в пустия салон, където тишината се нарушава единствено от тиктакането на часовника върху полицата на камината, осъзнавам, че несъзнателно съм отлагала във времето момента, когато трябва да се изкача по стълбите и да мина покрай празната стая на татко. Моментата, в който ще трябва да си призная, че него вече го няма.

Бързо ставам, преди да съм изгубила кураж да тръгна, и се съсредоточавам в стъпките на краката си, поставям единия обут в пантоф крак пред другия нагоре по витата стълба, после се отправям надолу по коридора в Източното крило. Щом отминавам стаята на Алис, а после и тази на Хенри, погледът ми спира върху вратата в дъното. Навремето там беше стаята на майка ми.

Тъмната стая.

Като деца двете с Алис рядко споменавахме стаята и то само шепнешком, макар че не се сещам кога и защо започнахме да я наричаме „Тъмната стая“. Вероятно защото в къщата с високите тавани, където огънят гори девет месеца в годината, единствено необитаваните стаи остават напълно тъмни. Но дори когато майка ми беше жива, стаята ѝ изглеждаше мрачна, защото тъкмо там тя се бе усамотила през последните месеци от живота си. Тъкмо в тази стая тя непрекъснато се отдалечаваше от нас и се носеше все по-нататък и по-нататък.

Продължавам към моята стая, където се разсъбличам и намъквам нощницата си. Тъкмо сядам на леглото и започвам да разчесвам косата си с четка — за повече блясък, когато някой почуква на вратата и ръката ми увисва във въздуха.

— Да?

Отвън се чува гласът на Алис:

— Аз съм. Може ли да вляза?

— Разбира се.

Вратата проскърцва и се отваря, а от студения коридор нахлува хладен въздух. Алис бързо я затваря, идва до леглото и сяда до мен, както правеше в детството ни. Нощниците ни, също като нас самите, са почти еднакви. Почти, но не напълно. На Алис е от най-фина коприна, както сама я е поръчала, докато аз винаги съм предпочитала удобството пред лукса и нося памучни нощници през цялата година, с изключение на лятото.

Тя протяга ръка да вземе четката.

— Дай на мен.

Подавам ѝ я, като се опитвам да скрия почудата си, и се обръщам с гръб към нея, за да ѝ е удобно да ме реши. Не сме от сестрите, които вечер си разресват взаимно косите или споделят една с друга съкровенията си тайни.

Тя движи четката по дължината на косъма, започва от основата му и я прокарва чак до края. Като наблюдавам отражението ни в огледалото над скрина, струва ми се невероятно, че някой би могъл да ни различи една от друга. От това разстояние и на отблясъка на огъня в камината двете изглеждаме съвършено еднакви. На мъждивата светлина косите ни имат еднакъв кестеняв оттенък. Скулите на лицата ни падат, под един и същи ъгъл. Ала аз знам, че онези, които ни

познават, не могат да не забележат разликата помежду ни. Тя се състои във факта, че моето лице е малко по-заоблено от това на сестра ми, а меланхоличното изражение в моите очи контрастира с дяволитите пламъчета в нейните. Алис блести на светлината като скъпоценен камък, докато аз изпадам в мрачни настроения, склонна съм да размишлявам и да си задавам въпроси.

Огънят пращи в камината и аз затварям очи, отпускам рамене и се унасям в успокоителния ритъм на четката, а Алис мимоходом пригласява косата на главата ми.

— Помниш ли я?

Клепачите ми трепват и се отварят. Въпросът е необичаен и за миг се чудя как да ѝ отговоря. Когато майка ни почина при необяснимо падане от скалата край езерото, двете бяхме само шестгодишни. Хенри се бе родил няколко месеца преди това. Лекарите бяха вече уведомили баща ми, че дългоочакваният му син няма да може да използва краката си. Леля Върджиния непрекъснато повтаря, че мама много се променила след раждането на Хенри и въпросите около смъртта ѝ все още висят неразрешени. Не говорим нито за това, нито за последвалите разпити.

Казвам ѝ самата истина:

— Да, но съвсем слабо. А ти?

Тя се колебае, преди да отговори, но продължава да работи с четката.

— Така мисля. Но само отделни моменти. Някои от общите ни мигове. Често се питам защо си спомням зелената ѝ рокля, а съм забравила звученето на гласа ѝ, когато ни четеше. Защо виждам ясно книгата със стихове, която държеше върху масата в салона, а не си спомням на какво ухаеше.

— На жасмин и... портокали, струва ми се.

— На това ли? Ухаела е така? — гласът ѝ прилича на мърморене зад гърба ми. — Не знаех.

— Достатъчно. Мой ред е. — Извъртам се и протягам ръка за четката.

Тя е угоднически мила, като малко дете.

— Лия?

— Да?

— Ако знаеше нещо за мама... Ако си спомнеше нещо, нещо важно, щеше ли да ми кажеш?

Тя говори тихо и по-нерешително от всякога.

Гласът пресеква в гърлото ми, като чувам странния въпрос.

— Разбира се, Алис. А ти?

Тя се двоуми, дълбоката тишина в стаята се нарушава единствено от тихото движение на четката по меката като коприна коса.

— Предполагам.

Разресвам косата ѝ и си спомням. Не майка ми. Не в този миг. А Алис. Двете ни. Близначките. Спомням си за времето преди раждането на Хенри, преди мама да потърси убежище и да се оттегли в Тъмната стая. Когато Алис стана потайна и странна.

С лекота се връщам назад в спомените си, в детството ни, когато двете с Алис бяхме толкова близки. С обич си спомням тихото ѝ дишане в непрогледните нощи, гласа ѝ в тъмнината на общата ни стая. Мъча се да гледам на близостта ни като на нещо приятно, да пренебрегна вътрешния глас, който още тогава ми напомняше за различията помежду ни. Но не се получава. Ако съм искрена, ще си призная, че винаги сме се гледали една друга с подозрение. И все пак стигало ми е само да докосна нежната ѝ ръка преди сън или да отпъдя къдриците ѝ от рамото си, когато тя спеше, сгушена до мен.

— Благодаря ти, Лия. — Обръща се към мен Алис и ме поглежда в очите. — Знаеш ли, много ми липсваш.

Страните ми горят под настойчивия ѝ поглед, лицето ѝ е съвсем близо до моето. Свивам рамене.

— Аз съм тук, Алис, където съм била винаги.

Тя се усмихва, но в усмивката ѝ има и тъга, и дързост. Навежда се към мен и ме прегръща с тънките си ръце, както правеше като дете.

— И аз, Лия. Както е било винаги.

Изправя се и безмълвно излиза от стаята. Седя на ръба на леглото в мъждивата светлина на лампата и се мъча да си обясня необичайната ѝ тъга. Алис рядко изпада в мрачно настроение, макар че след татковата смърт всички сме малко или много уязвими.

Мислите за сестра ми ме карат да отложа мига, в който трябва да погледна към китката на ръката си. Чувствам се пъзла и се мъча да намеря кураж в себе си, за да дръпна нагоре ръкава на нощницата си и

да погледна отново белега, появил се, след като открихме тялото на татко в Тъмната стая.

Когато най-сетне го дърпам, си казвам, че онова, което е било там, ще продължава да си стои на мястото, независимо от това дали го гледам или не, но се налага да стисна зъби, за да не извикам. Не белегът върху нежната кожа от вътрешната страна на китката ми ме изумява, а фактът, че сега той е много по-тъмен, отколкото беше сутринта. Сега кръгът е много по-ясно изразен, въпреки че все още не мога да разгадая резките, които го изпълват и го правят по-плътен, като карат ръбовете му да изглеждат неравни.

Обзема ме паника. Трябва да направя нещо, да споделя с някого, но на кого бих могла да кажа подобно нещо? Би трябвало да се обърна към Алис, защото на кого друго бих могла да поверя подобна тайна, ако не на сестра си? Но дори в този случай не мога да пренебрегна дистанцията помежду ни. Тя ме кара да се държа предпазливо.

Казвам си, че белегът ще изчезне, че няма смисъл да споделям с никого за него, тъй като след няколко дни със сигурност вече няма да е там. Вътрешното чувство ми говори, че това не е така, ала аз убеждавам самата себе си, че имам пълното право да вярвам в тази лъжа в ден като този.

В деня, в който съм погребала баща си.

2.

Слабата ноемврийска светлина протяга пръсти през стаята, когато Айви прекрачва прага, държейки чайник с гореща вода.

— Добро утро, госпожице.

Айви налива вода в легена на умивалника.

— Да ви помогна ли да се облечете?

Аз се подпирам на лакът в леглото.

— Не, благодаря. Ще се справя.

— Много добре.

Тя излиза от стаята с празния чайник в ръка.

Отмятам завивките и отивам до умивалника, бъркам с ръка водата, за да я поразхладя, преди да започна да се мия. Когато съм готова, изтривам страните и челото си, като се гледам в огледалото. Зелените ми очи са бездънни и празни и аз се питам дали е възможно човек да се променя отвътре навън, дали тъгата може да се излъчва през вените, органите и кожата, така че всички да я виждат. Клатя глава при тази болезнена мисъл и гледам в огледалото как свободно разпуснатата ми кестенява коса пада върху раменете ми.

Събличам си нощницата, измъквам фуста и дълги чорапи от скрина и започвам да се обличам. Тъкмо опъвам и втория чорап върху крака си, когато, без да чука, в стаята се вмъква Алис.

— Добро утро.

Тя се тръшва на леглото ми, вдига поглед и се вира в мен с характерното си изражение, чийто чар обикновено спира дъха на околните.

Продължавам да се удивлявам на лекотата, с която сменя израженията си и преминава от едва скрита горчивина и тъга към безметежно спокойствие. Защо ли се изненадвам, след като знам, че Алис лесно променя настроенятията си? Сега на лицето ѝ няма и следа от тъга, няма следа от снощната меланхолия. Честно казано, тя изглежда както винаги, като изключим факта, че днес е облякла най-

обикновена рокля и че не си е сложила никакви накити. Може би аз съм единствената, която се променя отвътре навън.

— Добро утро.

Бързам да пристегна чорапа си и се чувствам виновна, че съм мързелувала в стаята си толкова дълго, докато сестра ми отдавна е станала и се е приготвила за деня. Отивам при шкафа не само за да си взема рокля, а и да избегна очите ѝ, които винаги се взират твърде настойчиво в моите.

— Трябва да видиш къщата, Лия. Всички слуги са в траурно облекло по заповед на леля Върджиния.

Обръщам се да я погледна — прави ми впечатление, че страните ѝ са порозовели, а очите ѝ блестят от възбуда. Потискам раздражението си.

— Много семейства спазват траурните обичаи, Алис. Всички обичаха татко. Сигурна съм, че желаят да изразят уважението си към него.

— Ами да, но ще трябва да останем вкъщи за неопределено време, а тук е толкова скучно! Мислиш ли, че леля Върджиния ще ни разреши да отидем на училище идната седмица?

После, без да чака отговор, продължава:

— На теб, разбира се, ти е все едно! Ще си напълно доволна, ако изобщо не видиш „Уиклиф“ повече!

Не си правя труда да ѝ противореча. Добре известен факт е, че Алис копнее за по-цивилизования начин на живот с момичетата от „Уиклиф“, училището, което посещаваме два пъти седмично, докато там аз винаги съм се чувствала като екзотично животинче под лупа. Понякога крадешком я поглеждам и виждам как сияе от вниманието, оказвано ѝ от хората от доброто общество; тогава си мисля, че прилича на майка ни. Сигурно е така, защото аз пък съм доволна да потъна в тишината на татковата библиотека, докато Алис е тази, чиито очи блестят с пламъка на маминия поглед.

* * *

Прекарваме деня в мълчание, нарушавано единствено от пращенето на огъня в камината. Свикнали сме с изолацията, която ни

предлага Бърчууд, и сме се научили да си намираме занимания между мрачните му стени. Денят е като всички останали, когато вали, само че вече не чуваме гръмкия глас на татко откъм библиотеката, нито усещаме аромата на лулата му. Не говорим за него, нито за странната му смърт.

Избягвам да поглеждам към часовника, тъй като се опасявам, че и без това влачещото се време ще забави още повече своя ход, щом погледна към стрелките. Всъщност магията сработва. Денят преминава по-бързо от очакваното, кратките паузи за обяд и вечеря облекчават чакането и ме приближават към мига, в който мога да избягам и да се скрия в обятията на съня.

Този път не поглеждам към китката на ръката си, а направо си лягам. Не желая да знам дали белегът е още там или не. Дали е станал по-релефен или по-тъмен. Мушвам се в постелята и потъвам в тъмнината, пропъдила всякаква мисъл от главата си.

Намирам се в някакво междинно място, там, където се носим на воля, преди светът да се срине в съня ни, когато дочувам нечий спотаен глас. Отначало нашепва само името ми и ме вика някъде отдалече. Ала шепотът расте, превръща се в много гласове, които мърморят приповдигнато и с такава скорост, че е невъзможно да разбере отделните думи. Мърморенето расте ли, расте, привлича цялото ми внимание и аз не мога да го пренебрегна нито за миг. Накрая сядам в леглото, а в мозъка ми ехтят последните прошепнати думи.

„Тъмната стая.“

Не съм кой знае колко изненадана. Откакто татко умря, Тъмната стая е неизменно в центъра на вниманието ми. Той не биваше да е вътре. Не и в единствената стая, която повече от всяко друго помещение в къщата извиква спомена за майка ми, за неговата любима жена.

И все пак в самия край, когато и последната капка живот се е изцеждала от тялото му, той е бил там.

Напъхвам краката си в чехлите и се отправям към вратата. Миг преди да я отворя се вслушвам в шумовете навън, после оглеждам коридора. Къщата е притихнала в тъмнината. Стъпките на прислугата не се чуват нито в стаите над нас, нито отдолу в кухнята. Сигурно е доста късно.

Осъзнавам това само за секунди, по най-първи наблюдения. Онова, което привлича вниманието ми и кара косата ми да настръхне, е откренатата врата в дъното на коридора.

Вратата на Тъмната стая.

Доста е странно, че тъкмо тази стая е отворена, но още по-странното е, че от тесния процепа между касата и вратата се процежда слаба светлина.

Хвърлям поглед към белега си. Дори в сумрака на коридора го виждам като тъмно петно. „Нали се питах тъкмо това? Дали Тъмната стая пази тайната за смъртта на татко или за моя белег“, мисля си аз. Сякаш някой ме бе призовал на това място, беше ме повикал да открия отговорите на въпросите, които си задавам непрекъснато.

Прокрадвам се надолу по коридора, като внимавам да не повдигам високо стъпалата си, за да не издавам шум с чехлите си по дървения под. Стигам до вратата на Тъмната стая и се колебая.

Вътре има някого.

От стаята се чува глас — тих, ала настойчив. Не е неистовото мърморене, което ме доведе тук. Нито множеството несвързани гласове. Не. Това е гласът на един-единствен човек. На човек, който седи самичък в стаята и нашепва нещо.

Не смея да бутна вратата от страх, че ще изскърца. Затова се навеждам и надничам през процепа. Трудно виждам през толкова тесен отвор. Отначало съзирам само контури и петна. Но не след дълго различавам белите чаршафи, метнати върху мебелите, тъмното петно в ъгъла, което трябва да е гардеробът, и фигурата, седнала на пода, заобиколена от запалените свещи.

Алис.

Сестра ми е седнала на пода в Тъмната стая, а пламъчетата на свещите я къпят в мека жълта светлина. Тя мърмори нещо, сякаш шепне на някого близо до нея, макар че от мястото, където се намирам, не виждам жива душа. Коленете са ѝ превити, затворила е очи и е отпуснала ръце встрани.

Внимателно оглеждам стаята, без да докосвам вратата, да не би да проскърца и да се отвори. Но вътре няма никого. Никого друго, освен Алис, която си мърмори нещо под носа, сякаш участва в странна церемония. Но дори този мрачен ритуал, навяващ в душата ми студен

ужас, който изпълва всяка фибра на тялото ми, не е най-странното в момента, не от него се вцепенявам.

Не. Ужасявам се от факта, че сестра ми е отметнала края на килима — огромния, изтърган от времето килим, който застила пода на стаята, откакто се помня. Тя е седнала напълно естествено, сякаш го е правила безброй пъти, вътре в центъра на издълбана върху дървения под окръжност. Чертите на лицето ѝ са неузнаваеми, силно изострени от отблясъка на свещите.

Студът в неотопления коридор прониква през тънката материя на нощницата ми. Отстъпвам крачка назад, а сърцето ми бие толкова силно в гърдите, че се боя да не би Алис да го чуе.

Обръщам се, за да продължа пътя си по коридора, като се боря с желанието да си плюя на петите, без да се бавя повече. Ала тръгвам бавно, влизам в стаята си, затварям вратата зад себе си и се мушвам в топлия уют на постелята. Дълго време не мога да заспя, мъча се да отпъдя от главата си мисълта за Алис, седнала в центъра на кръга, да заглуша спомена за гласа ѝ, за шепота, отправен към някого, който изобщо не бе в стаята.

На сутринта заставам на светло до прозореца и навивам ръкава на нощницата си. Белегът е станал още по-тъмен, кръгът — още по-сбит и изпъкнал.

Има и още нещо.

На ярката дневна светлина ясно се вижда какво представлява онова, което загражда самата окръжност и позаглажда ръбовете ѝ. Прокарвам пръст по повърхността на белега, вплътнен като дамга, и проследявам извивката на змията, която огражда кръга, докато опашката ѝ влиза в собствената ѝ уста.

Йоргумандът.

Малцина са шестнайсетгодишните момичета, които знаят нещо за него, но аз разпознавам символа от татковата книга по митология. Познат ми е, но едновременно с това е нещо, което ме плаши — от къде на къде подобен символ ще се появява на ръката ми?

За миг ми хрумва да разкажа на леля Върджиния. Тя също скърби за татко. Нашето добруване вече е в нейни ръце, в ръцете на единствената ни жива роднина. Нямам намерение да увеличавам тревогите ѝ с още една.

Прехапвам устни. Невъзможно е да мисля за сестра си, без да си спомня как беше седнала на пода в Тъмната стая. Решавам да я попитам какво е правила там. А после да ѝ покажа белега си.

Обличам се и излизам в коридора, готова да намеря Алис. Надявам се, че не е тръгнала да обикаля околностите, както правеше като дете. Да я откриеш, докато се припича на слънце във вътрешния двор, нейното любимо място, би било значително по-лесно, отколкото да я търсиш из нивите и горите около Бърчууд. Обръщам се с гръб към стаята си и погледът ми се отправя към затворената врата на Тъмната стая. Оттук тя изглежда такава, каквато е била винаги. За малко да си представя, че татко е още жив и се намира в библиотеката и че сестра ми никога не е коленичела на пода на Тъмната стая в потайностите на нощта. Ала тя го бе направила.

Решавам да действам още преди да съм го осъзнала напълно. Бързо тръгвам надолу по коридора. На прага изобщо не се двоумя. Отварям вратата и за секунди се мушвам вътре.

Стаята е такава, каквато я помня, завесите са спуснати, за да не влиза светлина, килимът си е отново на мястото върху дървения под. Във въздуха пулсира странна енергия и вибрациите ѝ сякаш жужат във вените ми. Тръсвам глава и звукът почти изчезва.

Отивам до скрина и отварям най-горното чекмедже. Не бива да се изненадвам, че ще видя вещите на майка си, но въпреки това се сепвам. През по-голямата част от живота ми тя е съществувала само като представа в съзнанието ми. А тези фини коприни и дантели по фустите и чорапите ѝ я правят някак реална. Внезапно тя се изправя пред очите ми — жена от плът и кръв, която се облича за настъпващия ден.

Налагам си да отместя бельото ѝ, за да видя дали няма да открия нещо, което би обяснило присъствието на татко тук в деня, когато умря — някакво списание, старо писмо, каквото и да е. Не намирам нищо и правя същото с останалите чекмеджета — отмествам дрехите и ги претърсвам до дъно. Но и в тях няма нищо. Нищо друго, освен един хартиен ограничител, който отдавна е изгубил приятния си аромат.

Леко се облягам на скрина и оглеждам стаята за други възможни скривалища. Отивам до леглото, коленича и повдигам края на леглата покривка, за да надникна под леглото. По пода няма нито едно

петънце, очевидно прислужницата е избърсала прахта и паяжините под леглото по време на последното чистене на етажа.

Погледът ми се спира върху килима. В главата ми е запечатан образът на Алис, седнала насред кръга. Знам какво съм видяла, ала не мога да не проверя. Трябва да съм сигурна.

Приближавам се до килима и спирам досами края му, когато в главата ми нещо започва да бръмчи, вибрациите на бръмченето парализират мисълта и въображението ми и ми се струва, че всеки миг мога да припадна. Връхчетата на пръстите ми изтръпват, имам усещането, че по стъпалата ме ползват мравки и отиват все по-нагоре, докато накрая коленете ми се подкосяват.

В същия миг долавям шепота. Същият, който чух предишната нощ откъм Тъмната стая. Ала този път той е застрашителен, сякаш ме предупреждава да се пазя, да се махна от там. От челото ми руква студена пот и аз се разтрепервам. Не, не се разтрепервам. Буквално се треса. Треса се тъй необуздано, че зъбите ми тракат, аз потъвам и се строполявам на пода досами килима. Вътре в себе си долавям гласа на инстинкта си за самосъхранение, който ми крещи да се махам, да забравя напълно за Тъмната стая.

Но аз *трябва* сама да видя. Трябва.

Ръката ми се извива и тресе пред очите ми, докато я протягам към ръба на килима. Шепотът се усилва все повече и повече и накрая жуженето на гласовете се превръща във вик, който раздира мозъка ми. Налагам си да продължа, сграбчвам ъгълчето на килима, а пръстите ми с мъка се сключват около фината му тъкан.

Отмятам го и шепотът престава.

Кръгът е тук също като през изминалата нощ. И макар че шепотът е стихнал, тялото ми реагира на кръга още по-буйно. Струва ми се, че ще повърна. На дневната светлина ясно виждам, че резките върху издълбаната в дървения под окръжност са съвсем пресни. Те не са от времето, когато майка ми е обитавала Тъмната стая, а са направени много по-късно.

Дърпам килима над фигурата и се изправям на треперещите си крака. Няма да й разреша да ме прогони от стаята. От стаята на майка ми. Насилвам се да се приближа до гардероба, както бях планирала, макар че трябва да заобиколя килима, тъй като краката ми не могат, няма да ми разрешат да се приближа до него.

Разтварям вратите на гардероба и бързо го претърсвам със съзнанието, че не го правя много старателно, но вече не ми пука. Сигурна съм, че трябва да изляза от стаята.

Във всеки случай в гардероба няма нищо важно. Няколко стари рокли, една пелерина, четири корсета. Онова, което е привлякло татко в тази стая, е точно толкова необяснимо, колкото и причината за присъствието на Алис тук предишната вечер и онова, което ме накара да дойда тук тази сутрин.

Заобикалям килима и се отправям към вратата колкото е възможно по-бързо, но без да тичам. Колкото повече се отдалечавам от килима, от кръга, толкова по-добре се чувствам, макар че още не съм възвърнала обичайната си форма.

Затварям вратата след себе си малко по-шумно, отколкото е необходимо, облягам се на стената и потискам надигацията се в гърдите ми гняв. Нямам представа колко дълго съм стояла така, бездиханна, бореща се за власт над тялото си, но през всичкото това време ме е владало чувство на неописуем ужас.

3.

Денят блести като диамант, слънцето свети, ала не топли. Хенри седи в стола си до реката заедно с Едмънд. Това е едно от любимите му места и макар че тогава съм била малка, още си спомням строежа на гладката каменна пътека, която се извива и стига до самата вода. Татко накара да я построят, когато Хенри беше бебе и се радваше на шума от хвърлените в реката камъчета. Едмънд и Хенри често могат да бъдат видени до терасата край буйната вода да хвърлят камъчета и да правят малките си тайни залози, което е забранено у дома, но което леля Върджиния великодушно им прощава.

Заобикалям къщата и чувствам облекчение, когато зървам Алис във вътрешния двор пред зимната градина. Като изключим огромните пространства около къщата, остъклената от всички страни зимна градина е нейното любимо място, но остава затворена от ноември до март поради ниските температури. През тези месеци често можем да я открием седнала на някой стол във вътрешния двор, увита в одеяло, дори в дни, които за мен са изключително мразовити.

Тя е протегнала крака напред, а обутите ѝ в чорапи глезени се виждат под полата и позата ѝ може да се приеме за неприлична навсякъде другаде, освен в пределите на Бърчууд. Лицето ѝ, заоблено и нежно, е съвсем различно от онова, което зърнах предишната нощ — с изострени и напрегнати черти. Тя се е обърнала към слънцето и се припича със затворени очи. Върху устните ѝ е застинала усмивка, която леко повдига крайчеца им, като придава на лицето ѝ потайно, а може би и спокойно изражение.

— Защо стоиш там и ме зяпаш, Лия?

Сепвам се, като чувам гласа ѝ, защото лицето ѝ изобщо не се променя. Не съм издала звук, спряла съм в тревата и още не съм стъпила върху каменната настилка, нищо не би могло да ѝ подсказе, че съм тук. Въпреки това тя го знае.

— Не те зяпам, Алис. Просто те наблюдавам. Изглеждаш толкова щастлива!

Токчетата на обувките ми чаткат по настилката на вътрешния двор, когато тръгвам към нея, и аз се старая да завоалирам обвинителната нотка, която се прокрадна в гласа ми.

— А защо да не съм щастлива?

— Питам се защо *би била*, Алис. Как можеш да си щастлива при подобни обстоятелства?

Страните ми горят от възмущение и аз се радвам, че тя продължава да седи със затворени очи.

Сякаш прочела мислите ми, Алис ги отваря и се вглежда в лицето ми.

— Татко вече не е в материалния свят, Лия. Той е на небето при мама. Нима не е желал да е точно там?

Нещо в лицето ѝ ме смущава, някакъв нюанс на покой и щастие, които ми изглеждат съвсем не на място тъй скоро след татковата смърт.

— Аз... не знам. Вече загубихме мама. Мисля, че татко би желал да остане при нас и да ни закриля.

Сега, когато го казвам на глас, ми звучи доста детински и отново си мисля, че Алис е по-силната от двете ни.

Тя обръща глава към мен.

— Сигурна съм, че продължава да е с нас, Лия. Освен това срещу какво би трябвало да ни закриля?

Усещам, че крие нещо. Не знам какво, но ми се струва, че е нещо тъмно, и внезапно усещам страх. Тутакси осъзнавам, че няма да я попитам какво е правила в Тъмната стая, нито ще ѝ покажа белега, макар че не мога да изразя с думи причината за това свое решение.

— Не се боя, Алис. Просто той ми липсва, това е.

Тя не отговаря, отново затваря очи срещу слънцето и бледото ѝ лице възвръща спокойното си изражение. Няма какво повече да кажа, няма какво повече да направя, затова се обръщам и си тръгвам.

Връщам се в къщата и се насочвам по посока на гласовете, долитащи откъм библиотеката. Не различавам отделните думи, ала разбирам, че гласовете са мъжки, и се заслушвам в приятния баритонов тембър. Отварям вратата и срещам погледа на Джеймс.

— Добро утро, Лия. Не вдигаме много шум, нали?

В поздрава му се чете лека настойчивост и аз тутакси разбирам, че има да ми казва нещо.

Поклащам глава.

— Никакъв. Приятно е отново да чувам гласове от татковата библиотека.

Господин Дъглас се взира през лупата в корицата на дебела кафява книга.

— Добро утро, господин Дъглас.

Той вдига глава, примигва сякаш да ме види по-ясно, после вежливо кима с глава.

— Добро утро, Амалия. Как си днес?

— Добре съм, господин Дъглас. Благодаря, че попитахте. Благодаря ви и за това, че продължавате да работите върху каталога на татковите книги. Той толкова искаше да го види готов. Би се радвал да разбере, че работата продължава.

Той отново кима с глава, без да се усмихне, и стаята потъва в скръб — споделена с приятели скръб. С облекчение забелязвам, че господин Дъглас е много зает, оглежда се и мести купчините с книги ту тук, ту там, сякаш търси нещо.

— Къде ли... къде се е дянал пустият му тефтер? — той внезапно се разбързва и избутва настрана разпилените наоколо листове. — Аха! Струва ми се, че го забравих в каретата. Връщам се след минута, Джеймс. Ти продължавай! — И той се обръща и излиза от стаята.

Двамата с Джеймс оставаме насаме в тишината, последвала излизането на баща му. Отдавна подозирам, че безкрайната работа по описването на книгите в библиотеката се дължи колкото на интереса на татко към колекцията му, толкова и на желанието му да ни събере двамата с Джеймс. Що се отнася до връзката между жените и интелекта, баща ми не проявяваше конформизъм по отношение на социалните класи. Отношенията ни с мъжете от семейство Дъглас се основаваха на искрена привързаност, както и на общата ни любов към старите книги. Въпреки че в града несъмнено се гледа на това приятелство с не добро око, татко никога не се е влиял от мнението на хората.

Джеймс ме хваща за ръката и нежно ме придърпва към себе си.

— Как си, Лия? Мога ли да направя нещо за теб?

Безпокойството в гласа му и грубовато изразената му загриженост ме карат да се просълзя. Обзема ме тъга и едновременно с

това чувствам облекчение. Присъствието му ме успокоява и аз осъзнавам колко напрегната се чувствам винаги, когато съм до Алис.

Поклащам глава и преди да започна да говоря, се прокашлям.

— Няма нищо. Просто ми трябва време, за да свикна с факта, че татко вече не е между нас.

Старая се да изглеждам силна, но по страните ми се стичат сълзи. Скривам с длани лицето си.

— Лия, Лия! — Той открива лицето ми и взема ръцете ми в своите. — Знам какво означаваше баща ти за теб. Знам, че не е същото, но разчитай на моята помощ за всичко. За абсолютно всичко.

Погледът му ме пари, а меката тъкан на туиденото му сако се търка в роклята ми. Облива ме познатата топла вълна, която ме изпълва цялата и достига до най-съкровениите кътчета на тялото ми, които засега са само обещание.

Той с неохота отстъпва крачка назад, изправя гръб и се прокашля.

— Надявам се, че все някой ден татко ще се сети да донесе тефтера от каретата, но пък какъв шанс за нас! Ела! Ще ти покажа какво намерих.

Джеймс ме дърпа към рафтовете с книги и аз осъзнавам, че се усмихвам въпреки обстоятелствата, въпреки факта, че пръстите му за малко да докоснат белега на китката ми.

— Почакай! Какво си намерил?

Той пуска ръката ми, пресяга се към рафта до прозореца и опипва пространството между задната преграда и купа книги, очакващ да бъде обработен.

— Сутринта открих нещо много интересно. Една книга, за която не знаех, че е в колекцията на баща ти.

— Каква... — очите ми светват при вида на томчето с черни корици — книга?

— Ето тази — поднася ми книгата. — Намерих я преди два дни, когато... — Не е сигурен как да продължи, за да намекне за татковата смърт, и тъжно се усмихва. — Както и да е. Скрих я зад останалите, за да ти я покажа, преди да я опишем в каталога. Беше в специален процеп зад един от рафтовете. Както винаги татко си търсеше очилата и изобщо не я забеляза. Твоят баща... ами, очевидно е, че баща ти не е

искал да се знае, че книгата е тук, макар да не знам защо. Помислих си, че ще искаш да я видиш.

Навеждам поглед към книгата, тя сякаш ми се струва позната, въпреки че никога през живота си не съм я виждала.

— Може ли? — Протягам ръка да я взема от него.

— Разбира се. Тя е твоя, Лия. Или... Била е собственост на баща ти и предполагам, че сега е твоя. Както и на Алис и Хенри, разбира се. — Ала за това се сеца по-късно.

Подава ми книгата. Кожата на подвързията ѝ е хладна и суха, върху корицата има украса и аз усещам релефа ѝ под пръстите си. Книгата е много стара, това е очевидно.

Най-после проговарям, ала съм твърде омаяна от находката и не поглеждам към Джеймс.

— Какво е това?

— Това е... Не съм сигурен. Никога не съм срещал по-добро нещо.

Когато я отварям, корицата въздиша и проскърцва, а изпод книгата се разлетяват микроскопични късчета кожа и проблясват като малки пращинки на слънчевите лъчи. Много странно, вътре има една-единствена страница, покрита с думи, които слабо разпознавам — латински са. Внезапно съжалявам, че не съм обръщала по-голямо внимание на чуждите езици в „Уиклиф“.

— Какво пише?

Той се навежда и докосва рамото ми, докато се взира в страницата.

— Пише: „*Librum Maleficii et Disordinae*“. — Поглежда ме в очите. — Какво означава ли? Ами нещо като „Книга за хаоса“.

— Книга за хаоса ли? — клатя глава аз. — Татко никога не я е споменавал, а аз познавам книгите в библиотеката колкото и самият той.

— Знам. Мисля, че никога не я е споменавал и на баща ми. Нито на мен, в това мога да се закълна.

— Каква е тази книга?

— Ами помня, че срещаше затруднения с латинския, затова я взех вкъщи и направих превод. Сигурен бях, че ще искаш да знаеш повече за нея.

Когато произнася последните думи, очите му заблестяват и аз ги приемам като намек за неизмеримото ми любопитство.

Обръщам очи и се усмихвам, като се преструвам, че съм му бясна.

— Няма значение, кажи ми какво пише вътре.

Той хвърля отново поглед към книгата и се прокашля.

— Започва така: *„През огъня и хармонията, изстрадани от човешкия род, до изпращането на Пазителите, които взеха за съпруги и любовници човешките жени и породиха Неговия гняв.“*

Клатя глава и питам:

— Някаква история ли е?

Той млъква за миг, после отвърща:

— Така мисля, макар че никога не съм я чел.

Обръщам единствената страница. И сама не знам какво търся, защото очевидно вътре няма нищо друго.

— Продължава отгук — добавя той, преди още да съм му задала въпроса. — *„Две сестри, родени от един и същи бурен океан, едната е Бранителката, а другата е Портата, едната е пазителка на мира, а другата разменя вратата за магьосничество.“*

— Две сестри, родени от един и същи бурен океан... Не разбирам.

— Мисля, че е метафора. Имат се предвид околородните води. Според мен става дума за близначки. Каквито сте двете с Алис.

Думите му кълтят в съзнанието ми: „Каквито сте двете с Алис.“

„И каквито са майка ми и леля Върджиния, и майка им и леля им преди тях“, мисля си аз.

— Ами „Бранителката и Портата“? Какво означават те?

Поглежда ме в очите и леко свива рамене.

— Съжалявам, Лия. Не знам нищо повече.

Откъм коридора долетява гласът на господин Дъглас и ние поглеждаме към вратата. Когато гласът му се приближава към библиотеката, аз отново поглеждам Джеймс.

— Преведе ли цялата страница?

— Да. Аз... ами всъщност записах ти превода на един лист.

Той бърка в джоба си и в същия миг гласът на господин Дъглас проехтява пред вратата — той нарочно говори високо, за да ни предупреди, че вече е тук.

— Да, Върджиния. Чаят ще ми дойде много добре!

Слагам ръката си на рамото на Джеймс.

— Ще ми го донесеш ли по-късно на реката?

„На реката“ е мястото, където обикновено се срещаме, макар и не по толкова благоприлични поводи като например тази книга.

— Ами... Добре. По време на обедната почивка? Възможно ли ти е да дойдеш?

Аз кимам с глава и му връщам книгата в мига, в който баща му прекрачва прага и влиза.

— Ох, ето го! Видя ли, Джеймс, че съм прав — на старини си губя разсъдък! — И господин Дъглас размахва подвързания с кожа тефтер във въздуха.

Усмивката на Джеймс е ослепителна.

— Глупости, татко. Просто си твърде зает, това е.

Не вниквам в брътвежа им. Защо книгата е била скрита в библиотеката? Не е в стила на баща ми да пази само за себе си такава рядка и интересна находка и аз започвам да мисля, че е имал сериозни причини да го направи.

Аз пък си имам своите сериозни причини да искам да науча повече за нея. Не може да е чиста случайност, че откриха татко мъртъв на пода в Тъмната стая, нито пък че скоро след това видях белега на китката си, наблюдавах сестра си да участва в тайнствен ритуал и накрая получих тази странна изгубена книга. Не мога да кажа какво точно означават всички тези неща, нито по какъв начин последните събития действат в синхрон едно с друго, но съм сигурна, че е точно така.

И възнамерявам да разбера как става това.

4.

Хенри и Едмънд отдавна са се прибрали от реката. Едмънд винаги е закрилял Хенри и несъмнено сега, когато татко вече не е между нас, ще го закриля още повече. Във въздуха ухае на мраз, предвестник на идващата зима, а грижата ни за Хенри вече се е превърнала в навик.

Тръгвам по пътеката, която ме отвежда до терасата, отклонявам се към гората и се насочвам към големия речен камък под клоните на гигантския дъб. Щом сядам на камъка, който двамата с Джеймс наричаме „нашия“, душата ми се изпълва с покой. Сякаш тук не може да се случи нищо лошо, нищо страшно и не след дълго, когато чувам стъпките на Джеймс, вече почти съм се убедила, че всичко е точно такава, каквото трябва да бъде.

Той се приближава и аз му се усмихвам. Когато спира пред мен, се вирам в очите му. Той ме хваща за ръката и с усмивка на уста ме кара да се изправа.

— Извинявай. Тъкмо свършихме раздела „История на религията“. Татко искаше да приключи, преди да излезе в обедна почивка. Дълго ли ме чака?

Придърпва ме към себе си с нова, непозната досега нежност, сякаш загубата на баща ми ме е направила някак по-крехка. Предполагам, че е прав, макар да не ми се ще да го призная пред другите. Само Джеймс ме познава толкова добре и ме обича до такава степен, че може да прозре скръбта ми дори и да я крия дълбоко в себе си.

Клатя глава.

— Дори никак. Но да те чакам на това място, е цяло удоволствие. То непрекъснато ми напомня за теб и времето минава незабелязано.

Той накланя главата си на една страна и прокарва пръст по лицето ми от разпуснатите къдрици на слепоочието до издатината на скулите ми и извивката на челюстта ми.

— Всичко тук ми напомня за теб.

Доближава устни до моите. Целува ме нежно, но аз не се нуждая от силата му, за да усетя настойчивото желание на тялото му, опряно в моето. Той се отдръпва и се опитва да ме защити, да не проявява настойчивост в тези тъжни за мен дни след смъртта на татко. Не съществува изискан начин, по който да му кажа да продължава да настоява, да му заявя, че допирът на устните и тялото му е единственото, което ме държи здраво стъпила на земята, както е било винаги досега.

— Да, ами... — Той изправя снага и се стяга. — Ела. Донесох бележките си върху текста.

Присяда на камъка и аз се настанявам удобно до него, а полата на роклята ми се гърчи, когато се отърква в грубия плат на панталоните му. Той измъква от джоба си книгата и сгънат на четири лист хартия. Приглажда го върху бедрото си, навежда златистата си глава към наклонено изписаните думи, покриващи листа от горе до долу.

— Ако се вярва на книгата, историята е много древна.

— Каква история?

— Мисля, че е приказка за ангели или... за демони. Ето, и сама можеш да я прочетеш.

Навежда се още повече и буца книгата и бележките си към мен.

В първия миг не ми се ще да ги чета. Чудя се дали има някакъв начин да не го правя. Просто да продължа да живея както досега, без да се преструвам, че книгата не съществува. Ала това ми настроение не продължава дълго. Дори в момента усещам как огромното невидимо колело се върти ли, върти. То ще продължава да се върти, независимо от моите действия. Чувствам го.

Навеждам глава към изписания със спокойния почерк на Джеймс лист, който удивително контрастира с ужаса на чуждите думи.

През огъня и хармонията, изстрадани от човешкия
род,

до изпращането на Пазителите,
които взеха за съпруги и любовници човешките жени
и породиха Неговия гняв.

Две сестри, родени от един и същи бурен океан,

едната е Бранителката, а другата е Портата,
едната е пазителка на мира,
а другата разменя вярата за магьосничество.
Прокудени от небето, Душите се изгубиха,
а Сестрите продължават битката,
докато Портите ги призовават да се завърнат
или Ангелът донесе ключовете към бездната.
Армията, марширува през Портите,
Самаил^[1] Звярът, през Ангела.
Ангелът, защитен само от призрачното було на
закрилата.

Четири белега, четири ключа, огнен кръг,
родени с първото дихание на Самхейн^[2]
в сянката на мистичната каменна змия на Аубур.
Нека Ангелската Порта се отвори без Ключовете,
нека следват Седемте чуми без връщане назад.

Смърт
Глад
Кръв
Огън
Мрак
Суша
Разруха

Разтвори обятията си, Господарке на хаоса, откъдето
като река ще потече опустошението на Звяра, защото
всичко е изгубено, щом започнат Седемте чуми.

Наистина е доста странно, че съществува книга с една-единствена страница. Аз не познавам книгоиздаването така добре както Джеймс, но въпреки това осъзнавам, че е необичайно някой да притежава книга, подвързана и напечатана, но само с една страница.

— Не трябва ли да има още страници? Тук няма нищо. След тази история няма абсолютно нищо. Но ми се струва, че трябва да има още. Да пише какво е станало после...

— И аз си мислех същото. Ето, ще ти покажа.

Джеймс приближава книгата и я поставя помежду ни така, че половината лежи върху неговия skut, а другата върху моя, и отгръща единствената страница.

— Погледни тук — и посочва там, където при подвързването двата противостоящи листа се срещат.

— Нищо не виждам.

Той измъква лупа от джоба си, подава ми я и опъва единствената страница.

— Погледни отблизо, Лия. В началото не се вижда много добре.

Фиксирам лещата на лупата над мястото, където е пръстът му, и го разглеждам милиметър по милиметър. Тогава забелязвам следите от скъсани страници, толкова чисти и безупречни, че не се забелязват с просто око. Сякаш някой е взел остър бръснач и с него е срязал страниците на книгата.

Вдигам поглед.

— Тук е имало още страници.

Той кима с глава.

— Но за какво са му притрябвали на някого страници от толкова стара книга? Ако не друго, то със сигурност е изключително ценна.

— Не знам. Виждал съм доста повредени и парцаливи издания, ала да откъснеш страници от книга като тази, е истинско кощунство.

Никога не съм виждала тези страници, но остро усещам липсата им.

— Някъде трябва да има и друго копие.

[1] Самаил или „Ангелът на смъртта“ е важен герой в Талмуда, определян най-често като обвинител и разрушител. В юдаизма Самаил е управник на седемте небеса, един от седемте регенти на света, комуто служат два милиона ангели. — Б.пр. ↑

[2] Самхейн бележи началото на колелото на сезоните. Това е първият ден от вещерската година — периодът, в който границата между света на хората и този на духовете е най-тънка. Тогава се чества смъртта. Денят е известен на християните като Все светии. — Б.пр. ↑

4.

Затварям книгата, оглеждам предната корица, после задната и търся някакво указание за издателя.

— Дори да е единствен екземпляр, издателят трябва да пази копие от него, нали така?

Джеймс свива устни и отвърща:

— Боя се, че нещата не са толкова прости, Лия.

— Какво говориш? Защо?

Той поглежда към книгата в ръцете ми и казва:

— Не съм... Не съм ти споменал най-странното. Свързано е с книгата.

— Искаш да кажеш, че има нещо още по-странно от самата история?

Той кима с глава.

— Много по-странно. Слушай, нали знаеш от баща си, пък и от мен, че книгите са пълни с указания? Шрифтът, мастилото, дори кожата, използвана за подвързия, ни подсказват произхода и възрастта на книгата. Всъщност човек може да открие всичко, което иска да знае за нея, ако щателно я проучи.

— И така? Какъв е произходът ѝ?

— Тъкмо за това става въпрос. Шрифтът е много стар и, доколкото имам сведения, не е документиран досега. Кожата изобщо не е кожа, а друг материал, съвсем непознат за мен. — Той въздъхва. — Не мога да откроя нито едно указание, което да ми подсказва произхода ѝ, Лия. Няма никаква логика.

Джеймс не е свикнал с мистерии, които не може да разгадае. По лицето му виждам, че е разстроен, ала не мога да му помогна. И аз като него нямам отговори на много въпроси.

* * *

Връщам се от реката и заварвам Хенри седнал сам-самичък пред шахматната дъска в салона. Гледката ме кара да изпитам дълбока мъка — в гърлото ми засяда буца и аз се мъча да се успокоя, преди да ме е видял. Дните му ще бъдат пусти без татко, с когото играеха шах или четяха пред камината. Училището също няма да внесе разнообразие в живота му, тъй като татко се бе нагърбил с образованието на Хенри и прекарваше часове наред да го учи на неща, които далеч надхвърлят изискванията на обикновеното школо.

По същия начин татко обогатяваше и нашите познания, моите и на Алис, като ни запознаваше със световната митология и философия. Дори фактът, че посещаваме „Уиклиф“ два пъти седмично, бе нещо като компромис, постигнат между татко, който бе убеден, че ще свърши по-добра работа, ако сам ни образова, и леля Върджиния, която твърдеше, че общуването ни с момичета на нашата възраст ще ни бъде само от полза. Двете с Алис, разбира се, останахме под опеката на татко цели шестнайсет години. Ние можем да продължим образованието си, независимо от учебната програма в „Уиклиф“, но какво ще стане с Хенри?

Преглъщам въпроса за бъдещето на брат си и влизам в салона, като правя всичко възможно да си дам вид на безгрижна и весела. Целият грейва, когато го питам дали иска компания, после двамата четем на глас един след друг пасажи от „Островът на съкровищата“, а Ари мърка до крака ми, сякаш знае, че се нуждае от повече увереност, и ми я дава. Простите радости ме карат да забравя поне за малко последните събития у дома.

Когато свършваме, не е много късно, ала аз съм уморена. Казвам лека ноц и оставям Хенри до камината с книга в ръце. Почти съм преполовила стъпалата нагоре към стаята си, когато дочувам гласа на Алис откъм библиотеката. Макар да не е чак толкова необичайно, не мога да си спомня кога за последен път съм я виждала там. Любопитството ми надделява и когато се отправям натам, гласът на сестра ми вече звучи тъй тихо, че в началото мисля, че говори сама на себе си. Но само след миг разбирам, че не е сама. В унисон с нейния глас звучи по-дълбокият тембър на мъж и когато стигам до откренатата врата на библиотеката, аз с почуда откривам, че Джеймс е седнал на стола с високата облегалка до масата за четене.

Да видиш Алис в библиотеката, е необичайна картинка, ала още по-необичайно е да я завариш да разговаря на четири очи с Джеймс. Те винаги са поддържали прилични, макар е не много близки отношения, като се има предвид близостта между семействата ни и отношенията между мен и Джеймс, но нищо повече. Не съм забелязвала и намек за привличане или дори шеговит флирт между тях, ала въпреки всичко усещането, което се надига в гърдите ми при вида на двамата, застрашава да премине в истинска тревога.

Стоя и мълча, наблюдавам ги и чакам, докато Алис бавно се придвижва зад стола, в който седи Джеймс. Тя прокарва пръст по високата му облегалка, като почти докосва тила на Джеймс.

— Сега, когато татко вече го няма, бих желала да прекарвам повече време в библиотеката — съблазнително мърка тя.

Джеймс изправя гръб и се стяга, вперил очи напред, сякаш поведението ѝ не е ни най-малко непристойно в момента.

— Да, така е, нали е тук, под собствения ти покрив. Можеш да я ползваш, когато си поискаш.

— Вярно. Но не знам откъде да започна. — Тя е застанала съвсем близо зад гърба му, опряла е ръце върху раменете му, а корсажът на роклята ѝ е досами главата му. — Може би ще ми помогнеш да си избира книги, които са най-подходящи за моите... интереси.

Внезапно Джеймс става от стола, отива до писалището и се заема да размества книжата, струпани отгоре.

— Всъщност аз съм много зает с каталога. Сигурен съм, че Лия с удоволствие ще ти помогне. Тя познава библиотеката по-добре от мен.

Джеймс е с гръб към Алис. Не забелязва изражението, което пробягва по лицето ѝ, но аз добре го виждам. Яростта, която изпитва, е равна на моята. Какво си мисли тя? Видях достатъчно, така че влизам в стаята и чевръсто я прекосявам. Алис е изненадана да ме види, но не се засрамва, както очаквах. Джеймс вдига глава към мен.

— Лия — казва той. — Тъкмо привършвах тук, но татко е при друг клиент. Трябва да се върне да ме вземе.

Изважда джобния си часовник, поглежда го и продължава:

— Всеки миг ще пристигне.

Той се изчервява, макар че няма никаква причина да се смуцава, тъй като тъкмо сестра ми е тази, която се е държала неприлично.

Аз проговарям с твърд глас:

— Напълно те разбирам. Убедена съм, че татко би се радвал на прилежността ти.

Усмиввам се насила и се обръщам към сестра си.

— Наистина, Алис. Джеймс има пълно право. Щом се интересува от колекцията на татко, просто ме попитай. Ще се радвам да ти помогна.

Млъквам, преди да съм й поискала сметка за поведението, защото не желая да й доставя удоволствие с проявата на подозрителност и несигурност.

Тя килва глава на една страна, поглежда ме в очите и, миг преди да проговори, настойчиво се вглежда в лицето ми.

— Да, добре, може би ще се възползвам. И все пак по-спокойно ми е, като знам, че Джеймс, един толкова опитен в книгите човек, ще е тук, ако някога не си... наоколо.

— Не се тревожи — отвърщам строго аз. — Нямам никакво намерение да се отдалечавам от тук, така че по всяко време ще съм ви под ръка, както на теб, така и на останалите.

Неловко стоим една срещу друга, а помежду ни е креслото с високата облегалка. Виждам Джеймс в профил и се радвам, че не се обажда.

Най-после Алис ме дарява с бегла, непроницаема усмивка.

— Е, трябва да свърша нещо. Ще се видим и с двамата по-късно — добавя тя, насочила поглед над рамото ми към Джеймс.

Гледам я как излиза от стаята, но не казвам на Джеймс за препирнята ни. Искане ми се да се извиня за странното поведение на Алис, ала главата ми гъмжи от въпроси, чиито отговори не искам да знам.

5.

На другата сутрин, докато пътуваме към града, сестра ми не проговаря и дума. Не я питам за причината, макар че Алис рядко е мълчалива. Този път мълчанието ѝ идва в отговор на моето. Поглеждам я крадешком, забелязвам извивката на брадичката ѝ и къдриците, които се сипят по шията ѝ, щом се наведе да погледне през прозорчето на каретата.

Каретата подскача и спира, а Алис изправя гръб, приглажда полата си и поглежда към мен.

— Трябва ли да изглеждаш тъй нещастна, Лия? Не е ли по-добре да избягаме от унието на Бърчууд? Та нали в края на деня отново ще се върнем в огромната и мрачна къща, която ще ни чака?

Тя произнася думите с настроение, ала аз усещам напрежението в гласа ѝ, забелязвам го по накипеното ѝ лице.

Това е театралната Алисина версия, пред мен сега е онази Алис, която дълго и прецизно е репетирала репликите си.

Едмънд ми отваря вратата и аз му се усмихвам в отговор.

— Госпожице.

— Благодаря ти, Едмънд.

Изчаквам Алис на тротоара. Тя, както обикновено, не си прави труда да му продума.

Преди да си тръгне, той се обръща към мен:

— Ще се върна в края на деня, госпожице.

Той не се усмихва често, ала сега го прави едва забележимо, така че освен мен никой друг не го вижда.

— Да, разбира се. Довиждане, Едмънд — отвърщам аз и хуквам да настигна Алис, която се е запътила към стълбите на училището. — Можеш да бъдеш малко по-учтива, Алис.

Тя се извърта като пумпал и безгрижно ми се усмихва.

— И защо? Едмънд работи за семейство Милторп от години. Нима мислиш, че едно „моля“ или „благодаря“ ще улесни задълженията му?

— Може би ще ги направи по-приятни.

Спорът ни не е от вчера. Отношението на Алис към прислугата в Бърчууд е изключително лошо. Но по-лошото е, че грубостта ѝ често засяга и семейството, особено леля Върджиния. Сестрата на майка ми не се оплаква на глас, но аз забелязвам възмущението по лицето ѝ, когато сестра ми се обръща към нея така, сякаш е най-обикновена бавачка.

Алис въздъхва вбесена, хваща ме за ръката и ме дърпа нагоре по стълбите към входа на „Уиклиф“.

— О, за бога, Лия! Няма ли най-последно да тръгваш? Ще закъснеем заради теб.

Докато се тътря по стъпалата след сестра си, погледът ми бяга към книжарницата на Дъгласови, скътана в склада на приземния етаж под прозорците на училището. Джеймс е с три години по-възрастен от мен и е завършил задължителното си образование. Сигурна съм, че сега е вътре и работи, и ми се иска да отворя вратата и да го повикам, ала не ми остава и миг свободен, защото Алис ме дърпа във вестибюла. Затваря вратата и търка облечените си в ръкавици длани, за да се стопли.

— Божичко, колко застудя! — Тя развързва пелерината си, без да откъсва поглед от ръцете ми. — Побързай, Лия, хайде!

Няма друго място, където най-малко искам да бъда. Ала Едмънд си е заминал, така че се насилвам да действам и окачам пелерината си до вратата. Госпожа Томасън бърза към нас откъм задната част на сградата и върху лицето ѝ в еднаква степен са изписани и раздразнение, и смут.

— Закъснявате за утринната молитва, госпожици! Побързайте и се вмъкнете вътре, без да вдигате много шум.

Тя ме побутва към столовата, сякаш аз се нуждая от нейния подтик повече, отколкото Алис.

— Много съжалявам за загубата ви. Господин Милторп беше чудесен човек.

Втурвам се след Алис, която целеустремено крачи към столовата. Гласовете на останалите момичета долитат иззад вратата, обединени в мрачен унисон, докато изричат утринната молитва. Алис бута едната от тежките врати и за миг се озовава вътре. Тя дори не се опитва да пази тишина и аз нямам друг избор, освен кротко да я последвам, като

се питам как съумява да държи толкова високо главата си и толкова изправен гърба си, докато всички ни наблюдават.

Когато Алис влиза, госпожица Грей преплита език, което кара по-голямата част от момичетата да надникнат иззад притворените си клепащи към нас. Двете с Алис се мушваме на местата си на масата, като мънкаме думите на молитвата заедно с останалите. Щом всички изричат: „Амин!“, трийсет чифта очи се отварят и любопитно се вторачват в нас. Някои се стараят да са по-предпазливи, но други, като Виктория Алкот и Мей Смитфийлд, не си правят труда да скрият любопитството си.

— Алис, Амалия! Толкова се радваме, че отново сте сред нас! Знаем, че ще изразя общото мнение в „Уиклиф“, като ви уверя, че много съжаляваме за загубата ви.

Докато държи отрепетитаната си реч, госпожица Грей стои изправена пред масата и сяда едва когато ни чува да смотолевяме нещо като „Благодаря“.

Емили и Хоуп, момичетата, седнали от двете ми страни, избягват погледа ми. Не се славя с умението си да водят разговор, а смъртта в семейството несъмнено ме прави нежелана компания. Оглеждам салфетката в скута си, сребърните прибори, които блестят до чинията ми, маслото, намазано върху филията ми. Очите ми забелязват всичко друго, но не и пълните с неудобство погледи на останалите момичета. Те също избягват да ме гледат.

С едно-единствено изключение.

Луиса Торели се вижда открито в мен, леко ми се усмихва и аз усещам искрените ѝ съболезнования дори през масата, която ни дели. Луиса винаги седи отделно от другите, местата от двете ѝ страни остават празни винаги, когато момичетата в „Уиклиф“ могат да го уредят. Момичетата шушукат по нейн адрес, защото тя е италианка, но според мен го правят повече от завист към гарвановочерните ѝ къдрици, алените ѝ устни и екзотичните ѝ тъмни очи. В момента мен ме избягват по една много по-проста причина — защото съм сираче, загубило и двамата си родители при странни обстоятелства, — но това сякаш няма никакво значение. Ние тукатси се почувствахме по-близки заради това, че сме по-различни от останалите, и аз се питам дали двете с Луиса не сме създадени, за да бъдем приятелки.

* * *

Господин Дъглас се е сдобил с нов текст на френски език, разделят ни на две групи и ни изпращат да поработим в книжарницата му като част от обучението ни по чужди езици. Ще ми се да си кажем две-три думи с Джеймс за книгата, ала той работи в задната част на магазина заедно с баща си, останалите момичета и нашата придружителка госпожа Бейкън.

За нула време свършвам превода на откъса, който са ми дали, заставам до рафта, който е най-близо до прозореца, и разглеждам новопристигналите от Лондон материали, когато долавям приглушен разговор откъм един от другите рафтове. Извивам се назад, скрита зад високия куп книги, и виждам, че Алис настоятелно шепне нещо в ухото на Виктория. Алис силно е свила устни, което означава, че е взела решение и няма да го промени за нищо на света, после двете се оглеждат и се измъкват през вратата навън сякаш това е най-естественото нещо на света.

Само след миг осъзнавам какво правят. Когато значимостта на простъпката им ми става безпощадно ясна, чувствам облекчение, ала едновременно с това оставам странно наранена, задето не са ме включили в плановете си, независимо какви са те.

Без да му мисля много, аз вземам решение, което може да ми докара огромни неприятности. Ако ни придружаваше някой друг, а не госпожа Бейкън, щях да се подвоумя, ала едно нещо не може да се отрече на нашата придружителка — склонността ѝ бързо да се унася в дълбока дрямка почти винаги, когато момичетата от „Уиклиф“ са под нейно наблюдение.

Тихо се приближавам до изхода, като се старая да се държа така, сякаш имам сериозна причина да изляза от книжарницата. В мига, в който усещам студената топка на бравата в ръката си, отзад някой тихичко се прокашля.

Бързо затварям очи с тайната надежда, че тъкмо Джеймс е този, който ме е засякъл, защото никога няма да ме издаде. Обръщам се и виждам Луиса Торели да се подпира на един от рафтовете и да ме гледа дяволито изпод силно извитите си, сякаш оцветени с мастило мигли.

— Отиваш ли някъде? — тихо пита тя и повдига вежди.

В изражението на лицето ѝ няма заплаха, а само възбуда, неумело прикрита зад лукавата ѝ усмивка. Вероятно трябва да обмисля дали да включи и нея в приключението, но Алис вече е навън и аз не желая да изгубя следите ѝ, докато стоя и се напъвам да взема решение.

— Да — кимам в посока на вратата аз. — Идваш ли?

Широка усмивка озарява лицето ѝ, тя кимва с глава и се втурва към вратата, сякаш е чакала поканата ми с години. По-смела е от мен — изскача през вратата навън и тръгва по тротоара, докато аз тихо затварям след себе си. Чака ме преди завоя и аз я настигам.

Луиса отново тръгва, като не отлепва очи от гърба на сестра ми, която се отдалечава заедно с Виктория.

— Предполагам, че отиваме нататък?

Аз кимам с глава и тутакси осъзнавам значимостта на нашето прегрешение.

Луиса не знае нищо.

— Къде отиваме?

Поглеждам я и свивам рамене.

— Нямам представа.

Звънкият ѝ смях ехти из улицата и един минувач се обръща и ни се чуди.

— Чудесно! Истинско приключение, а?

С мъка сдържам усмивката си. Луиса изобщо не е такава, каквато си я представях.

— Да, приключение, което ще ни докара куп неприятности, ако ни хванат.

Устата ѝ се разтяга в неудържим кикот.

— Е, поне ще завлечем и Виктория Алкот.

Алис и Виктория са стигнали до някаква сграда, която много прилича на „Уиклиф“. Двете спират на тротоара и си говорят нещо, като не отделят поглед от вратата горе на стълбищната площадка. Не съм си помисляла как ще реагирам, когато Алис ни види, че сме по петите ѝ, но вече е късно — няма какво да сторим, нито къде да се денем. Щом двете с Луиса ги доближаваме, ченето ѝ увисва от изненада.

— Лия! Какво... Какво правиш тук?

По лицето на Виктория пробягва тиха ярост.

Вдигам глава, което означава, че не приемам никакви заплахи.

— Видях те да излизаш. Искан да разбера къде отиваш.

— Ако ни издадеш — заплашва ме Виктория, — горчиво ще съжаляваш. Ти...

Алис ѝ хвърля предупредителен поглед, после се обръща към мен.

— Няма да ни издаде, Виктория. Нали, Лия?

Въпросът ѝ не изисква отговор и тя продължава:

— Добре тогава. Тръгвайте. Нямаме цял ден на разположение.

Те не удостояват Луиса с поглед. Сякаш тя не съществува. Тръгваме след тях нагоре по стълбите и тогава се сезам, че Алис не е отговорила на въпроса ми. Тя се спира чак горе на площадката, навежда се и чука на огромната лъвска глава върху резбованата дървена врата. Ние неспокойно пристъпваме от крак на крак и най-после чуваме шум от приближаващи се стъпки.

Луиса дърпа Алис за ръкава.

— Някой идва!

— Не сме глухи, Луиса — извърща очи Виктория.

Черните очи на Луиса блясват сърдито, ала не успява да каже нищо в своя защита, защото вратата се отваря. Жената на прага ни посреща с недружелюбен поглед.

— Да?

Оглежда ни една по една, сякаш се чуди коя от всички ни е най-голямата пакостница. Искан ми се да посоча към Виктория, ала нямам нито тази възможност, нито този кураж.

Алис се изпъчва и отвърща с най-надменното изражение, на което е способна.

— Добро утро. Идваме при Соня Соренсен.

— А мога ли да попитам кои сте вие? И каква е целта на посещението ви?

Жената има кожа с цвят на тъмен карамел, очите ѝ са с един тон по-светли, почти кехлибарени. Прилича ми на котка.

— Бихме искали да ни направи сеанс срещу заплащане, ако обичате.

Алис се държи властно, сякаш жената няма никакво право да я разпитва, макар че всъщност е едно малко момиче, което дори не би трябвало да се разхожда по улиците без придружител.

Жената леко повдига вежди.

— Много добре. Заповядайте във фоайето. Ще попитам госпожица Соренсен дали може да ви приеме.

Тя държи вратата, докато всички се изнизваме през нея и влизаме, полите ни шумолят и се завиват около краката ни, докато се мушваме през тясната врата.

— Моля, почакайте тук.

Тя се качва по простата дървена стълба, а ние оставаме да чакаме в тишината, нарушавана само от тиктакането на невидимия часовник в стаята до салона. Задушва ме непреодолимо желание да избягам оттук, когато осъзнавам, че сме в някаква странна къща и на горния етаж се намира Бог знае кой, при това жива душа не е наясно къде сме.

— Какво правим тук, Алис? Какво е това място?

Алис се усмихва хладно и непреклонно. Сякаш изпитва задоволство от факта, че знае неща, които не са известни на останалите.

— Дошли сме при една спиритистка, Лия. Тя може да разговаря с мъртвите и да предсказва бъдещето.

Нямам време да мисля върху причините, поради които Алис се интересува от бъдещето. От стаята на горния етаж се чуват гласове и ние се споглеждаме, натъпкани една до друга в тесния вестибюл. Повдигаме вежди в мълчалив въпрос, щом над главите ни затрополяват нечии тежки стъпки.

Жената наднича надолу към нас и ни вика да се качим.

— Можете да дойдете.

Алис ни повежда. Виктория и Луиса тръгват без никакво колебание след нея. Едва когато Луиса стига до третото стъпало и се обръща назад, осъзнавам, че не съм се помръднала от мястото си.

— Хайде, Лия. Много е забавно.

Внезапно ме обзема страх и преглъщам тревожно, но ѝ се усмихвам, тръгвам след нея и влизам през вратата от дясната страна на стълбищната площадка.

В стаята е тъмно, кепенците на прозорците са пуснати, така че само от ъглите им се процежда бледа светлина. Ала от момичето, седнало до масата, се излъчва ярко сияние — тя е заобиколена от свещи, чиито златисти пламъчета се отразяват в кадифената ѝ кожа. Косата ѝ блести дори на оскъдната светлина, проникваща през

процепите на кепенците, и въпреки че стаята е пълна със сенки, аз успявам да различа извивката на скулите ѝ и без да виждам добре очите ѝ, съм убедена, че са сини.

— Госпожица Соренсен не се чувства много добре — казва жената, която ни е довела, и с укор поглежда момичето. — Може да ви предложи съвсем кратък сеанс.

— Благодаря, госпожо Милбърн.

Гласът на момичето прозвучава така, сякаш смъмря по-възрастната жена, която мълчаливо затваря вратата след себе си.

Алис и Виктория нерешително се запътват към масата и сядат на столовете срещу момичето. Аз, от друга страна, съм толкова привлечена от него, че сядам от дясната му страна. Луиса се настанява до мен и затваря кръга.

— Благодаря, че дойдохте. Аз съм Соня Соренсен. Нали идвате за спиритически сеанс?

Навеждаме глави и не знаем какво да отговорим. В „Уиклиф“ не са ни учили как да се държим в подобни ситуации.

Тя ни поглежда в очите, всяка една поотделно.

— Има ли някого, с когото бихте желали да установите контакт и от когото се надявате да получите известие?

Единствена Виктория проговаря:

— Бихме искали да разберем какво знаете за бъдещето. За нашето бъдеще.

Личи си, че е още съвсем малка, и се питам дали, когато отново направи някоя подлост в „Уиклиф“, аз ще си припомня треперения ѝ глас, с който сега задава въпроса.

— Ами... — Соня отново ни поглежда една по една, после спира поглед върху Алис, след това върху мен. — Може би ще имам известие за вас.

В тъмнината двете с Алис срещаме погледите си. За миг ми се струва, че в очите ѝ откривам хладен гняв, ала тутакси отпъждам това хрумване. Не мога да мисля трезво. Бягството ни от училище и странната къща — къща, която е *направена* така, че да изглежда странно, за да улеснява задачата на Соня — ме карат да се чувствам извън действителността. Поемам си дълбоко дъх.

— Да се уловим за ръце.

Соня разперва ръцете си встрани. Всички се хващат една за друга и остава само моята ръка, която трябва да се улови за тази на Соня, за да се затвори кръгът. Протягам я, като внимавам да не открия белега си, и усещам хладната ѝ суха длан в своята.

— Трябва да ви помоля да пазите тишина. Никога не знам какво ще видя или чуя. Действам според волята на духовете, а понякога те изобщо нямат желание да контактуват с мен. Не бива да говорите, докато не ви се каже.

Клепачите ѝ трепват и се затварят.

Взирам се в призрачно разкривените лица около масата. В тях има нещо останало от момичетата, които познавам, ала никое от тях не изглежда така, както навън, на обляната в слънце улица. Няма какво друго да правят, освен да се взират в Соня, и една по една затварят очи. Най-после и аз затварям своите.

Стаята е тъй добре изолирана от външния свят, че не се чува и звук — нито тропотът на конски копита, нито виковете по улицата, не се чува дори тиктакането на часовника от долния етаж. Долавям само вдишването и издишването на Соня. Нагласявам и своето дишане в нейния ритъм — вдишване, издишване, вдишване, издишване, — докато накрая се обърквам и не съм сигурна тя ли диша, или самата аз.

— О! — звукът изригва от мястото до мен и аз подскачам, отварям очи и пред себе си виждам лицето на Соня. Очите ѝ са вече отворени, но погледът ѝ е вперен някъде надалеч.

— Тук има някой. Гостенин — и ме поглежда. — Дошъл е при теб.

Алис се оглежда и бърчи нос. За миг до ноздрите ми долита аромат. Мирис на тютюнев дим. От лула. Само лек повей, но душата ми го разпознава безпогрешно, независимо какво ми говори разумът.

— Той иска да ти каже, че всичко ще е наред.

Соня затваря очи, сякаш се опитва да види нещо, което не може да съзре с отворени очи.

— Той иска да знаеш, че... — и млъква. Млъква и широко отваря очи в почуда, като се взира в мен, после обръща поглед към Алис, а накрая отново го връща върху мен. Гласът ѝ звучи така, сякаш доверява някаква тайна шепнешком.

— Шшт... Те знаят, че си тук.

Тя започва да клати глава, като мънка нещо сякаш на себе си или на някого, който седи до нея, но е напълно ясно, че не се обръща към нас.

— О, не... О, не! О, не! О, не! О, не! Сега си върви казва тихо тя, сякаш усмирява разглежено дете. — Продължавай. Това не съм аз. Не съм. Не съм те викала.

Гласът ѝ, досега тих и спокоен, става дрезгав от напрежение.

— Няма смисъл. Те няма да ме чуят. Дошли са при... — тя се обръща към мен, снижава гласа си до шепот, сякаш се страхува, че някой може да я чуе. — Дошли са при теб... при теб и сестра ти.

Думите ѝ са ясни, тя ме гледа право в очите и то тъй трезво, че е невъзможно да я взема за луда, макар че казаното от нея няма нищо общо със здравия разум.

Стаята притихва. Нямам представа колко време седим и мълчим, преди най-после Соня да примига и да се огледа, сякаш едва сега разбира къде се намира. Щом ме зърва, тя изправя гръб и се вторачва в мен с поглед, пълен с обвинение и страх.

— Не биваше да идваш.

Аз клатя глава.

— Какво... Какво искаш да кажеш?

Тя ме поглежда в очите и дори на трептящия пламък на свещите аз забелязвам, че нейните наистина са сини, както и предполагах. Не са с наситения морскосин цвят на очите на Джеймс, а с крехкия син цвят на леда, който се напластява в най-дълбоката част на езерото през зимата.

— Сама знаеш — произнася тихо тя. — Трябва да знаеш.

Поклащам глава, нямам желание да погледна останалите момичета.

— Моля те, сега трябва да си отидеш — и тя толкова бързо се отблъсва с ръце от масата, че столът ѝ се катурва на пода.

Удивено вдигам очи към нея и замръзвам на място.

— Ама че безсмислица! — Алис става, а гласът ѝ пронизва гнетящата тишина. — Ела, Лия. Тръгваме си.

Тя идва, издърпва ме от стола и сковано се обръща към Соня, на чието лице е изписан такъв ужас, че се вцепенявам още повече.

— Благодаря, госпожице Соренсен. Колко ви дължим за сеанса? Соня тръска глава и русите ѝ къдрици подскачат.

— Нищо... Просто... Моля ви, вървете си!

Алис ме дърпа към вратата. Няма нужда да казва нещо на Виктория, защото тя вече се е запътила към изхода. Луиса изчаква двете с Алис да тръгнем. Долавям стъпките ѝ зад нас и всички вкупом излизаме от стаята.

Едва осъзнавам какво върша — Алис ме води надолу по стълбите покрай жената, която се нарече госпожа Милбърн, и навън от къщата. Имам смътното усещане за опрени едно в друго тела и шумолящи поли, когато Виктория и Луиса се провират покрай мен и излизат навън. Иначе всичко се случва като на сън — бързаме надолу по улицата в неловко мълчание.

Хладният следобеден въздух в съчетание с вероятността да ни хванат, че сме избягали от занятията в книжарницата, би трябвало да ме върнат в действителността. Ала не става така и докато се препъвам по улиците, хванала се за ръката на сестра си сякаш съм малко дете, аз забравям сутрешната ни свада. Виктория върви няколко крачки пред нас, а Луиса се влечи отстрани и мълчи.

Отсреща се появява книжарницата на господин Дъглас и аз зървам госпожица Грей да стои отпред и да се кара на Джеймс и госпожа Бейкън. Те обръщат поглед към нас и ни виждат. Избягвам да гледам госпожица Грей в очите. Ако го направя, със сигурност ще разбера каква сме я оплескали. Гледам към Джеймс. Напрегнато се вирам в лицето му, съсухрено от притеснение, и накрая не виждам нищо друго, освен него.

6.

Двете с Алис мълчаливо си слагаме пелерините, а в ушите ни продължават да звучат укорите на госпожица Грей. Още виждам посърналото лице на Луиса, когато я изпращат в стаята ѝ, и това ме разтърсва до такава степен, че не мога да изпитам съжаление към самата себе си.

Само защото ни съчувства за скорошната ни загуба, госпожица Грей не докладва на леля Върджиния за провинението ни, но когато идва време да затворим вратата на „Уиклиф“ след себе си, Едмънд вече ни чака прав до каретата, за да ни откара у дома. Алис крачи надолу по тротоара и се настанява на седалката в сумрачната карета, когато зад гърба ми прозвучава глас:

— Извинете, госпожице! Госпожице?

Само след миг разбирам чий е този глас. Тя е толкова; мъничка — още дете, — че погледът ми се рее около нея и над главата ѝ, преди да осъзная, че тъкмо тя се е обърнала към мен — малкото момиченце пред очите ми.

— Да?

Обръщам поглед назад към каретата, но Алис се е мушнала вътре, а Едмънд се е навел и с две ръце проверява едната спица, съсредоточил цялото си внимание върху нея.

Детето върви към мен, златистите му къдрици блестят, а крачката му издава увереност, което го прави да; изглежда по-възрастно, отколкото вероятно е в действителност. В лицето прилича на ангел, бузките му са пухкави и розови.

— Изпуснахте нещо, госпожице.

Момиченцето навежда леко глава и протяга ръка към мен, пръстите му са склучени в юмрук и не мога да видя какво държи.

— О, не! Не мисля, че е мое — казвам аз, като хвърлям поглед към китката на ръката си, върху която се люлее малката ми чанта.

— Да, госпожице. Вие го изпуснахте.

Момиченцето ме поглежда в очите и нещо в погледа му ме кара да замръзна на мястото си. Сърцето ми бие учестено и шумно в гърдите и аз поглеждам отблизо стиснатата му в юмрук длан. То разтваря пръсти и аз зървам белите зъби на гребенчето ми от слонова кост, после въздъхвам, не осъзната, че съм сдържала дъха в гърдите си толкова дълго.

— О, боже! Много ти благодаря! — протягам ръка и вземам гребенчето.

— Не, аз ви благодаря, госпожице.

Погледът на момиченцето потъмнява, лицето му се напруга, то прикляка в реверанс, толкова странен, колкото и благодарността, която изрича. Обръща се и се отдалечава, полите му шумолят от движението на краката му, а стъпките му заглъхват заедно с детската мелодия, която си тананика.

Алис се навежда от мястото си и ме вика през отворената врата на каретата.

— Какво правиш още там, Лия? Определено застудява и студът влиза в каретата.

Гласът ѝ ме сепва.

— Изпуснах нещо.

— Какво си изпуснала? — гледа ме тя от отрупаното с възглавници място до прозореца, докато аз се качвам и сядам до нея.

— Гребенчето. Онова, което татко ми донесе от Африка.

Тя кима с глава и когато Едмънд затваря вратата на каретата, се обръща към прозореца и в купето настава глуха тишина.

Продължавам да стискам гребенчето в ръка, ала щом разтварям дланта си, погледът ми е привлечен не от самия гребен, а от черната кадифена панделка под него. Усещам допира на студен и плосък предмет, скрит в панделката, ала не смея да го развия от страх, че Алис също може да го види.

Когато склучвам пръсти, зъбите на гребенчето се впиват в меката плът на дланта ми и за миг си спомням. Пресягам се и опипвам косата на тила си, като си припомням как сутринта бързах да не закъснея за училище. Нямах време за кафе и в бързината не успях да защитя косата си с гребена.

Но използвах фибите си, пропуснах да сложа само гребена. Пред очите ми е, на тоалетната масичка, когато преди няколко часа се

втурнах навън от стаята. Как е пропътувал цялото това разстояние от стаята ми в Бърчууд до града и как се е озовал в ръцете на момиченцето е още една мистерия, която не мога да разгадая.

* * *

Намерила убежище в стаята си, аз изваждам гребенчето с треперещи ръце и го оглеждам, сякаш за часовете, прекарани в кадифената ми чантичка, може да се е променило.

Но не. Същото си е.

Същият гребен, който татко донесе от Африка, същият, който оттогава насам всеки ден поставям в косата си, същият, който момиченцето ми даде на улицата. Оставям го настрана. Отговорите, от които се нуждая, не са написани върху мекия му гланц.

Отново бъркам в чантичката и напипвам споменатата вече панделка заедно с твърдия предмет, който усетих в нея още в каретата. Разгъвам кадифето и черната панделка полазва по бялата ми нощница.

Струва ми се, че е колие. Черното кадифе огражда малък метален медальон, закрепен точно в средата на лентата. Отначало си мисля, че се поставя на шията, ала когато го вдигам към врата си, виждам, че панделката не е достатъчно дълга за целта. Висулката по средата ѝ привлича погледа ми. Тя е безформена — представлява прост и не много лъскав диск. Опипвам повърхността от двете му страни с два пръста и усещам ръба отзад. Обръщам го и забелязвам тъмен контур върху кръга. В стаята притъмнява и аз се навеждам и съсредоточавам погледа си върху тъмните контури.

Прокарвам върха на единия си пръст по ръба на фигурата вътре в кръга, сякаш така ще разгадая истинската ѝ форма. Пръстът ми хлътва в издълбания диск, който повтаря онзи върху китката на ръката ми.

И все пак не е съвсем същият. Има разлика — в средата на висулката стои буквата „X“. Обръщам китката си, за да видя от вътрешната ѝ страна, и местя поглед от студения диск в ръката си към белега върху китката. Има и още нещо, нещо, свързано с медальона в дланта ми. Вътрешността на кръга върху китката ми сякаш се изчиства и изпъква все по-ясно с всеки изминал момент, докато накрая не се

съмнявам, че непознатата фигура вътре в кръга скоро ще се превърне в буквата „X“, която стои изписана и върху медальона.

Сега вече знам.

Не мога да кажа по какъв начин, но някак си ми става ясно, че кадифената панделка е направена за едно-единствено място. Увивам я около китката си и не се учудвам, когато тя идеално пасва върху фигурата там, нито се сепвам, когато закопчавам механизма — черната панделка обвива и идеално прилепва към кожата ми. Медальонът застава точно над кръга от вътрешната страна на китката ми. Струва ми се, че усещам как изпъкналата кожа на ръката ми хлътва удобно в издълбания кръг на медальона. При вида на новата ми придобивка ме облива вълна на ужас.

Тъкмо от това се страхувам най-много — от факта, че тялото ми откликва на повика на медальона. Тъкмо необяснимото привличане към този предмет ме кара да се чувствам така, сякаш цял живот ми е принадлежал — въпреки че до днес не съм го виждала изобщо, — затова го откопчавам от ръката си. Дърпам чекмеджето на нощното шкафче до леглото си и мушвам навитото на кълбо кадифе най-отзад.

Страшно съм уморена. Лягам по гръб на леглото и тутакси потъвам в дълбок сън. Обгръща ме непрогледен мрак и миг преди всичко наоколо ми да изчезне, аз разбирам какво е да си мъртъв.

* * *

Излитам нагоре и се отделям от тялото си. Спящата ми обвивка остава да лежи долу и когато бързо се отдалечавам от нея и излитам право през затворения прозорец навън, ме обхваща неизпитвана досега бодрост.

Неведнъж съм сънувала странни сънища. Най-ранните ми спомени не са свързани с материални същества от плът и кръв или с гласа на майка ми, нито със стъпките на баща ми в коридора, а с тайнствени, непознати форми и с бързия ми бяг през ветрове и дървеса.

Ала до татковата смърт нямам ясни спомени за сън, в който летя. А след нея почти всяка нощ сънувам, че летя, и никак не се учудвам, че сега се нося над къщата, над хълмовете и над пътя, който се извива и

отвежда далеч от имението. Съвсем скоро се озовавам над самия град и се възхищавам на гледката — изглежда тъй различен в мъглата на съня ми, в потайността на нощта.

Прелитам покрай „Уиклиф“ и книжарницата, покрай къщата, в която живее Соня Соренсен, излизам от града и се насочвам към ширналото се тъмно поле. Небето над мен и около мен блести. Това не е черното нощно небе, което сме свикнали да виждаме, сега то е безбрежно и тъмносиньо с лек нюанс на виолетово.

Не след дълго се озовавам над един по-голям град. Сградите се извисяват чак до небето, а огромните фабрики бълват кълба дим в нощта, но не усещам никакъв мирис. Стигам до края на града и само след миг пред очите ми се разгръща величествената гледка на океана, който се простира докъдето стига погледът ми, и ето ме, че се нося в победоносен полет над него.

Сега вече мога да усетя мириса.

Ароматът на море изпълва гърдите ми и от възхита започвам лудо да се смея. Влажният вятър роши косата ми и в този миг усещам, че мога да летя вечно и да потъна в обятията на тъмновиолетовото небе, в което се къпя.

Летя все по-нататък и по-нататък над водата, докато от града вече не се вижда и светлинка. Водата се носи бързо под мен и в същия миг дочувам глас, който ме предупреждава да се върна, който ми нашепва, че съм се отдалечила твърде много, ала аз не го приемам точно като предупреждение. Не му обръщам внимание, наслаждавам се и напълно се предавам на усещанията си от пътешествието, като си позволявам да прелитам ниско над вълните, а после се стрелкам нагоре в тайнственото небе.

Ала предупреждаващият глас се усилва все повече, вече не е шепот, а истински човешки вик. Вик на момиче.

— Връщай се! — вика ми гласът, сподавен и глух. — Много си се отдалечила. Трябва да се връщаш!

Нещо в гласа ѝ ме кара да спра и аз с почуда виждам, че кръжа във въздуха, без да летя, но и без да потъвам в морето на съня си. После го усещам. Нещо злоещо ръмжи отзад и лети към мен с огромна скорост, което най-после ме кара да се забързам.

Стрелкам се нагоре в небето и назад към онова, което ми се вижда като суша. Способността ми да контролирам скоростта и

посоката на полета се е увеличила по време на краткото ми пътуване и въпреки страха тялото ми се наслаждава на новото си умение, на неизпитаната досега власт.

Ала в мига, в който се отправям към дома, въодушевлението ми отстъпва място на ужаса, защото онова страховито нещо се приближава все повече и повече, следва ме по петите. Имам да измина дълъг път, въпреки че ми се струва, че километрите летят под мен така, сякаш са метри и дори сантиметри.

Онова нещо зад мен издава шум, пронизителен вой, който ме изпълва с паника, тъй омаломощаваща, че тъкмо когато трябва да ускоря летежа си, аз нямам сили дори да се движа. Не много далече зървам тъмните очертания на градските покрайнини. Близо съм, ала изоставам по вина и на преследвача си, и на собствения си страх. Всъщност бих могла да спра на място, ако откъм града към мен не се приближаваше някаква фигура.

Отначало зървам блед проблясък в далечината, но съвсем скоро тя застава точно пред мен и ми трябва само миг, за да осъзная, че това е спиритистката Соня Соренсен.

— Идвай! Бързо! Няма време за губене! Ох, защо ти трябваше да се отдалечаваш толкова много! — казва тя и ми маха да продължавам напред. — Бързо! Връщай се колкото е възможно по-бързо. Аз съм точно зад теб!

Не губя време да разбере как и защо Соня Соренсен се появява в съня ми. Усещам паниката в гласа ѝ и продължавам да летя. Тя ме следва по петите и най-после сме над града.

— Не мога да поема риска да дойда с теб. Не е безопасно — казва тя и се готви да се отдалечи. — Слей се с тялото си, без да се бавиш. Не позволявай да те задържат. По никакъв начин.

— Ами ти? — гласът ми звучи тихо и отдалече. Не усещам вибрациите му в гърлото си.

Тя ме поглежда в очите.

— То не преследва мен.

Думите ѝ ме карат да побързам. Летя над полето, над пътя за Бърчууд и бързо се нося към къщата. Когато стигам до прозореца на стаята си, ръмженето зад гърба ми зазвучава яростно и съществува съска и сипе думи към мен, които не мога да разбере.

— Пази... господарката...

Неволно спирам, като се мъча да разгадая странното съобщение. Но това е закъснение, което не бива да си позволяя.

Тъмното същество ръмжи и се зъби, толкова е близо, че мога да го докосна, ако проявя куража да протегна ръка. В черната маса не различавам никакви форми, ала до ушите ми доехтяха тропотът на множество копита и плясъкът на хиляди криле, удрящи се в безразборен ритъм, който внезапно ми прозвучава познато и ужасяващо. Отначало ме обзема паника, а после в душата ми се настанява тихо примирение.

Закъсняла съм. Съществото е съвсем близо. Вцепенявам се, неспособна да направя и най-простото движение поради безразличието, което прониква във всяка фибра на тялото ми.

Но въпреки всичко то не може да ме докосне.

Кръжи наоколо и се удря в някаква невидима преграда. Шепотът, който в началото се чуваше отчетливо и ясно, точно зад мен, сега е приглушен и далечен. Огромните криле, които преди малко плющяха тъй близо до мен, сега сякаш се чуват иззад покривало от плътно кадифе. Съществото се зъби от яд, ала това е само безсмислено упорство и ярост, защото аз оставам недосегаема зад невидимата бариера.

Безразличието ми се стопява и аз се мушвам през прозореца, спирам се над спящото си тяло само за миг, после се вмъквам в него.

Усещането е странно, защото чувствам как душата ми щраква и се заковава на мястото си като късче от мозайка и в същия миг осъзнавам, че това не е било съм.

7.

Слизам по стълбите и заварвам Хенри да седи на стола си до прозореца в салона. „Островът на съкровищата“ лежи отворена на коленете му, но той не чете. Загледал се е навън през прозореца.

Не си правя труда да стъпвам тихо. Добре ми е известно какво е да си погълнат дълбоко от мислите си и не желая да го стресна. Ала той ме забелязва чак когато проговарям.

— Добро утро, Хенри.

Вдига поглед и примигва с очи, сякаш съм го събудила от дълбок сън.

— Добро утро.

Килвам глава, вирам се в лицето му и се опитвам да определя изражението, което се появява в дълбините на кафявите му очи.

— Добре ли си?

Той дълго ме гледа и когато отваря уста, за да ми отговори, Алис се появява откъм отсрещния ъгъл на стаята. И двамата се обръщаме към нея, но когато го поглеждам отново, виждам, че той не откъсва поглед от лицето ѝ.

— Хенри? Добре ли си? — повтарям аз.

Алис повдига вежди и лукаво поглежда към брат ни.

— Да, Хенри. Наред ли е всичко?

След още миг той отговаря, ала когато го прави, обръща се към Алис, а не към мен.

— Да. Чета си.

Той сякаш заема отбранителна позиция, но преди да мога да се съсредоточа върху необичайната нотка в гласа му, леля Върджиния влиза при нас и отвлича вниманието ни.

— Лия — казва тя от прага и ме гледа странно. — Имаш гости.

— Гости ли? Кой е дошъл?

Очите ѝ неспокойно се местят от мен към Алис, после пак към мен.

— Твърди, че се казва Соня. Соня Соренсен.

* * *

Докато вървим нагоре по хълма към скалата над езерото, двете със Соня мълчим. В празнотата, оставена от неизречените думи, аз се вирам в небето — един сапфир без граници. Почти виждам извивката на хоризонта и се питам как е възможно някой да си е мислел, че земята е плоска, щом зърне небе като това.

Мъча се да не мисля за Алис, за несръчно прикритата ѝ ярост, когато чу името на гостенката ми. Испитах и облекчение, и почуда, когато тя излезе от салона преди появата на Соня, придружена от леля Върджиния. Спести ми обясненията, ала не храня никакви илюзии — пристигането на Соня и присъствието на леля Върджиния само ми спечелиха малко време. Алис няма да пропусне да задава въпроси по адрес на една толкова интересна гостенка.

Нервите ми са изопнати от неизказаните думи, когато най-сетне Соня нарушава мълчанието.

— Не бива да отиваш толкова далече, Лия.

Втреченият ѝ поглед е отправен в далечината, сякаш не е казала абсолютно нищо.

Внезапно ме обзема силен гняв.

— Кажи ми как измерваш това „далече“, Соня? Може би ще ме научиш как да определям разстоянията, когато посред нощ се отделям от тялото си?

Тя мълчи известно време, а профилът ѝ е чист и красив като на мраморните статуи, които скицираме в „Уиклиф“.

— Да, сигурно е доста объркващо. Ако никога досега не си го правила — мърмори под носа си тя.

— Ако никога... Ами да, наистина не съм го правила досега! — Спирам и я дърпам за ръката, за да спре и тя. — Почакай! Нима искаш да кажеш, че ти си го правила?

Тя ме поглежда в очите, свива рамене и освобождава ръката си. Обръща се и продължава да се изкачва нагоре към езерото. Бързам да я настигна и когато се изравнявам с нея, едва дишам.

— Няма ли да ми отговориш?

Тя въздъхва и без да спира да върви, хвърля поглед към мен.

— Да, правила съм го, разбра ли? И преди съм го правила. Правя го още от дете. Някои хора го правят, без да го съзнават, мислят си, че сънуват. Други могат да го правят, когато си поискат. Всъщност мнозина. Във всеки случай голям брой от хората в моя свят.

Казва го, сякаш двете не вървим една до друга и не стъпваме върху същата тази земя, сякаш тя заема някакво място във Вселената, което е невидимо и недостижимо за мен.

— В твоя свят ли? Какво имаш предвид?

Тя се смее.

— Нима не принадлежим на различни светове, Лия? Ти живееш в огромна къща, заобиколена си от семейството си и от нещата, които са ти скъпи на сърцето. А пък аз обитavam малка къщичка, управлявана от госпожа Милбърн, компания ми правят други спиритисти и хора, които ми плащат, за да им опишвам неща, невидими за тях.

Думите ѝ ме карат да се засрамя.

— Аз... Извинявай, Соня. Не мислех, че това не е домът ти, че онази жена... госпожа... ъ-ъ-ъ, госпожа Милбърн не ти е... родственица.

Дори по профила ѝ отгатвам, че очите ѝ горят от гняв.

— За бога! Не ме съжалявай! Аз съм напълно доволна от живота си!

Ала в гласа ѝ няма задоволство. Наистина.

Най-после стигаме върха — онзи вълнуващ миг, в който стъпваме най-отгоре и който неизменно ме кара да се чувствам така, сякаш съм стъпила на небето. Въпреки всичко, случило се тук, не е възможно да остана равнодушна пред великолепната гледка.

— О! Не знаех, че тук има езеро!

В гласа на Соня се чете благоговението на дете и аз си казвам, че тя сигурно не е много по-голяма от мен. Искрено се наслаждава на гледката — езерото, което блести под нас, дърветата, които се полюшват на вятъра, тъй тих за сезона.

— Добре е скрито. Всъщност и аз не идвам често тук.

„Защото майка ми падна от тази скала, мисля си аз. Защото потрошеното ѝ тяло лежеше върху скалите, о които се плиска езерото. Защото просто не мога да го понеса.“

Посочвам към големия камък по-далеч от ръба на скалата.

— Да седнем ли?

Тя кима с глава, безсилна да отмести поглед от мамещата вода под краката ни. Сядаме една до друга на камъка, краищата на полите ни се допират над прашната земя. Имам въпроси. Ала не мога да проникна в същността им, те наподобяват тъмни сенки, които се носят по повърхността на съзнанието ми.

— Знаех, че ще дойдеш — изрича го простичко, сякаш съм длъжна да знам какво има предвид.

— Какво? Какво искаш да...

— Вчера. На сеанса. Знаех, че ще си тъкмо ти.

Клатя глава.

— Не разбирам.

Тя ме поглежда право в очите така, както само Алис умее да го прави. Сякаш ме познава добре.

— Напоследък, колчем се захвана да правя сеанс и затварям очи, единственото, което виждам, е лицето ти. Лицето ти и... така де, доста странни неща, които обикновено не виждам.

— Но нали едва вчера се срещнахме за първи път? Как е възможно лицето ми да се явява в твоите... видения?

Тя се вторачва в езерото.

— Според мен има една-единствена причина за това... Една-единствена причина, поради която виждам тъкмо теб, поради която ти дойде при мен.

Тя извързва глава от езерото, поглежда надолу и докато сваля ръкавицата от лявата си ръка, отбягва погледа ми. Оставя я в скута си и дърпа ръкава на роклята, за да открие китката си.

— Това е причината, нали? Причината се крие в белега?

Той е там. Същият кръг, пълзящата змия.

Също като моя. Също като диска върху медальона.

Сякаш всичко в мен стихва — всяка фибра на тялото ми, всяка мисъл в главата ми. Когато кръвта в жилите ми отново се раздвижва, аз се ужасявам.

— Не може да бъде. Това... Може ли? — Протягам ръка към нея.

След кратко колебание тя кима с глава и аз вземам малката ѝ ръка в своята. Обръщам я и без да поглеждам отново, вече знам, че белегът е същият като моя. Но не, не съвсем същият. Нейният не е

червен, а един тон по-светъл от кожата ѝ. Изпъкнал е като моя и сякаш е получен отдавна.

Ала това не е всичко. Има и още нещо.

Кръгът е на мястото си, както и виещата се змия, но там свършва белегът на Соня. Буквата „X“ липсва, макар че иначе белегът ѝ е точно повторение на моя и на фигурата върху медальона.

Внимателно пускам ръката ѝ, връщам ѝ я, сякаш е някакъв дар.

— Какво е това?

Тя прехапва устни и свежда поглед към ръката ми.

— Нека най-напред да го видя.

Показвам ѝ китката си. Тя взема ръката ми и проследява с пръст очертаванията на буквата „X“ в центъра на кръга.

— Твоят е различен.

Страните ми горят от срам, макар че не виждам причина за това.

— Да, малко по-различен е, въпреки че със същия успех бих могла да твърдя, че твоят е различен. Откога го имаш?

— Откакто се помня. Казаха ми, че е по рождение.

— Но какво означава?

Тя тежко диша, вперила поглед в дърветата около нас.

— Не знам. Наистина не знам. Доколкото ми е известно, белегът се споменава единствено в не толкова известно предание, разпространявано в средите на спиритистите и хората, интересувани се от Пазачите. Както и от не толкова известните части на тяхната история.

— Пазачите ли?

— Да, от Библията — казва го така, сякаш трябва непременно да го знам, сякаш съм длъжна да познавам Библията в подробности, когато всъщност религиозните ми познания са придобити на случаен принцип. — Те са били ангели, преди да паднат.

„Разказ за ангели или... демони“ — мисля си аз. „Прокудени от небето...“

Тя продължава, без да знае, че аз познавам този текст.

— Най-разпространената версия е, че са били прокудени от небето, когато са се оженили и са имали деца от земни жени. Ала това не е единствената причина.

Колебае си, навежда се и взема едно камъче, изтрива го до блясък с крайчеца на полата си, после отново ме поглежда.

— Има и друга. За нея не се говори толкова много.

Скръствам ръце в скута си и се мъча да потисна растящата тревога, която пулсира в мозъка ми.

— Продължавай.

— Казват, че Пазачите са били нарочно предизвикани от Маари.

— От кого? — питам аз с недоумение.

— От едната сестра. Едната близначка.

„Сестрите. Близначките.“

— Не съм чувала за близначка с такова име в Библията. Разбира се, не съм много веща, но все пак...

Соня върти заобленото плоско камъче между пръстите си.

— Защото го няма в Библията. Това е легенда, мит, разказван и предаван от уста на уста поколения наред. Не твърдя, че е истина. Само ти разказвам историята, както ме помоли.

— Добре тогава. Разкажи ми я докрай. Кажи ми за сестрите.

Тя се намества по-навътре върху камъка.

— Казват, че предателството започва от Маари, която съблазнява Самаил, най-доверения Божи ангел. Самаил обещава на Маари, че ако роди ангелочовек, ще ѝ се предостави цялото познание, което ѝ се отказва като на човешко същество. И се оказва прав. Щом падналите ангели, или Пазачите, вземат човешките жени за съпруги, те споделят магьосническите си познания с новите си партньорки. Всъщност някои от по-... въодушевените членове на нашето общество вярват, че тъкмо там са корените на спиритизма.

— А после? Какво става, след като Пазачите вземат своите човешки съпруги и им предават познанията си?

Соня свива рамене.

— Прогонват ги, оставят ги вечно да се скитат из осемте Отвъдни свята до Съдния ден или, както е известен сред християните, Апокалипсиса. О, да! След това вече никой не ги нарича „Пазачите“.

— А как ги наричат?

— „Изгубените души“ — тя започва да шепне, сякаш се страхува да произнесе думите на глас. — Казват, че има начин да се върнат в материалния свят. Чрез сестрите, едната от които е Бранителката, а другата е Портата.

Вдигам глава.

— Какво каза?

— Че има начин...

— Не. След това. Нещо за сестрите.

Но аз вече знам. Разбира се, че знам.

Когато се съсредоточава, за да си спомни репликата, в основата на носа ѝ се появява малка бръчка.

— Ами така, както ми го разказаха, сестри от определени фамилии продължават да водят битки и до днес. Едната си остава Бранителка на мира и спокойствието в материалния свят, а другата е Портата, през която Душите могат да минат. Ако Душите тръгнат към нашия свят, ще настъпи Съдният ден. Тогава Душите ще водят битката, а на тяхна страна ще се бият толкова изгубени души, колкото Душите могат да докарат от отвъдните светове. Само че... Чувала съм, че тук има някаква уловка.

— Каква уловка?

Тя бърчи вежди.

— Ами говорят, че Армията на Душите не може да открие битката без Самаил, своя водач. А пък Самаил може да премине единствено през Портата, при положение че е призован от сестрата, предопределена да го повика. Казват, че Армията се събира, преминава на орди през Портите в нашия свят и чака...

— Какво чака?

— Чака Самаил. Чака Звяра, известен като Сатаната.

Тя изрича думите простичко и аз осъзнавам, че изобщо не съм изненадана.

8.

Светът е притихнал. В съзнанието ми няма място за вятъра, който духа в дървесата, нито за езерото, което плиска води под нас. Няма място за нищо, освен за филизите на пророчеството, които се вият и се видоизменят, докато се превърнат в кълнове на здравия разум.

Ала Соня не е посветена в мислите ми и продължава да говори, сякаш нищо не се е случило, сякаш точно в този момент светът ми не се обръща с главата надолу.

— Единствената причина, поради която ти разказвам тази история, е белегът. Казват, че Йоргумандът символизира Душите.

Мъча се да остана равнодушна. Ако съпротивата ми отслабне, ако разреши на Соня да надникне в дълбините на душата ми и види паниката ми и малкото разум, който ми е останал, ще ме напусне.

— Добре тогава. И двете имаме същия знак. Но не разбирам каква роля бихме могли да играем в тази странна история.

Тя примирено въздъхва, става и започва да крачи нагоре-надолу.

— Нито пък аз. Но се уморих да се страхувам самичка. Нямам сестра. Надявах се... — започва да говори по-тихо, спира се и ме поглежда. — Ами надявах се да съм права. Надявах се, че и ти имаш същия знак и че двете можем заедно да намерим отговора на въпроса.

— Добре — гледам я предизвикателно с наклонена на една страна глава. — Нека се върнем към снощната случка. Можеш да започнеш с обяснението какво стана, че внезапно паднах от небето.

Тя нарушава малката дистанция помежду ни, спира се пред мен и ме хваща за ръката, а на устата ѝ заиграва нещо подобно на усмивка.

— Ти просто пътуваше из Равнината, Лия. Скиташе се над нея. Наистина ли не си го правила досега?

Поклащам глава.

— Поне не си спомням. А къде се намира тази Равнина?

— Това е удивително място — започва да диша тежко тя. — Нещо като... портал към Отвъдните светове. Там всичко е възможно.

Спомням си колко весела и приятно възбудена се чувствах, когато земята се носеше под мен, а горе се стелеше небето, дълбоко и безбрежно като океана. После си спомням и другото.

— Ами... онова нещо? Тъмното?

Тя става сериозна и очите ѝ потъмняват.

— Стените между материалния свят и Отвъдното са много тънки, Лия. Тъкмо това ни дава възможност да вършим толкова удивителни неща, тъкмо това е тъй опасно за нас. Онова, което снощи те преследваше... Силата му не наподобява нищо, което съм срещала досега, а аз съм виждала какво ли не по време на полетите си — и добри, и зли същества.

— Мислиш ли, че може да има нещо общо с белега? С пророчеството?

Тя отново прехапва устни.

— Не знам, но Отвъдните светове са нещо сложно. Трябва да изучиш природата им, за да можеш да се движиш безопасно из тях.

Гневът ми се връща.

— И как да го направя? Как да изуча нещо тъй странно? Със сигурност госпожица Грей и останалите учители в „Уиклиф“ ще ме помислят за луда, ако ги попитам!

Тя се кикоти и прикрива уста с облечената си в ръкавица ръка.

— Не, не те съветвам да търсиш отговорите в „Уиклиф“. Но щом свикнеш да пътуваш, силата ти ще се увеличава, а и ти вече имаш известна власт, независимо дали го осъзнаваш или не.

— Какво намекваш?

— Онова... нещо. Онова... същество. Мисля, че искаше да вземе душата ти.

Прикривам тревогата си зад остър смях.

— Моята душа?

Ала тя не се смее.

— Слушай, Лия. Има нещо, свързано с пътуването в Равнината, което би трябвало да знаеш. Душата може да се рее извън тялото, докато астралната нишка, свързваща тялото и душата, не се скъса. Ако това стане, душата никога няма да се върне.

— Нима... нима искаш да кажеш, че тялото ще остане празно, сякаш е мъртво? — гласът ми излиза като остър писък, като истеричен вик.

Тя вдига ръка и се опитва да ме успокои.

— Не се случва често, разбра ли? В Отвъдното няма много същества с такава сила, че да успеят да откъснат душата от живото тяло. Но е възможно да се случи. — Тя преглъща и въпреки че се старае да се прикрие, страхът ѝ е очевиден. — Аз... Чувала съм за едно място, ужасно място, наречено „Небитие“. Там прогонват изоставените души. То се намира между живота и смъртта. Мисля, че тъмното нещо искаше да те отведе тъкмо там. В Небитието.

— Нима твърдиш, че душата може да бъде захвърлена в Небитието за вечни времена? — гласът ми излиза като пронизителен писък.

— Онези, които са прогонени в Небитието, са завинаги изгубени. — В очите на Соня сякаш са се настанили безброй духове. — Слушай, Лия. Не знам всички тайни на Отвъдното, разбра ли? Но съм сигурна, че тъмното нещо искаше тъкмо теб, а аз не съм виждала друга сила, подобна на неговата. И все пак... Не знам причината, но то не успя да те достигне. Нямам представа какво те закриляше, какво му пречеше да разгърне пълната си мощ, но би било по-разумно да избягваш тези пътувания, докато не разберем всичко — или поне докато не си сигурна, че и следващия път ще се радваш на същата закрила.

* * *

Вървим обратно към къщата и мълчим. Когато Бърчууд се появява пред очите ни, Соня ме хваща за лакътя и поглежда нагоре. Проследявам погледа ѝ и виждам Алис да ни наблюдава от прозореца на горния етаж.

— Бъди предпазлива, Лия — казва Соня. — Много внимавай, докато разберем как стоят нещата.

Сестра ми е твърде далеч и аз не виждам изражението на лицето ѝ, но въпреки това усещам студените пръсти на страха в душата си при вида на призрачната ѝ фигура на прозореца.

Двете със Соня продължаваме към двора и аз я изпращам до наетата от нея карета. Чакам, докато изчезне надолу по обточения с дървета път. Нямам желание да разговарям с Алис за Соня. Още не.

Не съм стигнала до брега, когато чувам шума на реката. Дъждът от миналата седмица е напълнил коритото догоре и сега водата се пени над скалистото дъно и препуска бясно надолу. Стъпвам встрани от терасата и се запътвам към горичката от вечнозелени храсти, кленове и дъбове. Наближава обяд и се питам дали Джеймс ще ме чака.

— Джеймс? — гласът ми би бил тих навсякъде другаде, но тук той отеква силно в тишината. — Джеймс, тук ли си?

Нечии силни ръце ме сграбчват изотзад и ме повдигат във въздуха. От устните ми се прокрадва писък и аз ритам инстинктивно с крака, за да се освободя от стоманената прегръдка. Вдигам свитите си в юмруци ръце, готова да се защитя от невидимия си нападател, но той ме обръща с лице към себе си и аз го виждам. Топлите му устни се притискат към моите, ръцете му върху раменете ми се отпускат и сега нежно рошат косите ми.

Изгубвам се в целувката му, сякаш реката се втурва към мен и ме облива цялата от главата до петите.

Освобождавам се и отстъпвам встрани.

— Ох! Божичко, Джеймс! Толкова ме изплаши! — възкликвам аз и го сръгвам шеговито в ребрата. — Някой може да ни види!

Той се смее, като прикрива устата си с длан, сякаш се мъчи да се успокои. Щом забелязва изражението на лицето ми, става сериозен.

— Извинявай, Лия. Моля те! Но кой друг, освен мен би те сграбчил така?

В погледа му все още има следи от смях и аз се вторачвам в него с надеждата и те да изчезнат.

Той се приближава, оглежда се и ме придърпва към себе си.

— Не исках да те изплаша. Щастлив съм, че те виждам. Коства ми огромно усилие да те срещам в библиотеката пред очите на баща ми, да те гледам по улицата с Алис и да не те прегърна.

За миг ме притегля още по-близо и аз усещам тялото му по протежение на своето. Дъхът ми спира и за съвсем кратко забравям за пророчеството, за книгата, за белега.

Интересува ме само тялото на Джеймс, опряно в моето.

Объркана съм от ефекта, който има допирът му до мен. Не ми се ще да чуе биенето на сърцето в пазвата ми, нито да усети забързания ми дъх, затова се отдръпвам и го гледам закачливо.

— Станал си много смел — дразня го аз.

Той гръмко се смее и птиците в клоните над нас изплашено литват в небето.

— Аз? Смел? Доста е странно да го чуеш от устата на една от най-палавите млади дами в „Уиклиф“!

Страните ми пламват, когато споменава за вчерашното ни бягство от „Уиклиф“. Нямахме време да разкажа на Джеймс за посещенията ни при Соня Соренсен. Не и в хаоса, който заварихме при завръщането си. И, честно казано, благодарна съм, че не ни наказаха. Поведението на Соня по време на сеанса толкова ме разтревожи, че още не съм решила какво обяснение да дам на Джеймс. Той знае само онова, което казахме на госпожица Грей — че сме имали нужда да подишаме чист въздух и сме решили да се поразходим. Сега, след разговора ми със Соня край езерото, аз съм убедена, че за всички ще е най-добре да не разгласяваме случилото се.

— Освен това — продължава Джеймс, непосветен в тревогите ми — бих могъл да твърдя, че тъкмо ти ми даваш кураж. Защо иначе ще се срещаме на любимото ни място на спокойствие под дъба до любимия ни камък? — Той сяда върху камъка, сякаш да демонстрира колко е удобен, като прави физиономии, че уж твърдата му повърхност го наранява. — Добре де. Може би камъкът не е толкова удобен, колкото ми се е сторило... Или пък става удобен, когато и ти седиш до мен? — повдига вежди той, като потупва с ръка мястото до себе си и лукаво се хили.

Усмивкам се на опитите му да ме накара да се приближа до него, тръгвам към камъка и се отпускам до Джеймс.

— Всъщност искам да ти кажа нещо. Струва ми се, че то е във връзка с книгата, която намери в татковата библиотека.

Усмивката му се стопява. Ако съществува нещо, което би отвлякло вниманието на Джеймс от не дотам целомъдрената причина за срещата ни край реката, това е темата за някоя рядка книга.

— Какво е то?

Поемам си дълбоко въздух и правя възможно най-малката крачка напред към целта. Тъкмо това е начинът, по който трябва да му обясня нещата.

— Мисля, че разбирам какво означава препратката към Бранителката и Портата, ако някой изобщо може да разбере подобно нещо.

— Наистина ли? Звучи ми като безсмислица!

Хвърлям поглед надолу към полата на роклята си, приглаждам я с ръка и подхващам:

— Да де... Само преди два дни бих се съгласила с теб, но сега... е, сега вече знам, че съществува една история... В нея се разказва за две сестри. Всъщност близначки, каквито сме двете с Алис.

Той слуша мълчаливо, като ме прекъсва само един-два пъти, за да си изясни отделни части от разказа ми, които не разбира. Но с въпросите си той се стреми да получи повече научни познания по въпроса. Те не са въпроси в истинския смисъл на думата, не са породени от факта, че възприема историята като нещо реално. Слуша ме така, сякаш му разказвам приказка за добри и лоши феи. Разказвам му всичко, но не споменавам за белега. Когато спирам, над нас надвисва мълчание, изпълнено с неизречени думи.

Най подир той проговаря нежно, сякаш се бои да не ме нарани:

— Но... Защо никога досега не съм чувал тази история, Лия? Наистина в качеството си на книжар, на човек, който помага на сериозни купувачи да направят избора си и да си създадат колекции от ценни книги, би трябвало да съм я чувал, ако наистина представлява някаква ценност.

Думите му пораждат съмнения и в моята душа. Съмнения в това, че пророчеството не би звучало достоверно за когото и да е, ако не се е запознал с неоспоримото доказателство — белега.

Свивам рамене.

— Не знам, Джеймс. Наистина бих искала да ти отговоря, но не мога.

Тук е времето да му покажа белега. Той е добре прикрит под дългия ръкав на роклята ми, ала аз го усещам как пламти и тихо ми напомня, че има една много важна подробност, която съм пропуснала да му спомена.

Ала не му я казвам. Бих искала да се оправдая с факта, че се страхувам, че няма да ми повярва или че не желая да го въвличам в толкова тъмна история. Но истината е, че усещам белега на ръката си като някаква дамба, която ме определя като нещо повредено, нечисто.

Не мога да го понеса. Още не.

* * *

Вече не ми е толкова лесно да заспя, както бе навремето. Лежа и се мъча да си наложа да не мисля за нищо, да потъна в сън.

Ала думите на пророчеството, призрачните очертания на сестра ми горе на прозореца, белегът, който ме определя като нещо, което почти не разбирам — всичко това не ми дава да затворя очи. Накрая ставам от леглото и отивам до писалището в другия край на стаята.

Как стана така, че преданието, разказано ми от Соня край езерото, съвпада изцяло с онова, което се намира в прастарата таткова книга? И от къде на къде ще имам същия знак като някой друг, например Соня? При това спиритистка. Усещам, че въпросите сами по себе си имат някакъв смисъл, че се опитват да се обединят в нещо реално, нещо, което мога да уловя с двете си ръце и да започна да разбирам.

Отварям книгата, вземам превода на Джеймс и чета пророчеството, като се мъча да извлека смисъл от безсмислието. По гръбнака ми ползват студени тръпки, щом започвам да чета за сестрите близначки. Въпросите ваят в главата ми един след друг.

Дали аз съм Бранителката, а Алис е Портата, каква роля играе Соня в тази странна история? Ами Ангела? Ако аз не съм в състояние да разгадая самоличността на една толкова централна фигура като Ангела, как ще разбере по какъв начин да изпълня ролята си на Бранителка? Как бих могла да осуетя целите на Алис като Порта?

Навеждам се отново над книгата и чета пророчеството, докато стигна до частта, в която се споменава за ключовете.

*„Нека Ангелската Порта се отвори без Ключовете,
нека следват Седемте чуми без връщане назад.“*

Препрочитам стиховете и се мъча да намеря отговор. Дори в неведението, в което се намирам, струва ми се съвсем просто — без ключовете ще се случи нещо ужасно. Нещо, от което няма връщане назад.

Ако според пророчеството двете с Алис сме на противникови страни, ключовете със сигурност ще са опасни в нейните ръце, което означава, че аз ще трябва да ги намеря.

И трябва да го направя преди нея.

9.

На другия ден на път към „Уиклиф“ Алис не споменава нищо за Соня. Откакто тя ме посети, аз избягвам сестра си с надеждата да отложи разпита ѝ. Вече съм готова за въпросите ѝ, ала тя мълчи. Държи се така, сякаш вече знае всичко. И възнамерява да го пази в тайна.

Завръщането ни в училище не радва никого. Виктория и най-близките ѝ приятелки ни поздравяват с леденостудени лица. Единствено Луиса изглежда щастлива да ни види, особено мен.

По време на закуската се е настанила на съседното място, сякаш открай време е седяла там. Навежда към мен и пита:

— Добре ли си?

Кимам с глава.

— О, извинявай, Луиса! Караха ли ти се много?

Тя се усмихва.

— Малко, но така стана още по-интересно. За нищо не съжалявам!

След закуска започват часовете по музика, литература и езици. Денят преминава в мъгла от прикрити намеци, шушукания и злонамерено хихикане. Когато се стичаме навън за последния урок на тема „Пейзажът в изкуството“, не мога да не забележа застиналото изражение на лицето на сестра си и високо вирнатата ѝ брадичка, както и изпружения ѝ гръб. Тя отбягва погледа ми. Алис винаги е предпочитала изолацията пред съжалението.

Молбертите^[1] са подредени в двора с лице към скромната градина, която е посърнала пред настъпващата зима. Въпреки че слънцето свети, въздухът е мразовит и аз си казвам, че най-вероятно днес ще проведем последния за годината урок на открито.

— Лия! Насам! — вика Луиса, а от устата ѝ излизат кълбета пара. Тя ми маха с ръка, застанала зад триножника до тухления зид.

Тръгвам към нея, изпълнена с благодарност и удивена от нейното явно предложение да станем приятелки.

— Запазих ти молберт.

Тя ми маха към триножника отдясно, усмихва ми се от табуретката си, хванала в ръка четката за рисуване.

— Благодаря. Кой обект ще измъчвам днес? — Не се славя с рисувателните си заложи.

Луиса се смее. Това не е смехът от вежливост, който съм свикнала да чувам от момичетата в „Уиклиф“, а пълноценен, весел смях.

— Нямам представа. Вероятно ще трябва да избереш някое повехнало вече цвете.

Погледът ѝ се отправя в посока на господин Бел, учителя ни по рисуване, който стои пред нас на покритата с камъни пътека, виеща се в градината.

Не бих казала, че господин Бел е привлекателен — лицето му е прекадено дълго и тясно, а косата му е прилежно вчесана така, че да прикрие появилите се по главата му плешивини — съвсем обикновен е. Не външният му вид е предмет на разговори и шушукания от страна на уиклифските момичета, а по-скоро положението му на ерген. Ученичките, особено онези, които обитават „Уиклиф“, са грижливо предпазвани от мъжко внимание. Всеки мъж на възраст за женене, който няма съпруга, е обект на клюки, независимо дали оплешивява или не.

— Дами, както знаете, скоро ще изпратим и есента. Днес ще си изберете някой художник от онези, които изучавахме през годината, и, вдъхновени от неговите творби, ще нарисувате избран от вас обект от градината. Поради студа разполагаме само с няколко дни, така че ви моля да работите бързо и съсредоточено. Това е.

Луиса вече е погълната от заниманието си и цветовете приемат определена форма върху платното ѝ. Аз оглеждам повехналата градина, за да намеря нещо, което си заслужава обречените ми на неуспех усилия. Като отхвърлям всичко, излъчващо поне малко живот и по тази причина сложно, очите ми биват привлечени от пурпурно цвете със заострен връх, тъмно на цвят като стафида. Формата е проста — дори аз бих могла да я копирам. „Много добре“, казвам си.

Решавам да дам всичко от себе си, когато нещо ме разсейва. Луиса е протегнала ръка и с връхчето на четката нанася боя върху бялото платно.

Но не самата Луиса привлича погледа ми. Привлича го ръката ѝ, нейната китка, която се разголва изпод червената ѝ кадифена пелерина, и сребърната гривна, едва покриваща бялата ѝ кожа.

И белегът. Белегът на Соня. Моят белег.

Само тясна ивица, съвсем малка частица от него, ала аз го разпознавам безпогрешно.

— Какво има? Лия? Какво става? — От четката на Луиса капе яркозелена боя, а очите ѝ ме гледат загрижено.

— Твоят... Бе... Откъде го имаш? — Не откъсвам поглед от тъничката ѝ китка.

Тя проследява погледа ми, вижда китката на ръката си и панически отваря широко очи. Дърпа ръкава си надолу и четката ѝ се изхлузва на земята.

— Нищо особено. Просто белег — казва тя и се навежда да вдигне четката изпод триножника, а лицето ѝ е бяло като платно.

— Аз не... — Но не успявам да довърша, защото неочаквано господин Бел застава зад нас.

— Госпожице Милторп, Луиса. Какъв е проблемът?

Той оглежда платната ни с критично око, без да обръща внимание на лицата ни. И въпреки въпросите, които се блъскат в главата ми, аз му се ядосвам, задето се обръща към Луиса с малко име и запазва по-уважителното „госпожице“ за мен.

— Няма никакъв проблем, господин Бел. Днес съм доста непохватна, това е. Изпуснах четката си, но я вдигнах. — И Луиса я размахва под носа му, сякаш да му докаже, че наистина е вдигнала четката си от земята.

— Да, всичко е наред, господин Бел. Двете с госпожица Торели работим изключително съсредоточено.

— Виждам — той се завърта на пети, като очевидно се мъчи да отреагира на лошото ми поведение, но е възпрян от факта, че татко е толкова известен дарител на училището. — Продължавайте тогава.

Вземам четката в ръката си и се навеждам към Луиса, като мимоходом правя безформени драскулки върху платното.

— Откъде го имаш, Луиса? *Трябва* да ми кажеш!

Тя настръхва и отново потапя четката си в яркозелената боя.

— Не виждам защо се интересуваш. Не е толкова важно. Наистина!

Въздъхвам и се замислям, но само за миг. Не разполагаме с много време. Господин Бел се е навел над момичетата в другия край на редицата, вгълбен в платното на една от по-талантливите ученички. Поставям четката си в дървения жлеб на молберта, скривам ръката си в диплите на полата и навивам ръкава над китката, като едновременно с това казвам почти шепнешком:

— Имам много сериозна причина да се интересувам, Луиса.

Китката ми се оголва и се появява медальонът, аз го отмествам и обръщам ръката си обратно, за да може да го види.

— Виждаш ли? И аз имам същия. При това е почти като твоя.

Тя дълго се взира в китката ми, като не изпуска четката от ръката си. Не знам колко време стоим така, но скоро часът свършва. Когато прибираме боите и тръгваме към кабинета по изкуство сред глъчката и блъсканицата на момичетата, вече не можем да говорим, без да ни чуят. Оставям нещата си, а Луиса ме следи с очи. Но аз имам нужда от време за размисъл, за да разбера какво означава всичко това, ето защо съм благодарна за принудителното ни мълчание.

Мием четките си в леген с вода, когато тя най-сетне проговаря:

— Не разбирам, Лия. Как е възможно?

Не отделям поглед от водата, която е помътняла от боята.

— Не съм сигурна. Нещо става, но и аз като теб не разбирам какво точно. Все още.

Тя клати глава, а няколко непослушни къдрици подскачат в извивката на шията ѝ.

— Защо и двете имаме един и същи белег? — прошепва тя. — До тази седмица почти не си говорехме, а аз нося белега си цял живот.

Срещам погледа ѝ. Наоколо мирише на терпентин и боя.

— Не знам, Луиса, разбра ли? Просто... Моля те. Дай ми малко време да обмисля фактите, които са ми известни.

— О! Как бих искала да се видим по-скоро! А сега ще трябва ден и нощ да се чудя и да се мая!

Тя е извън кожата си от възмущение, тъй здраво свита на кълбо, че почти виждам напрегнатите мускули и жили под бледата ѝ кожа, сякаш е някой от скелетите от татковите книги по медицина.

Изтръсквам четките си, поставям ги в тенекиена чашка до умивалника да съхнат и отново се обръщам към нея.

— Чакай съобщението ми. Ще намеря начин да ти се обадя.

* * *

Алис седи величествено на мястото си, докато Едмънд затваря вратичката на каретата. Но щом оставаме сами в сумрака на късния есенен следобед, сестра ми рухва, раменете ѝ увисват и изпада в униние.

Докосвам я по ръката.

— Добре ли си?

Тя кима с глава и с едно-единствено бързо движение издърпва ръката си от моята, без да ме погледне. Тъкмо преди да я скрие, зървам гладката кожа на китката ѝ. Така и подозирах. На това място тя е непокътната и гладка като кожата на лицето ѝ. Белязаната сестра съм аз.

Алис извъръща глава встрани и мрачно се взира през прозореца, а аз се радвам на мълчанието ѝ. Нямам сили, нито желание да я утешавам.

Дълбоко въздъхвам и се отпускам удобно върху тапицираната седалка. Когато облягам глава назад и затварям очи, виждам единствено белега на Луиса. Белегът на Соня. Моят белег.

Не е за вярване, че и трите носим знака, че той е почти един и същ и че и трите живеем в същия град. И все пак подобно съвпадение, при това толкова зловещо, не може да е случайно. Идеята, че може би има някакъв смисъл, е единствената причина да продължавам да търся обяснение.

Двете с Алис не продумваме, каретата спира пред двора в мига, в който тъмнината протяга пръсти към деня.

Едмънд дори не успява да стигне до вратичката, когато Алис се изстрелва навън като птичка, държана в кафез, обръща се с гръб към къщата и поема по пътеката към езерото. Не понечвам да я спра. След всичко случило се досега, след всичко, което се случва и в момента, усещам болката от унижението ѝ пред самопровъзгласилото се висше общество в „Уиклиф“. Сякаш наблюдавам тренировките на някой от татковите елитни жребци. Приятно ми е да гледам как оседлават и яхват красивото животно, ала не мога да се отърся от тъгата, която изпитвам, гледайки как мачкат духа му.

Вече се изкачвам нагоре по стълбите, когато чувам леля Върджиния да ме вика от фоайето.

— Лия?

Обръщам се към нея.

— Да?

Тя стои в основата на стълбите и ме гледа напрегнато.

— Нещо не е наред ли?

Съсредоточено се взира в лицето ми, а край очите ѝ се появяват малки бръчици.

Двоумя се, питам се какво ли има предвид.

— Не, разбира се. Защо питаш?

Тя вдига кльощавите си рамене.

— Виждам, че нещо си наумила. И Алис ходи като обезумяла.

Усмиввам ѝ се, за да я успокоя.

— Момичетата на нашата възраст — скучаещи богаташки деца, нали знаеш. Невинаги са приятна гледка.

Усмивката, с която ми отвърща, е бледа и тъжна.

— Така е. Спомням си.

— Алис ще се оправи. Просто е уморена и скърби както всички нас.

Леля ми кима с глава. Тъкмо си казвам, че опасността е преминала, когато тя отново ме спира.

— Лия? Ще се обърнеш ли към мен, ако имаш нужда от нещо? В случай, че се нуждаеш от помощ?

Уверена съм, че в думите ѝ се крие нещо, че тя има някакво съобщение за мен, но информацията ми не е достатъчна, за да го дешифрирам. За миг ми хрумва да ѝ разкажа всичко. Ще ми се да я попитам как ще мога да изпълнявам ролята си на Бранителка, как някой, който е толкова объркан, би съумял да предпази света от нещо, което дори не разбира?

Ала не ѝ казвам нищо, защото, ако аз съм Бранителката, а Алис е Портата, коя е тогава леля Върджиния? Каква роля ѝ е отредена в пророчеството?

Усмиввам ѝ се в отговор.

— Да. Благодаря ти, лельо Върджиния.

Бързам да се кача по стълбите, преди да ми е задала друг въпрос.

Щом влизам в стаята си, където огънят е запален и цепеницата в камината пращи, аз сядам до писалището и премислям с какви възможности разполагам. Взирам се в книгата върху бюрото — книга без произход, без указания, без рождено място.

Книга стара колкото самото време.

Изад тънката страница, където е написано пророчеството, наднича преводът на Джеймс. Всичко, което е останало от „Книга за хаоса“. Искан ми се сама да разгадая загадката, без ничия помощ, ала не разбирам и дума от написаното.

Понякога човек трябва да търси помощ, колкото и да не му се иска.

Изваждам перо и шише с мастило от чекмеджето. Издърпвам два бели листа и започвам да пиша:

Уважаема госпожице Соренсен,
Госпожица Лия Милторп Ви моли да ѝ окажете
честта да заповядате на чай...

* * *

След като написвам поканите до Соня и Луиса и вземам дръзкото решение да забравя за книгата поне за малко, уговарям Хенри да играем на някоя игра. Очите му са все още тъжни, но, честно казано, искам да отвлека вниманието си от многото въпроси, които очакват своите отговори. Ала каквото и да правя, те ще да продължат да се блъскат в главата ми.

На път за салона минавам покрай стъклената врата на зимната градина и една фигура привлича вниманието ми. Алис е седнала в огромния плетен стол до прозореца, а Ари е в скута ѝ. Забелязвам, че в зимната градина е много студено. Стъклата са заскрежени, ала Алис се вижда в тъмнината навън, увила раменете си само с одеяло, сякаш се намира в салона, където огънят гори. Тя потупва котарака по козината с ритмични движения като онези, с които разресваше косата ми. Дори от мястото, на което съм, успявам да зърна празния ѝ поглед.

Тъкмо понечвам да се покажа, да отворя стъклената врата и да прекрача прага на покритата с плочки зимна градина, и в миг замръзвам на място. Ари скимти и се мъчи да скочи от коленете на Алис. Донякъде му пречи плетеният стол и аз се накланям, за да виждам по-добре. Когато заставам в по-удобна за наблюдение поза, цялата настръхвам от отвращение и ужас.

Причината е Алис, която държи котарака и не му дава да шавне. Вече не го гали по козината. Не го и потупва, както правеше преди няколко секунди. Не. Стиснала е кожата му в ръката си и я извива ли, извива, докато котаракът съска от болка и рита с крачета в опитите си да се отскубне от ръцете ѝ. Но най-много ме ужасява лицето ѝ. То е бездушно, а погледът ѝ е все така празен, сякаш мисли за нещо съвсем незначително като например времето навън. Пръстите ѝ стискат като клещи. Котаракът не може да се отскубне от тях, колкото и да се мъчи и да извива гръб.

Бих искала да кажа, че тук такси я спирам, ала съм тъй слисана, че губя мярка за времето и нямам представа колко секунди минават, преди да направя нещо. Когато най-после отварям със замах вратата, тя отпуска пръстите си, без ни най-малко да промени изражението на лицето си. Ари размахва лапи, скача от коленете ѝ и се стрелва към коридора със скорост, която не е развивал, откакто беше малко котенце.

— О, Лия. Какво търсиш тук?

Тя се обръща към мен, щом влизам, но нито се притеснява, нито се трогва от присъствието ми.

— Идвам да разбера дали ти се играе на крибидж с Хенри и мен в салона — обяснявам с дрезгав глас, след което се прокашлям, за да продължа: — Какво правеше току-що?

— Хм — отново обръща глава към прозореца тя.

Питам я с по-силен и твърд глас:

— Само преди минутка. С Ари.

Тя поклаща резервирано глава.

— Нищо. Абсолютно нищо.

Идва ми да я притисна, да я накарам да си признае, но има ли смисъл? Нали я видях! Знам какво правеше, независимо какво ще ми отвърне тя. Макар и само за един кратък миг, аз разбирам всичко и то ме изпълва с ужас. Защото макар никога да не съм отричала, че Алис

може да е безотговорна, егоцентрична, дори злобна, никога преди не ми е хрумвало, че всъщност може да е и жестока.

[1] Опънато върху рамка платно за рисуване. — Б.пр. ↑

10.

Двамата с Хенри играем игра след игра и дори успяваме да убедим готвачката да ни направи пуканки и шоколад, които малкият обича толкова много. След часове игра на крибидж минаваме на шах. Хенри ме бие игра след игра, тъй като години наред е изучавал успешните стратегии от татко. Двамата се смеем, ала това не е безгрижният смях от отминалите дни. Сега в него се чете тъга, усещам и страх. Опитвам се да се отпусна в компанията на по-малкия си брат, но щом погледна към огъня, докато го чакам да направи своя ход, неизменно пред очите ми се появява бездушното Алисино лице.

— Лия? — гласът на Хенри прекъсва мислите ми.

Вдигам очи от шахматната дъска.

— Да?

— Трябва да се пазиш.

От думите му ме пронизва хлад, но въпреки това се смея.

— Какво искаш да кажеш, Хенри?

Той извърща поглед и се взира в огъня, после отново се обръща към мен и ме поглежда в очите.

— Татко ме предупреждаваше, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Хенри! — Усмивам се вежливо на думите му. Не желая да го гледам снизходително, когато той толкова съсредоточено ми предава загадъчното послание. — Какво имаш предвид?

— Просто... — поема си дълбоко въздух, сякаш вика целия си кураж на помощ, но накрая смирено го изпуска обратно. — Не знам защо го казвам, Лия — усмива се брат ми, ала усмивката му съвсем бегло напомня на обичайното му хилене. — Просто ми обещавай да се пазиш, става ли?

Бавно кимам с глава, мъчейки се да разгадая тайнствените му думи.

— Разбира се.

Играем още двайсетина минути, ала сме доста разсеяни. Когато най-сетне прибираме фигурите, Хенри се прозява и леля Върджиния пристига, за да го отведе в стаята му.

Пожелаваме си лека нощ, но очите на брат ми са помръкнали от безпокойство и от още нещо, което определено прилича на страх.

— Благодаря ти, Лия. Много ти благодаря.

— Няма защо. Ще се радвам отново да те бия — дразня го аз, като се мъча да го развеселя.

Навеждам се и го целувам по гладката буза.

— Лека нощ. Приятни сънища.

— Приятни сънища и на теб, Лия.

Леля Върджиния извърта стола му и като тръгва, се обръща към мен. Усмивва ми се с благодарност.

— Лека нощ, лельо Върджиния.

Оставам сама в тихата стая. Отивам до широкия прозорец и се виждам навън в черната нощ, както правеше Алис, питам се какво ли е виждала в празния двор пред зимната градина. Аз гледам ли, гледам, а единственият звук в салона идва от пращящия дънер в огнището зад мен. Не виждам нищо навън. Нито красивото небе от съня си предишната нощ, нито отговорите, от които се нуждая.

Само тъмнина и нищо друго.

* * *

Малко по-късно, докато се качвам по стълбите към стаята си, чувам нещо откъм библиотеката. Сякаш някой мести предмети, бута ги насам-натам. Обръщам се и тръгвам назад по покритите с килим стъпала по посока на шума.

Стигам до вратата на библиотеката и виждам Алис — навела се е и издърпва книги от рафтовете. Наблюдавам я известно време и се чудя защо изпитвам тревога, след като книгите в библиотеката са колкото мои, толкова и нейни. Вероятно защото тя никога не е проявявала интерес към татковата колекция и той отдавна се бе отказал от опитите си да споделя с нея любовта си към книгите.

Сигурно ме е усетила, защото се обръща, преди да изрека и дума. По страните ѝ избиват розови петна. Не си спомням кога за последен

път съм видяла Алис да се изчервява.

— О! Лия! Какво правиш тук?

Тя се изправя, приглажда с ръка полата си и прибира непокорната къдрица зад ухото си.

— Видях, че вратата е отворена. Какво търсиш?

Непроницаема пелена се спуска над лицето ѝ.

— Нещо за четене преди сън — тя маха с ръка към рафтовете, сякаш вече не са ѝ нужни. — Напоследък не мога да спя добре.

— Да, знам за какво говориш — кимам към отрупаните с книги лавици. — Трябва само да ме попиташ и аз ще ти препоръчам нещо.

Тя ме гледа с каменно лице.

— Ще го направя. Така де, ако срещна затруднение.

Стоим и се взираме една в друга. Ясно е, че тя няма намерение да си тръгне, а пък аз нямам право да ѝ забраня да стои в библиотеката.

— Лека нощ, Алис.

Никак не ми е лесно да се обърна и да изляза от стаята, но го правя, като я оставям сама в съкровено място, където толкова често прекарвахме времето си двамата с баща ми.

Вървя обратно към стълбите, а в душата ми намира смесица от страх и гняв. Нямам представа защо е нужно да крия книгата от Алис, ала внезапно усещам неимоверна радост, че тя е на скришно място в гардероба на стаята ми.

11.

Два дни по-късно седя до широкия прозорец в салона и виждам как каретата завива по алеята към къщи. Въпреки необичайната причина за посещението на Луиса и Соня у дома аз съм развълнувана от идеята да сме заедно. Детето в мен иска да изтича надолу по каменните стъпала и пъргаво да отвори вратичката на каретата. Но вместо да направя това, аз си налагам да стана бавно, да пригладя гънките на полата си и да се отправя към фоайето като благовъзпитана девойка. Пред камината леля Върджиния вдига очи от бродерията си и оставя настрана иглата, за да се присъедини към мен.

Никога не съм канила гости на чай. Съвсем естествено беше леля Върджиния да се учуди, когато споделих с нея плановете си да посрещна у дома две момичета на моята възраст, но не се възпротиви. Та нали Бърчууд е моят дом! Не съм си и помисляла да уведомя Алис за намеренията си, макар да не ми се вярва да не е разбрала при суетнята, която се възцари в къщата. Ала тя не се вясва край нас и аз съм ѝ благодарна за това, независимо дали нарочно ни отбягва, или просто не знае, че съм поканила гости.

Двете с леля Върджиния се срещаме пред къщата на алеята, чакълът хрущи под колелата и каретата спира. Едмънд отваря вратата и протяга ръка да помогне на двете гостенки да слязат. Най-напред се появява облечена в ръкавица ръка и аз се досещам, че това е Соня. Ръката сякаш принадлежи на дете, следователно, може да е само нейната. Соня слиза от каретата, а по лицето ѝ е изписана неувереност.

— Соня! Толкова се радвам, че успя да дойдеш!

Протягам ръка към нея.

Тя се усмихва и като отмества поглед към леля Върджиния, отвърща:

— Благодаря за поканата.

Лицето ѝ е непроницаемо, но ми прави впечатление начинът, по който тя подбира всяка своя дума — разбирам, че се бои да не направи лошо впечатление.

Поглеждам към леля Върджиния и ги запознавам.

— Много се радвам да ви видя отново, госпожице Соренсен.

Луиса не се опира на ръката на Едмънд, а изскача от каретата и ни озарява с лъчезарната си усмивка.

— О, благодаря ти много, че ме покани, Лия! — Бързо ме прегръща, а страните ѝ греят като две зрели праскови на фона на мургавата ѝ кожа. — Никога не са ме канили на чай. Нито веднъж, откакто съм в „Уиклиф“! Трябваше да видиш лицата на момичетата, когато видяха поканата!

От нетърпение не може да си поеме дъх и аз я хващам за ръка, за да я спра и да я представя на леля Върджиния.

— Лельо Върджиния, това е Луиса Торели. Луиса, запознай се с Върджиния Спенсър.

— Много се радвам да се запозная с вас, госпожице Торели!

Зелените очи на леля Върджиния сияят.

— О, да! Много се радвам да се запозная с вас, госпожице... ъ-ъ-ъ... госпожо Спенсър.

Сподавам усмивката си при объркването на Луиса.

— Бяхте съвършено права първия път, госпожице Торели. Никога не съм се омъжвала.

— О, толкова дръзновено от ваша страна, госпожице Спенсър! — задъхано изрича Луиса. — Възхищавам се от независимостта на съвременните жени!

Разбирам, че трябва да я спра, ако не искам да останем до довечера отвън на алеята и Луиса да ни бърби до премала, без да обръща внимание на каквото и да е друго.

— Тогава да влизаме! Камината е запалена и масата е сложена.

Улавям с едната си ръка ръката на Луиса, а с другата — тази на Соня. Сега с удоволствие ще прием чай. А после ще се опитаме да проследим тъмната нишка, която ни свързва.

* * *

— Невероятно! — Луиса онемява от почуда. Почти, но не съвсем. — И като си помисля, че през всичкото това време съм си въобразявала, че съм единствена.

— Аз също — шепти Соня. — Така беше, но после открих Лия.

Тя не може да свали поглед от китките на ръцете ни, които сме оголили и протягаме над балите сено, върху които седим. Нашите белези доказват, че ако нещо ще се случва, то ще е и с трите ни.

Довела съм ги в конюшните, за да говорим насаме, далеч от любопитните очи и уши в къщата. Късно е и момчетата, които чистят конете, са си отишли, а ние сме сами, обгърнати от сладкия мирис на сеното и тихото цвилене на конете.

Ръката ми отмалява и аз я дърпам.

— Не можем да го отречем. Вече не. Каквото и да означава това, трябва заедно да го разгадаем.

Соня поклаща глава.

— Но как? Казах ти всичко, което знам, Лия. Нищо не съм премълчала.

— Какво? Какво знаеш? — присвива очи към нас Луиса.

Въздъхвам и протягам ръка към меката кожена чанта, окачена на един пирон на стената. Бъркам в чантата, изваждам шепя, пълна със сухи трошливи зърна овес, и се отправям към първата преграда.

— Соня ми разказа една история, всъщност предание за две сестри близначки и ангели, които...

Луиса отива до торбата с овес.

— Историята за Маари и Катла ли? За Пазачите? — тя задава въпроса си така, сякаш това е най-очевидното нещо на света.

Толкова се изненадвам, че не обръщам внимание на черния жребец пред мен. Той ме бутва с нос по рамото и аз разсеяно разтварям длан.

— Нима си я чувала?

Тя свива рамене.

— Когато бях малка, баба ми я разказваше. Но какво общо има тя с нас? С белезите?

Луиса ме изпреварва и без колебание промушва ръка през отвора на преградата към муцуната на коня.

Изтривам ръце в полата си, присягам се към стегнатата с шнур чанта и измъквам книгата, а Луиса ме наблюдава с нескрит интерес. Соня не се приближава до конете, седи върху балата сено, сякаш не може да става и дума да храни едрите пръхтящи животни. Сядам до

нея, поставям книгата на коленете си и скръствам ръце над нея. Още не му е времето. Трябва да започнем от точно определено място.

Обръщам се към Луиса.

— Кажи какво знаеш за сестрите.

Очите ѝ срещат моите, в тях се четат мълчаливи въпроси. После започва да говори. В началото думите ѝ са накъсани, ала очевидно душата ѝ се стопля от отделните подробности, които измъква от смътните и приятни спомени на детството си. Когато приключва, никой не проговаря.

Прекарвам пръсти по корицата на книгата, а в ушите ми продължава да звучи разказът на Луиса. Той е същият, който Соня ми бе разказала на хълма над езерото. Същият като онзи, който Джеймс бе превел от книгата.

Соня клати глава.

— Мислех, че само хора като мен, спиритисти или цигани, знаят за пророчеството.

Луиса вдига рамене и мрачно ни се усмихва, докато отупва облечените си в ръкавици ръце една в друга, за да ги изчисти от овесения прах.

— Майка ми беше англичанка. Говореха, че дедите ѝ са били езичници. Това, разбира се, са чиста проба глупости, но според мен баба ми знае историята, която ми разказваше, тъкмо от тях.

Соня хвърля жаден поглед към книгата.

— Ще ни кажеш ли какво е това, Лия?

— Баща ми беше нещо като колекционер. Колекционираше редки книги — отвърщам и им подавам книгата. — Намерихме я скрита в тайник в библиотеката след смъртта му.

Луиса бързо се приближава, взема книгата и се намества върху сеното до нас. Отваря я бързо, разлиства я внимателно, после шумно я затваря.

— Не разбирам нито дума, Лия. Написана е на латински! Едва се разбирам на родния си италиански език след всичките тези години! Откъде да знаем, че текстът тук има нещо общо с белега, щом не можем да го разчетем?

Преди да успея да отговоря, Соня взема книгата. Разглежда я малко по-обстойно, ала и тя надниква бегло в текста и също като Луиса я затваря, като вдига рамене и ме поглежда над корицата.

— Боя се, че и аз не мога да чета на латински, Лия.

Тогава измъквам записките на Джеймс от подплатената с коприна чанта.

— И аз не съм по-подготвена от вас, но затова пък познавам човек, който е доста добър по латински език.

Подавам им превода, оставям ги да го прочетат една по една, да си помислят над думите, прилежно изписани от Джеймс.

Когато свършва да чете, Соня отпуска ръце в скута си с празен поглед. Луиса прехапва пухкавите си устни и издърпва една сламка от балата сено. Става и започва да крачи из конюшната, а стъпките ѝ ехтят в пустото пространство, после подхваща:

— Добре тогава. Хайде да поразсъждаваме! Ако преданието казва истината и ако белегът има нещо общо с него, ако двете с Алис сте сестрите...

— Това са много условия, Луиса.

Нямам намерение да ѝ противореча. Но не казва нищо, което да не ми е хрумвало и на мен. Въпреки всичко струва си да се обърнем към разума и да не губим връзка с реалността.

Луиса кима с глава.

— Може би. Но ако сравним написаното в книгата с преданието, ако поставим една до друга теб и Алис, както и белега... Тогава ще видим, че вие с Алис сте по-близо до пророчеството, отколкото всички останали. Вие сте близначки. Това не може да е просто съвпадение. — Спира се и вдига рамене. — Е, би могло, но нека засега предположим, че не е, съгласни ли сте? Да видим накъде ще ни отведе тази посока на мисли.

Кимам с облекчение, че, макар и за кратко, има желаещ да поеме бремето на разгадаването на пророчеството.

— Добре тогава — започва да крачи отново тя. — Ти си Бранителката, а сестра ти е Портата. Има логика. Знакът на твоята ръка е различен, пък и нали каза, че Алис няма никакъв белег? Освен това нека си кажем правичката — трудно можем да си я представим като Бранителка на нещо, освен на собствените ѝ интереси. — Хвърля ми усмивка и допълва: — Не се обиждай.

Преди бих се обидила. Бих защитила сестра си. Ала не мога да отхвърля начина, по който Луиса възприема Алис, а дешифрирането на пророчеството и моето място в него внезапно става по-важно от

лоялността ми към една сестра, която, все повече се уверявам, едва познавам.

Клатя глава.

— Изобщо не се обиждам.

Луиса мило се усмихва.

— Добре тогава. Значи ти трябва да си Бранителката. Тогава Алис е Портата.

Кимам с удивление и благодарност, че нещата са тъй прости в нейните очи; че Луиса толкова лесно вярва в нещо, чиято логика непрекъснато ми убягва.

— Да. Поне аз го мисля. Но как да разгадаем останалото?

— „Прокудени от небето, Душите се изгубиха, а сестрите продължават битката, докато Портите ги призовават да се завърнат или Ангелът да донесе ключовете към бездната“ — проехтява гласът на Соня в сумрачните конюшни. — Това е следващият откъс от пророчеството. Идва след сестрите. Може пък това да е следващото указание?

Луиса опира гръб о стената и скръства ръце на гърдите си.

— Мисля, че имаш право, Соня. Трябва да разберем кой е Ангелът и да намерим ключовете. Може би те ще ни помогнат да разберем и останалото.

— Да, само... — Соня прехапва устни.

— Само какво? — пита Луиса.

Очите на Соня проблясват в мрака.

— Ами ако Алис ги намери първа? Ако предположим, че те са ключът към загадката, няма ли и тя да ги търси също толкова усърдно като нас?

Когато Соня споменава името на Алис, нещо ми пресяда в гърлото. Не мога да изразя на глас чувствата си, не мога да им кажа, че със странното си поведение Алис ме кара да се страхувам от собствената си сестра. Че се опасявам не само че ще открие ключовете преди нас, но и от нещата, които може да направи междуременно.

Пропъждам тези мисли.

— Книгата е при мен. Без нея Алис няма как да познава пророчеството в дълбочина. Тя може също като мен да се обърка и да не е сигурна в ролята, която ѝ е отредена. Ако не ѝ позволя да види

книгата, може би ще спечелим време, за да намерим ключовете и да разберем как да ги използваме.

Соня замислено кима с глава.

— Може би...

Конюшната е потънала в дълбока тишина след споделянето на тайните ни. Мисля си за хилядите въпроси, които стоят пред нас, за невъзможността да им отговорим и как от това следват нови загадки.

— Луиса?

Тя се е облегла на стената и дъвче крайчеца на сламката, която върти в пръстите си.

— Аха?

— И ти ли пътуваш? Имам предвид в съня си? Присънва ли ти се, че летиш?

Тя се колебае и пристъпва от крак на крак, после отговаря:

— Ами всеки сънува, Лия...

Соня се изправя, разсеяно оглежда седлата и сбруите, висящи по стените.

— Няма смисъл да се страхуваш, Луиса. Аз пътувам на сън от години. Лия сега започва. Би могло да се очаква, че и ти имаш същата дарба, щом като си белязана със същия знак.

Луиса клати глава.

— Но това са само сънища! Странни сънища, в които мога да летя. Сигурно мнозина летят на сън!

Думите излизат от устата ѝ една през друга, сякаш са чакали дълго време да бъдат изречени.

Соня се усмихва. Вече разпознавам усмивките ѝ — това е милата усмивка, която Соня си налага, когато трябва да изрече нещо, което няма да бъде разбрано нито прието лесно.

— Всъщност напълно е възможно душата да пътува без тялото и това не е толкова трудно за обяснение, не е трудно и да свикнеш с него, щом веднъж го разбереш.

* * *

Луиса се обляга на стената, сякаш търси опора в нея, а лицето ѝ е бяло като платно. Няма намерение да протестира, нито да отрича, тъй

като Соня описва усещането при подобно пътуване старателно и с подробности. Пътуването, което и трите сме правили и което сега трябва да приемем като част от пророчеството и неговия знак.

Луиса изправя гръб, а страните ѝ порозовяват от уплаха.

— Не желая да пътувам повече! Убедена съм, че е опасно — да летиш без телесната си обвивка! Ами ако се забавим с връщането? Ще ни помислят за мъртви!

През полумрака в конюшната очите на Соня срещат моите и аз разбирам, че мисли за разговора ни на хълма. За Небитието. Почти незабелязано поклаща глава, но аз добре я разбирам — предупреждава ме да не казвам на Луиса за Небитието. И без това е достатъчно ужасена. Мило ѝ се усмихва.

— Едва ли, тъй като между душата и телесната ѝ обвивка съществува изключително силна връзка. Няма причина, поради която да се опасяваш от каквото и да е, Луиса.

Сякаш чувам думите, които Соня не изрича на глас: „Те преследват Лия.“

Луиса търка ръцете си една в друга, усетила студа, който нахлува в притъмнялата вече постройка. Движението сякаш я събужда от дълбок сън и тя внезапно застава нащрек.

— Божичко! Вече се е стъмнило! Кой знае колко е късно! Госпожица Грей ще ми се разсърди!

Тръгвам към изхода.

— Леля Върджиния ще ти напише извинителна бележка, с която ще поеме вината за закъснението ти върху себе си. Дори госпожица Грей не би могла да се сърди на леля Върджиния, ще видиш.

Затварям вратата след себе си и скръствам ръце на гърдите си, като напразно се опитвам да се сгрея по пътя обратно към къщата. В тишината на конюшната лесно изгубихме чувството си за време, но сега виждаме, че се е стъмнило. Лампите в къщата са запалени и примамливо блестят в студения и тъмен двор.

Стигаме до вътрешния двор пред зимната градина и спираме. Не го изричаме на глас, ала и трите го мислим: каквото имаме още да си казваме, трябва да си го кажем сега, преди да се върнем в къщата.

— Какво ще правим, Лия? — в гласа на Соня се прокрадва отчаяние. — Трябва да намерим ключовете, а не сме по-напреднали в разгадаването на текста от преди.

Докосвам ръцете им.

— Ще намеря начин отново да се срещнем. Междувременно не бива на никого да казваме за книгата, за пророчеството, за белега... за абсолютно нищо. Макар че не виждам ясна причина да го пазим в тайна, усещам, че не бива.

Луиса изсумтява:

— Всъщност, има причина! Всеки би ни помислил за луди, нали така?

Не мога да сдържа смеха си, придърпвам я към себе си и бързо я прегръщам, после правя същото и със Соня.

— Ох, пазете се! Искан ми се да не бях ви въвличала в тази ужасна история!

Соня се усмихва.

— Много отдавна сме въвлечени в пророчеството, Лия. И ние сме толкова отговорни, колкото и ти. Каквото и да ни очаква, ще го посрещнем заедно.

* * *

Когато свалям роклята си и обличам широката си мека нощница, чувствам се така, сякаш съм се отървала от старата си кожа, въздъхвам шумно, разпускам косата си и сядам до писалището. Започвам да чета пророчеството от самото начало, като се съсредоточавам върху частта, в която се говори за Бранителката и Портата.

Чета я отново и отново, но полза никаква. Колкото и да се мъча да открия смисъл в нея, не мога. Разхвърляла съм записките на Джеймс върху бюрото и непрекъснато се ровя в тях. Подреждам ги в права редица само за да върша нещо с ръцете си, после отпускам глава върху дланите си. Усещам странен порив, който ме кара да се втурна навън в полето и да крещя, да изпусна насъбралата се в мен безпомощност и гняв.

Хващам книгата, готова съм да я затворя и да си легна, да се отпусна в обятията на съня, независимо какви сънища ме очакват през нощта, когато усещам, че гладкият форзац се е подгънал и е започнал да се отлепя. Приглаждам го с пръсти, имам този навик от татко. Ще трябва да дам книгата за подлепване, за да не се повреди съвсем.

Но не мога да го пригладя. Колкото по-силно притискам форзаца, толкова повече той се отлепя, сякаш нещо отвътре го напъва и иска на всяка цена да излезе и да се покаже. Нещо не е наред.

Приглаждам с длан задната корица от вътрешната страна и разбирам, че вътре има нещо. Някакво чуждо тяло. Не му мисля много, въпреки че да отлепиш форзаца на толкова стара книга, си е истинско престъпление и татко тутакси би ме прокудил от библиотеката за вечни времена. Но аз продължавам съвсем леко да дърпам ъгълчето на подвързията и с почуда откривам колко лесно форзацът се отделя от задната корица. Но изненадата ми расте още повече, когато виждам какво има вътре — прилежно сгънато на четири тънко листче хартия.

Измъквам го от книгата и внимателно го разгъвам. Хартията не е обикновена. Не е от плътните луксозни канцеларски листове, върху които пишем претенциозни покани и предвзети писма. Тази хартия е тънка като лучена люспа, като страниците на Библията. Когато най-сетне разгъвам мъничкото квадратче, дъхът ми спира при вида на рисунките в него.

Първата картинка представлява змия, налапала собствената си опашка. Под нея е изписана думата „Йоргуманд“.

Зад нея има рисунка с надпис „Изгубените души“ — армия от демони, яхнали бели коне и размахали над главите си саби, от които капе кръв. Тя ме плаши, но не толкова, колкото следващата: извила се в кръг змия, налапала собствената си опашка, а в средата стои буквата „X“.

Бавно я измъквам от купчината рисунки и тя се разкрива сантиметър по сантиметър. Когато най-сетне се показва цялата, не мога да отлепя поглед от нея, а сърцето ми лудо бие в гърдите.

Не може и дума да става, че ще объркам изображението върху медальона. Познавам го толкова добре, колкото и белега на китката си. Златният диск виси в центъра, а панделката се вие около него. Като го виждам тъй жив пред себе си, изпълвам се не с очаквания ужас, а с някакъв копнеж, който ме ужасява още повече.

Ала щом прочитам думите под рисунката, косата ми настръхва.

„Медальон на Хаоса, знакът на единствената вярна
Порта.“

Сама в пустата стая, поклащам глава, хвърлям поглед към китката си, после поглеждам медальона, който лежи до книгата. Същият е като белега на ръката ми.

Същият. Същият. Същият.

Медальонът на Хаоса, знакът на единствената вярна
Порта.

12.

Не може да бъде. Съзнанието ми отказва да го приеме. Алис е Портата. Знам го. Със сигурност е тя.

Ала нещо изначално важно и дори желано вътре в мен ми казва, че не е така. Странният копнеж в душата ми отвръща на мълчаливия зов на медальона, на Душите, възседнали яките жребци. Той ме успокоява и едновременно с това ме хвърля в ужас.

Но несъмнено присъства вътре в мен.

Медальонът е знакът на Портата. На „Единствената вярна Порта“, въпреки че не знам какво точно означава това. Медальонът идеално приляга на китката ми. Дали са го точно на мен. Той съответства на белега ми, който е различен от белезите на останалите. Така че през цялото време съм разсъждавала погрешно.

Уморена съм от книгата и скритите в нея тайни. Време е да отида при другата сестра.

* * *

Чакам къщата да утихне и слугите да спрат да се движат насам-натам. Изчаквам още известно време. Когато съм сигурна, че наоколо няма никого, отварям вратата и тръгвам боса по коридора. Дори чехлите вдигат шум, когато в къщата е тъй тихо.

Тихо почукам на вратата на леля Върджиния. Отначало не се чува нищо. Къщата продължава безмълвното си пътуване към утрото. Вдигам лявата си ръка да почукам още веднъж, но вратата се отваря и леля Върджиния застава в очакване на прага, сякаш е знаела, че ще дойда.

— Влез, Лия — настоятелно шепне тя. — Бързо.

Дърпа ме за ръката и ме вкарва в топлата стая, като затваря вратата след мен.

— Извинявай. Аз... Не знаех, че ме очакваш.

Тя прекосява стаята, настанява се на стола пред камината и ми маха с ръка да седна срещу нея.

— Напротив, Лия. Чакам те от доста време.

Заемам мястото си на стола с високата облегалка и ѝ хвърлям любопитен поглед. Леля ми изглежда съвсем различно с дългата си коса, която е разпуснала над нощницата, а не е свила в здраво кокче отзад на тила си. Но сега пък се чудя как да започна. Въздъхвам с благодарност, когато леля Върджиния ми спестява този труд.

— Намерила си книгата, нали?

Кимам, забила поглед в дланите си, за да не я гледам.

Тя тъжно се усмихва.

— Добре. Той много искаше ти да я намериш.

Вдигам поглед.

— Татко ли?

— Разбира се. Нали не мислиш, че случайно си я открила? Че двамата Дъгласови, баща и син, са тук, за да съставят каталозите?

— Предполагам... Вече не знам какво да мисля.

— Добре. Тогава да започнем от самото начало, съгласна ли си?

Гласът ѝ издава тъга и аз разбирам, че и на нея не ѝ се иска да започне от самото начало.

Но трябва. Все отнякъде трябва да започнем. Невъзможно е да стигнеш до края на нещо, без да започнеш от началото.

— Да. Да започнем оттам.

Тя ме поглежда с мълчаливо очакване. Очевидно трябва първа да разбуля тайните си. Какво друго ми остава? Пророчеството и ролята ми в него са обвити в мъгла. Без нечия помощ не бих била в състояние да продължа нататък.

Така че ѝ казвам каквото знам, каквото ми се струва, че знам, като повтарям разговора със Соня и интерпретацията на книгата. Когато свършвам, тя подхваща:

— Госпожица Соренсен е съвършено права. Пророчеството е в сила вече дълги години, през които са живели много хора. Ние сме само брънка във веригата — заявява леля Върджиния.

— Аз мислех... — гърлото ми се свива и трябва да се прокашлям, за да продължа. — В началото мислех, че аз съм Бранителката.

Тя извърща поглед към огъня в камината и промърморва:

— Да, разбирам защо.

От лекотата, с която тя приема изявлението ми, ми призлява, чак дъхът ми секва.

— Значи е вярно.

За мен не е тъй лесно да го приема, макар че още щом зърнах рисунката на медальона, осъзнах каква е истината.

Тя кима почти незабелязано, сякаш така ще намали истинността на твърдението, ще го направи по-малко болезнено.

Удивена съм от гнева, който ме изпълва, като чувам утвърдителния отговор на леля си. Той ме кара да скоча и да започна да крача из стаята от страх, че ако остана на мястото си, ще се пръсна от негодувание.

— Но защо? Защо трябва да съм тъкмо аз?

Тя въздъхва, сякаш бедите на целия свят са легнали на плещите ѝ, и изрича:

— Защото ти си по-възрастната, Лия. Винаги по-възрастната е Портата.

Застивам на място. Това ли било? Нима причината за задълженията ми в рамките на пророчеството е нещо тъй просто и случайно? Нима то зависи единствено от реда, в който сме излезли от утробата на майка си?

— Но аз не съм го искала. Не го желая. Как бих могла да бъда аз, щом не го желая?

Тя притиска устните си с връхчетата на пръстите си.

— Мисля, че е станала грешка.

— Какво... какво искаш да кажеш? — потъвам в креслото до лелиния стол.

Тя се навежда напред и се взира в очите ми.

— Майка ви изкара много тежка бременност с вас. През повечето време беше на легло и накрая... — и тя отново се взира в огъня с отсъстващ поглед.

— И накрая какво?

— Накрая стана така, че първо трябваше да се роди Алис. Излизаше с главичката напред, докато ти беше обърната с крачетата напред, а главичката ти оставаше в майчината утроба. Често се случва при близнаците, поне така ни каза лекарят. Предполагам, че в друг случай нямаше да има никакво значение. Ала майка ти... не можеше да

роди Алис. Родилните ѝ болки продължаваха с часове и накрая помислих, че ще я убият.

— Но е оживяла.

Тя поклаща глава.

— Наскоро дори си мислех, че майка ти щеше да умре при вашето тежко раждане. Ала баща ти беше богат човек и настоя съпругата му и неродените му деца да получат най-квалифицираната помощ. Лекарят, който наблюдаваше майка ти и който ви изроди двете с Алис, имаше сериозна квалификация в някои техники за израждане, които бяха и все още са считани за опасни, като например цезаровото сечение.

— Това пък какво е?

Тя ме поглежда в очите.

— Той я оперира, Лия. Приспа я и разреза корема ѝ. Това бе единственият начин да спаси нейния живот, както и вашия — твоя и на сестра ти. Когато я отвори, вместо да вземе първо Алис, той взе теб. Ако раждането бе преминало по естествен начин, Алис щеше да е първа, но ти се оказа по-близо до разреза, направен от лекаря. Затова мисля, че е станала грешка.

— Но как така? Откъде знаеш всички тези неща?

Тя клати глава.

— Не знаех. Никой от нас не ги знаеше. Когато майка ти се събуди, ние благодарихме на Бога за спасението ѝ и за спасението на двете бебета. Повече никой не спомена за случая. Едва след като заподозрях, че може би ти си Портата, аз осъзнах, че намесата на лекаря е имала последствия.

— Но дори да е така... откъде знаеш, че нещата не са били предопределени от самото начало?

— Защото виждам израза в очите на Алис, Лия. А когато впери поглед в теб, става ми страшно.

Тя се оглежда, сякаш някой би могъл да се промъкне тихичко до вратата и да ни подслуша.

— Виждам гнева ѝ, желанието ѝ и необходимостта, която изпитва вътре в себе си. А в теб...

— В мен какво?

Тя протичко вдига рамене.

— В теб виждам нещо друго, нещо... истинско, което съм забелязала още когато беше малко дете.

Огънят в камината е затихнал и не топли, от което в стаята става още по-студено, липсата на топлина я кара да изглежда по-празна, дори мъртва. След известно време леля Върджиния хвърля поглед към ръката ми.

— Може ли да го видя? — пита предпазливо тя, сякаш ме моли да ѝ покажа някоя интимна част от тялото си.

Кимам и протягам ръка. Когато тя дърпа нагоре ръкава на нощницата ми, усещам ръцете ѝ — топли и сухи — върху кожата си.

— О! — възкликва удивено. — Той е... той е различен.

Свеждам поглед към белега.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм виждала подобен белег. — Прокарва леко пръст по контурите му. — Портите... ами те винаги носят знака на Йоргуманда. Но никога досега не бях виждала белег с буквата „X“ в средата.

Щом заговори за белега, аз си дадох сметка, че още не съм ѝ казала за Соня и Луиса.

— Има още нещо...

— Какво?

— Соня и Луиса също имат такъв знак, само че като онзи, който описваш ти. Без буквата „X“ в средата. Какво означава това според теб?

Тя ме поглежда в очите.

— Не знам, но се питам дали двете нямат нещо общо с другите...

Думите ѝ ме карат да наостря уши.

— Кои други?

— Другите деца, които носят белега. Онези, които баща ти търсеше. Децата, които доведе в Ню Йорк.

Усещам, че сърцето ми спира да бие и по гърба ми полазват студени тръпки от онова, което предчувствам.

— Най-добре е да ми кажеш какво имаш предвид.

Тя кима с глава.

— Всичко започна със смъртта на майка ти. Баща ти започна да прекарва все повече часове в библиотеката. — Очите ѝ заблестяват при спомена за него. — Винаги е обичал да се занимава с библиотеката, разбира се, но тогава... така де, библиотеката се превърна в негово

убежище. Рядко го виждахме, а не след дълго започна да получава странни писма и да се губи на дълги пътешествия.

— И какво общо има това с другите деца?

— Работеше по списък. Списък с имена и градове.

Поклащам глава.

— Не разбирам. За какво е използвал този списък?

— Не знам. Не ми казваше. Но докара две от тях тук.

— Кого? Кого е докарал?

— Момичетата. Две момичета. Едното от Англия, другото от Италия. Ала не ми каза защо.

Думите ѝ съдържат указания, но още не съм готова да ги разчета. Леля Върджиния става и се опитва да разпали загасващия огън, а аз се вирам в ярката жаравя и се мъча да сглобя всичко казано досега в нещо смислено. Чутото ме обърква още повече и мистерията се задълбочава.

Но има една загадка, която би могла да бъде разгадана още сега.

— Може ли да видя, лельо Върджиния?

Тя извърща поглед от камината. По очите ѝ разбирам, че знае какво имам предвид. Връща се на мястото си, сядя на стола и мълчаливо протяга ръка към мен. Повдигам маншета на нощницата ѝ, но не виждам нищо друго, освен гладката бледа кожа на тънката ѝ китка. Няма и следа от белега.

Кирам с глава.

— Очаквах го.

Гласът ми звучи сковано в тихата стая. Сякаш изобщо не е моят.

— Лия, съжалявам. Не съм искала да знаеш.

Тя наистина съжалява. Виждам го по загрижените бръчици около очите ѝ, по напрегнато стиснатите ѝ устни. Опитвам се да ѝ се усмихна, ала усмивката ми застива изкуствено на лицето ми.

— Няма нищо, лельо Върджиния. Мисля, че го знаех. Знаела съм го през цялото време.

Най-сетне преставам да се боя от леля си. В момента не мога да мисля за другото. За майка си и за ролята ѝ като Порта. Съсредоточавам се върху онова, което все още мога да променя.

— Къде са ключовете, лельо Върджиния?

— Какви ключове?

Изучавам лицето ѝ, но то не изразява коварство, нито хитрост. Нищо не крие.

— Ключовете, за които се споменава в пророчеството. В книгата. Ключовете, с които може да се сложи край на пророчеството.

Тя клати глава.

— Казах ти: баща ти бе много потаен. Боя се, че никога не съм виждала книгата.

— Но как тогава си изпълнявала ролята на Бранителка, щом не си знаела за пророчеството?

— Бях обучена от моята леля Абигейл, която също бе Бранителка.

Тя навежда очи към скръстените си в скута ръце, после отново вдига поглед към мен.

— Сега пък аз имам задачата да обуча Алис като Бранителка. Честно казано, отдавна трябваше да започна. Но да си призная, още не съм си мръднала и пръста.

— Защо?

— Бих искала да ти отвърна, че не знам, но това би било лъжа — въздъхва тя. — Досега се надявах, че съм на погрешен път. Надявах се, че ти си Бранителката, а Алис е Портата, тъй като не мога да си представя как бих могла да обучавам Алис за подобна роля, още по-малко как би могла да я изпълнява.

— Но... ако я обучавааш... ако я научиш да бъде истинска Бранителка...

Леля ми не ме оставя да довърша.

— Трябва да разбереш нещо, Лия: дори онези, които са предопределени да играят някаква роля в пророчеството, не са еднакво силни. Способностите на Бранителката се дължат както на желанието ѝ да приеме ролята, така и на вътрешните ѝ сили. По-голямата част от тях наистина искат да изпълняват отредената им роля, но някои не желаят. После някои са родени с необикновени способности, а други... способностите на други са по-малки. Боя се, че съм сред вторите. Майка ти беше много по-силна. Всъщност тя бе Заклинателка, докато аз притежавам съвсем малко повече сила, отколкото е необходима, за да пътувам из Равнината.

Започвам да разбирам, макар истината да не ми харесва.

Значи няма никакви гаранции, че Бранителката би могла да отблъсква Душите?

— Задачата на Алис е доста важна, при положение че желае да я изпълни, ала ако не иска да влезе в тази роля, ще бъде невъзможно да го стори. Бранителката е само наблюдателка... ако искаш, наречи го страж. Задължение на Бранителката е да бди над сестра си, определена като Порта, да прави всичко възможно, но да не допусне преминаването на Душите в нашия свят и настоятелно да увещава Портата да се противопоставя с всички сили на собствената си роля. Но това съвсем не е безопасно деяние. Душите вече са поели насам, стотици, дори хиляди на брой. Векове наред те крачат, без да спират. Никой не може да каже със сигурност колцина са се сбрали да чакат Самаил, но ние правим и невъзможното да ограничим броя им. Щом настъпи Съдният ден, ще ни е от полза Самаил да разполага с възможно най-малко Души — тя вдига рамене. — Можем да се намесим само дотук.

Не знам какво съм очаквала. Но със сигурност не това. Предполагам, че съм се надявала да получа сигурен отговор или повече информация, с която леля Върджиния разполага и която би ми позволила да се преборя с Душите и да намеря ключовете.

Но няма да е толкова лесно. Пророчеството, което направлява живота ми и ме насочва към все по-мрачни перспективи, няма да свърши тъй бързо и толкова безболезнено.

* * *

В стаята ми е студено, огънят в камината е стихнал и се е превърнал в меко оранжево сияние. Нямам представа за времето; със сигурност е доста късно и е време за сън. Ала не мога да престана да мисля, не ми е по силите да застопоря въртележката на мислите си за онова, което научих. Те ми се блъскат в главата.

Аз не съм Бранителката, а Портата. Независимо дали е по силата на съдбата, или е плод на чиста случайност, аз трябва да го приема, ако искам да намеря път обратно от мрачната перспектива, която ме очаква.

Ако аз съм Портата, то Алис е Бранителката.

Поклащам глава в празната стая — иска ми се да възроптая срещу самата себе си, да изкрещя: „Не може да бъде!“

И все пак знам, че е така.

А ако съм Портата, не е ли по-страшно аз да намеря ключовете, а не Алис? Може би тъкмо аз съм тази, която ще ги използва за зло.

Отпъждам тези мисли. Собствените ми намерения са ми добре известни и както е истина, че изпитвам странно влечение към пътуванията из Равнината, към медальона, който накрая все ме открива, също така е истина, че не желая никому зло. В това съм съвършено сигурна, както съм сигурна, че дишам.

Знам също така, че Алис не мисли никому доброто, независимо как сме наречени в пророчеството. Независимо какви имена са ни отредени в него.

Мислите ми са доста отчаяни, дори разсъждавам така, сякаш искам да се уверя наново в лъжите и фалшивите убеждения. Ала има твърде много неща, които не разбирам. Пророчеството е в сила твърде дълго, минало е през най-различни изпитания. И аз трябва да го продължа.

След смъртта на майка ми баща ми е започнал да търси нещо и е съставил списък с имена. Довел е момичетата тук.

„Едното от Англия, другото от Италия.“

Соня и Луиса.

Нямам никакво доказателство. Никога не съм се интересувала по какъв начин Соня е дошла да живее при госпожа Милбърн. Нямало е време да говорим по въпроса. Но мога да се обзаложа, че е от Англия.

Защо му е трябвало на татко да ги доведе тук? Защо му е трябвало да ги води при мен, защото съм почти сигурна — докарал ги е от толкова далеч заради мен, при все че не мога да се сетя за причината.

Най-после се предавам на съня. Пресягам се да загася лампата, но преди да завъртя копчето, спирам. Усещам, че медальонът е в чекмеджето на нощното ми шкафче. Той пулсира като живо същество и изпраща беззвучен, ала изначално силен сигнал, насочен единствено към мен. Част от мен е убедена, че медальонът ми принадлежи, създаден е за китката на ръката ми. Но останалата част, онази, с която мисля рационално, отхвърля вероятността да го нося, докато не науча каква е неговата роля.

Нежеланието да го нося ме изненадва. Угасям лампата и подтикът да го оставя да си стои в чекмеджето тутакси отслабва пред желанието ми, пред необходимостта да го сложа, да усетя милувката му върху топлата кожа на китката си. За миг причината, поради която съм го свалила от ръката си, ми убягва.

Но после, сякаш подтикната от силата, стаила се дълбоко в някое тъмно кътче на душата ми, аз се обръщам. Обръщам се с гръб към лампата и си налагам да заспя.

Сънувам през цялото време. Ту съм вътре в сънищата си, ту вися над тях и ги наблюдавам как се развиват пред очите ми. Има моменти, в които съвсем съзнателно усещам, че летя, сякаш съм тръгнала на някое от своите пътувания. Но после, дори потънала в дълбока забрава, разбирам, че това е само сън.

Имам проблясъци — безмълвни припламвания на спомени: гробът на майка ми, чернилката, която се сипе от земята близо до надгробния ѝ камък. Скалата, откъдето падна, баща ми и измъченото му и ужасено изражение на лицето, когато го открихме в Тъмната стая. Преследват ме огромните крилати демони, но този път начело на армията им стои нещо още по-страшно. Сърцето му бие в такт с моето и докато се приближава с тропота на безброй копита, то блокира всяка рационална мисъл в главата ми.

„По-силно, по-силно, по-силно.“

После започвам да падам, потъвам надолу през черната и безбрежна пустота. Отначало си мисля, че чувам съскането на тъмното същество от сънищата си, аз скачам в леглото, дишам тежко и учестено, а сърцето ми яростно се блъска в гърдите. Хвърлям поглед към краката си, а там седи Ари и съска насреща ми от страх, а може би и от гняв. Извил гръб в дъга, той боязливо ме гледа и ми се зъби.

И после прави най-странното нещо на света.

Обръща се и пада от леглото, след което целенасочено се отправя към ъгъла на стаята, обръща ми гръб, присяда на задните си лапи и се вторачва в стената, сякаш не желае да приеме факта, че и аз съм тук. Не мога да отлепя очи от зловещата сянка в ъгъла на стаята, макар да знам, че това е котаракът, който обичам толкова много.

През прозорците не влиза светлина и за миг ми се струва, че е още нощ. Но до ушите ми долитат стъпките на слугите. Спомням се,

че вече е почти зима и че дори когато се събуждаме сутрин, е още тъмно като в рог.

Всичко става за секунди — тъмнината, необичайното поведение на Ари, шумовете на бавно събуждащата се къща. В следващия миг усещам тежестта на медальона около китката си. Заради тъмнината не мога да го видя, затова с другата си ръка проверявам дали наистина е там. Дори това не ми е достатъчно, за да повярвам, така че опипвам наоколо за кибрит, паля несръчно нощната лампа, докато накрая фитилът пламва и осветява медальона на ръката ми.

13.

На другата сутрин с часове се мъча да се измъкна незабелязано от къщата с медальона в ръка.

Докато закусваме и четем, Алис изглежда по-бдителна от обикновено, макар че не би могла да знае какво възнамерявам да правя. Все пак аз я чакам да се качи в стаята си да подготвя пропуснатия урок по френски в „Уиклиф“, за да изляза от къщата.

Духа толкова студен вятър, че едва си поемам дъх, ала това не ме спира. Вече съм решила. Мъча се да не обръщам внимание на студа, заобикалям къщата и тръгвам към реката. Усилено крача напред, въпреки че полата ми пречи да вървя бързо, а като ускорявам крачка, стегнатата с шнур чантичка, увиснала на ръката ми, неудържимо се клати. Вече не усещам студа. Всъщност нито виждам, нито чувам нещо. Всичко наоколо е тихо и неподвижно, сякаш целият свят е наясно с намеренията ми, и аз крача и крача напред.

Когато стигам до брега на реката, бъркам в чантичката си и опипвам дъното ѝ за медальона. Надеждата ми да е изчезнал по свое желание в името на собствената си безопасност е нищожна. Та нали това е само един предмет, който преди закуска захвърлих на дъното на чантата си?

Единственото ми желание е да се отърва от него.

Вдигам ръка във въздуха и се колебая само за миг, преди да го запратя със замах във водата. От мястото, където той падна, се вдига лека пара. Приближавам се до реката, като внимавам да не падна в нея.

Медальонът е там, с въртеливи движения потъва и се носи по силното подводно течение, а черната кадифена панделка се увива като змия около златния диск, който проблясва, макар че на небето няма и следа от слънчев лъч.

Оставам известно време до реката, за да събера мислите си. Нямам представа каква е ролята на медальона в пророчеството, но съм убедена, че е свързан с Душите и тяхното завръщане в нашия свят. Сега той се намира някъде в студените и буйни води на реката. Ще

потъне на дъното и ще легне сред камъните. Моля се на Бог, когото призовавам само в редки случаи, отсега нататък никой да не го вижда.

Сядам на окапалите листа горе на брега и се облягам на големия камък, където обикновено прекарвам времето си с Джеймс. При мисълта за него стомахът ми се свива. Ясно е, че ако изобщо вярва в съществуването на пророчеството, приема го единствено като старо предание. Сигурна съм в едно — дори човек с богато въображение би приел новата ми роля като Портата изключително трудно, какво остава за рационална личност като Джеймс.

Опитвам се да си представя реакцията му, ако събера кураж да му го кажа. Припомням си, че сме повече от годеници. Ние сме близки приятели. Ала увереността ми в неговата обич е поразколебана. Дълбоко в мен звучи тих глас, който ми нашепва: „Ами ако не те желае? Ами ако не иска да се ожени за такава странна персона, която играе странна роля в странна история? Ще твърди, че изпитва истинска любов, ала никога повече няма да те погледне с предишната любов и доверие.“ Поклащам отрицателно глава, като отхвърлям предположението пред самата себе си.

— На кого поклащаш глава? Нали си съвсем самичка? — сепва ме гласът на Джеймс и неволно вдигам ръка към гърдите си.

— Божичко! Какво правиш тук? Неделя е!

Той стои облегнат на дървото срещу нашия камък, появил се изневиделица, сякаш мислите ми са се материализирали.

Накланя глава и на устните му цъфва лукава усмивка.

— Не мога ли да дойда просто така, само защото ми е приятно?

Разкъсвам се между желанието си да го видя и растящото напрежение от неизказаните тайни.

— Ами... да. Разбира се. Не те очаквах.

Той се приближава, а ботушите му скърцат по покритата със съчки и листа земя.

— Татко не се нуждаеше от каретата, а на мен не ми се чакаше чак до утре, за да те видя. Надявах се да те намеря тук.

Той протяга ръката си към мен и аз я поемам, като се оставям да ме издърпа нагоре и да ме доближи към себе си. Когато отново проговаря, гласът му е нисък и дрезгав:

— Добро утро.

Критичният му поглед ме смуцава, въпреки че ме гледа така, както го е правил хиляди пъти преди това.

— Добро утро.

Навеждам глава, като отбягвам погледа му, и отстъпвам назад, по-далеч от топлината на тялото му.

— Как е баща ти?

Въпросът ми е глупав. Разбира се, че господин Дъглас е добре, иначе сега щях да съм сама. Но празните приказки ми дават възможност да се отдалеча от Джеймс, без да изглежда така, сякаш искам да пазя дистанция помежду ни. Ала той ме познава твърде добре. Не обръща внимание на въпроса ми и с две крачки се доближава до мен.

— Какво има? Нещо не е наред ли? — Той взема ръката ми в своята и макар да се вирам в пенещата се вода, аз усещам изучаващия му поглед върху лицето си. — Не се ли радваш да ме видиш?

„Ето. Сега е моментът да му кажеш. Да му разкажеш всичко. Вярвай в любовта му.“ Вътре в себе си усещам настойчив шепот, ала го подминавам напук на разума, който ми казва, че постъпвам глупаво.

— Разбира се, че се радвам — усмихвам се аз, като се мъча да изглеждам колкото е възможно по-щастлива и весела. — Аз... Просто днес не ми е ден, това е. Може би следобед ще трябва да си почина в стаята си.

Той е разочарован. Разочарован е, че няма да прекарам деня с него, въпреки че е бил толкова път до тук.

— Добре тогава. Ще те изпратя до вас и ще взема каретата от Едмънд.

Той прикрива наранената си душа с усмивка, на която всеки друг би повярвал, защото никой не познава Джеймс толкова добре, колкото аз.

* * *

Докато се връщаме към къщата, помежду ни цари напрежение и като стигаме двора, се разделяме. Тръгва, ала продължава да държи ръката ми, сякаш не иска да се измъкна от него толкова лесно. Виждам как каретата му изчезва зад завоя, после се обръщам към къщата.

Познат тих глас се разнася зад гърба ми, докато се изкачвам по каменните стъпала.

— Госпожице? Изпуснахте нещо, госпожице.

Това е момиченцето, което срещнах в града, онова, което ми даде гребена с медальона. Носи същата небесносиня престилка, а лепените му къдрици подскачат по раменете.

Оглеждам се, онемяла от невероятния факт, че детето се е озовало тук, толкова далеч от града. Наоколо няма и помен от възрастен човек, няма нито карета, нито кон. Слизам по стълбите и го гледам, подозрително присвила очи. Та нали тъкмо то с най-невинно изражение на лицето ми бе дало медальона?

— Нищо не съм изпуснала. Как се каваш? Как дойде дотук?

Момичето пропуска въпросите ми покрай ушите си и протяга свитата си в юмрук длан към мен.

— Сигурна съм, че е ваше, госпожице. И дойдох чак дотук, за да ви го дам.

Момиченцето толкова бързо стрелва ръка към мен, че аз инстинктивно отварям длан и поемам онова, което ми дава. То се обръща и подскача надолу по обточената от двете страни с дървета алея, като си тананика същата песничка, която остана да звучи след него и преди, когато ме спря в града.

Тъкмо в този миг усещам водата. Тя тече като водопад между пръстите ми. Когато разтварям ръката си, за да видя какво ми е дало детето, цялата се разтрепервам.

„Не може да бъде.“

Върху дланта ми лежи медальонът, черната кадифена панделка, станала още по-черна от влагата, се вие около него, а водата се стича между пръстите ми и пада върху каменните стъпала. Браслетът не е просто влажен. Той е прогизнал, сякаш току-що е бил изваден от реката.

Трябва да спра момичето.

„Момичето, момичето, момичето.“

Тичам надолу по стълбите, стиснала в ръка предмета, от който искам да се отърва, навлизам в тъмната пътека, която води към шосето. Тичам и се озовавам далеч, дърветата сплитат клони над главата ми и ме покриват като балдахин от двете страни. Оставам под него по-дълго от необходимото и се вирам нататък, където детето изчезна

подскачайки, а вятърът призрачно ми нашепва нещо в клоните на дърветата. Уви! Момиченцето е изчезнало и това сякаш не ме учудва ни най-малко.

* * *

— Много ли е студено? — пита Хенри, когато ме вижда да влизам в антрето и да трия ръце една в друга.

Двамата с леля Върджиния играят на карти, а огънят пращи в камината.

— Доста. Струва ми се, че трябва да отложим разходките си край реката до пролетта. — Окачвам пелерината си и се обръщам усмихната към тях с надеждата да прикрия безпокойството си. — Кой печели?

Хенри се хили победоносно.

— Разбира се, че аз!

— Че откъде се разбира? Ах ти, зверче такова! — дразни го леля Върджиния. После поглежда към мен. — Ще се присъединиш ли към нас, Лия?

— В момента не. Замръзвам от студ. Ще отида да си облека нещо по-топло. Може би след вечеря.

Леля Върджиния разсеяно кима с глава.

Оглеждам се.

— Къде е Алис?

— Каза, че ще си почива в стаята — промърморва леля Върджиния, вгълбена в картите си.

Тръгвам към стаята си да потърся одеяло, а в сърцето ми се е настанила дълбока тревога. Влизам и тутакси я виждам — навела се е и, както разбирам, рови в най-горното чекмедже на скрина.

— Мога ли да ти помогна да го намериш? — питам с необичайно хладен тон.

Алис се извърта като пумпал. Вторачва се в мен с каменно лице, премисляйки думите, с които да ми отговори, като най-спокойно се приближава.

— Не, благодаря. Търсех брошката, която ти дадох през лятото.

Спира се пред мен, тъй като аз съм препречила пътя към вратата и тя не може да излезе.

— Върнах ти я, Алис. Още през есента, преди началото на учебната година.

Тя се насилва да се усмихне.

— Вярно. Бях забравила.

Кима с глава към вратата.

— Може ли?

Изчаквам минутка, като се наслаждавам на създалото се неловко положение, на начина, по който тя се гърчи под моя поглед. Най-сетне се отдръпвам встрани и я пускам да мине, без да кажа и дума.

Половин час по-късно аз седя до писалището в стаята си. Увила съм се с одеяло, за да се стопля, и си мисля за Алис и евентуалните ѝ намерения.

Книгата е още в гардероба, където я бях оставила последния път. Не съм я скрила много добре, така че Алис би могла да я намери, ако потърси по-внимателно. Затова предполагам, че или е нямала време да се рови из гардероба, или че я е открила, ала не ѝ трябва.

Медальонът бе у мен през цялото време, колкото и да се мъчех да се отърва от него. Във всеки случай сега поне ми е ясно, че няма да мога да се освободя от него толкова лесно. Трудно ми е да повярвам, че ако изобщо знае за съществуването му, Алис не е наясно с това.

Но ако не търсеше книгата или медальона, какво правеше тук?

Поглеждам към книгата, която съм отворила пред себе си. Текстът на пророчеството ми е толкова познат, че мога да го кажа наизуст, но все пак се питам дали ако го прочета отново, няма да забележа нещо, което съм пропуснала. В главата си чувам гласа на татко, при това тъй ясно, сякаш е седнал до мен — думи, които често казваше приживе: „Понякога човек не вижда гората от отделните дървета.“

Каква глупава поговорка — всъщност клише. Но аз се опитвам да отворя сетивата си, да прочета пророчеството отново, сякаш го правя за първи път.

В началото то ми звучи точно така, както го помня. Едва когато стигам до частта, в която се споменава за ключовете, осенява ме мисъл, която кара дъха ми да спре.

Ключовете. Алис си мисли, че ключовете са у мен.

Хрумването, че тя търси ключовете, ми носи успокоение, защото това означава, че още не ги е намерила. Че все още разполагам с време

първа да ги открия.

Вратата се отваря със скърцане и прекъсва мислите ми. Обръщам глава и виждам Айви да влиза в стаята с поднос в ръце.

— Ето къде сте били, госпожице. В студен ден като този няма нищо по-хубаво от чаша горещ чай.

Тя оставя подноса върху писалището и неловко застава до мен.

За миг се учудвам защо е донесла чая в стаята ми, без да я моля за това, и защо стои до стола ми, сякаш очаква нещо от мен. И тогава забелязвам малко листче хартия, подаващо се изпод чинийката.

— Какво е това — обръщам глава към нея и я поглеждам.

Тя пристъпва от крак на крак, върти на пръста си крайчеца на престилката си и избягва погледа ми.

— Това... е известие, госпожице. От града.

Почудата ми е толкова голяма, че не правя най-логичното и най-простото нещо — да взема бележката и да прочета написаното в нея. Вместо това питам:

— Известие ли? От кого?

Тя се навежда към мен, като се оглежда, сякаш някой може да я подслушва. По блясъка в очите ѝ познавам, че тази тайнственост е съвсем по вкуса ѝ.

— От една моя приятелка. Прислужница в дома на това момиче. Онова, странното.

* * *

Лея Върджиния е повикала при себе си готвачката и Маргарет, за да обсъдят менюто за Деня на благодарността, който ще се празнува идната седмица, а Хенри спи следобеден сън. Моментът е напълно подходящ да изляза от къщи, както ме моли Соня в бележката.

Едмънд е в постройката за карети и надзирава младото момче, което лъска една от тях. Момчето не ме забелязва, но Едмънд вдига поглед към мен в мига, в който влизам.

— Госпожице Амалия! Какво се е случило?

Не съм влизала тук, откакто двете с Алис бяхме деца и си играехме на криеница около каретите.

Приближавам се и се обръщам с гръб към момчето.

— Трябва да ме откараш до града, Едмънд. Сама. Не бих те молила, ако не бе толкова... много е важно.

Той ме поглежда в очите и за миг ми се струва, че ще ми откаже. За един миг изпитвам ужас от факта, че ще се наложи да му напомня, че леля Върджиния е само настойничка, че господарите на Бърчууд сме ние тримата Хенри, Алис и аз. За щастие той ми спестява унижението да прибягна до подобен спектакъл.

— Добре тогава. Ще вземем другата карета. Тя е зад конюшните. Той се обръща и се запътва към вратата, като мърмори под носа си:

— Леля ви Върджиния жив ще ме одере.

14.

Поглеждам бележката, която Айви ми подаде заедно с чая. Нямам представа какво има предвид Соня, но ще трябва да отвърна на доверието ѝ с доверие. Почеркът ѝ е ясен и четлив като на дете.

Скъпа моя Лия,
Открих човек, който би могъл да ни помогне. Моля те да ми се довериш и да дойдеш на адрес: улица „Йорк“ № 778 точно в един следобед.

С.С.

Вече съм дала адреса на Едмънд и по недоволното му сумтене разбирам, че домът се намира в онази част на града, която той не смята за подходяща за мен. Въпреки всичко обаче не ми задава въпроси и на мен ми се иска да го целуна заради непоколебимата му вяроност.

Каретата трополи по неравния път и подскача по бабуните към града. От татковото погребение не е валил хубав дъжд, а то беше преди девет дни. Сякаш Бог е излял всичките си сълзи за татко и очите му са пресъхнали. Засушаването бе основна тема в разговорите на прислугата. Те цъкаха с език, поклащаха глави и спореха дали липсата на дъжд говори за изключително студена зима или тъкмо обратното.

Прекосяваме познатата част на града сякаш за миг. Отминаваме „Уиклиф“, книжарницата, модните ханове и гостилници, сладкарския магазин, къщата на Соня. Не след дълго Едмънд подкарва конете по тиха странична алея, скрита зад чистите и шумни улици.

Алеята е сумрачна, от двете ѝ страни се издигат жилищни сгради, в които живеят по-бедните граждани. От каретата зървам пране, полюшващо се на опънатите въженца над мръсната уличка. Бабуните стават повече и по-трудни за преодоляване, почвата е съвсем прегоряла, сякаш дори водата няма желание да се задържа по-дълго по тясната алея. Тъкмо започвам да се съмнявам в благоприятния изход на пътуването, когато Едмънд най-подир дърпа юздите на конете с тих възглас „Прруу!“ и каретата спира.

Поглеждам навън и се питам каква ли причина е имала Соня да ме вика на подобно място, ала Едмънд широко отваря вратата и аз преставам да мисля върху разумността на пътуването си.

— Сигурна ли сте, че искате да слезете точно тук, госпожице?

Излизам от каретата, решена да стигна до крайната цел на пътешествието си. То не е за страхливци.

— Да. Съвсем сигурна съм, Едмънд.

Докато чакаме Соня, Едмънд държи шапката си в ръка. В края на уличката две хлапета подритват голям камък. Вдигат доста врява, но веселият им смях е добре дошъл за нас, застанали в очакване на тихата и пуста алея.

— Къде е къщата? — питам Едмънд.

Той кима към тесния вход на няколко метра от каретата.

— Онази там.

Започвам да се чудя дали не съм сгрешила, когато Соня се втурва иззад ъгъла към нас, задъхана и порозовяла от бързане.

— О, божичко! Извинявай, че закъснях! Толкова е трудно да се промъкнеш навън, без госпожа Милбърн да те забележи! Записала ми е толкова много клиенти, че нямам време да си поема дъх!

— Няма нищо, Соня, но... каква работа имаме тук?

За миг тя остава така, с ръка на гърдите, за да си отдъхне.

— Разпитах наоколо, много предпазливо при това, и открих кой би могъл да ни даде отговори...

Тя поглежда недоверчиво към Едмънд.

— Така де... отговори на въпросите, които обсъждаме.

По вида на Едмънд разбирам, че никак не му е забавно. Кимам с глава.

— Добре.

Соня ме хваща за ръка и ме води към тъмния вход пред нас.

— Много мислих за пророчеството, но и сега то ми е също толкова неясно и объркано, както и първия път, когато ми даде книгата. Помислих си, че с малко помощ бихме могли да успеем. Не беше лесно да открия човек, който да ни помогне. Но ако изобщо съществува такава личност, то това е мадам Берие.

Самото име звучи тайнствено, но аз неотстъпно следвам Соня към безличната врата. Тя вдига ръка и чука и само след миг вратата се отваря от стройна и елегантно облечена жена.

— Добър ден. Заповядайте, влезте.

По всичко личи, че жената е французойка, ала в акцента ѝ долавям екзотичен нюанс, който не мога точно да определя. Тя ни въвежда в тясно фоайе. Очите ѝ са вперени някъде над рамото ми и едва когато проследявам погледа ѝ, разбирам, че Едмънд не е останал при каретата, а е дошъл е нас. Тя го оглежда преценяващо, очите ѝ е нескрит интерес се спират върху лицето му, излъчващо сила.

Обръщам се към него.

— Едмънд, би ли ни почакал навън, докато поговорим?

Той обмисля молбата ми, като потрива с ръка наболата си брада.

— Ние ще бъдем точно тук, в този апартамент.

Той кима едва забележимо и настанява едрото си тяло на пейката до стената на къщата.

— Последвайте ме.

Мадам Берие ни води по тесния коридор с врати от двете му страни.

— Благодарим ви, мадам, задето ни приехте толкова скоро. Знам колко сте заета.

Гласът на Соня ехти през сенките на оскъдно осветения коридор. Обръща глава към мен.

— Мадам Берие е една от най-търсените спиритистки в Ню Йорк. Някои от нейните клиенти пътуват стотици километри, за да присъстват на сеансите ѝ.

Усмиввам се така, сякаш цял живот съм имала приятелка спиритистка, сякаш да ходя на срещи в потайни улички с личности,

подвластни на тъмни и съмнителни сили, е най-обикновено нещо за мен.

Пред нас мадам Берие говори приглушено:

— Добре сте дошли. Вие самите притежавате силни дарби, скъпи мои. Не е ли справедливо да си помагаме една на друга? Освен това не ми се случва много често да разговарям за Пророчеството на сестрите.

— Пророчеството на сестрите ли? — повтарям думите ѝ към Соня, докато мадам Берие ни въвежда в елегантен апартамент, който не напомня с нищо на разнебитената отвън сграда.

Соня свива рамене и следва домакинята в добре подредения салон.

— Седнете, моля.

Мадам Берие ни посочва червеното плюшено канапе и сяда на резбования стол отсреща. Помежду ни има малка дървена масичка, която грее с топлината на излъскана ябълка. Върху нея е поставена сребърна кана, заобиколена с изящни порцеланови чаши с чинийки и малък поднос със сладкиши.

— Ще пиете ли кафе? Или предпочитате традиционния за англичаните чай?

— Кафе, ако обичате.

Гласът ми е по-силен, отколкото очаквам при стеклите се обстоятелства.

Домакинята кима с глава и с лека усмивка, в която се четат одобрение, вдига каната от масата.

— А за теб? — обръща се към Соня тя.

— О, не. За мен нищо, благодаря. Понякога това пречи на сеансите ми.

Мадам Берие кима и връща каната обратно върху сребърния поднос.

— Така е. И на мен ми пречеше на младини, когато бях почувствителна към външните стимулатори. Обзалагам се, че това ще ти вреди все по-малко с годините, щом натрупаш повече увереност в способностите си, скъпа.

Соня кима в знак на съгласие и аз виждам как тя се бори да не изрече на глас думите, които напират да се излеят от устата ѝ.

Мадам Берие ѝ спестява усилията.

— Соня ми каза, че се намирате в... необичайна ситуация, госпожице Милторп.

Забавям отговора си, тъй като не съм сигурна дали трябва да призная на една непозната нещата, които толкова много се старая да запазя в тайна. Но накрая кимам с глава, защото си казвам: какъв е смисълът да търсиш отговор на въпроси, които не искаш да споделиш с онези, които биха ти го дали?

— Може ли да видя ръката ви?

Тя протяга своята над масичката тъй авторитетно, че не ми оставя възможност да се колебая.

Протягам ръка над кафето и захарта.

Тя дърпа нагоре ръкава на роклята ми, оглежда с хладен поглед белега ми и ме пуска.

Хм... Много интересно. Наистина много интересно. А, разбира се, съм го виждала и преди. Описан е в разказите за пророчеството, имат го и малцината избраници с отредена роля в него. Но не съм виждала точно такъв. Доста необичаен е — тя кима с глава. — Но, разбира се, можеше да се очаква.

Последните й думи ме изненадват.

— Защо... Защо можеше да се очаква?

Тя връща чашата си върху линейката и порцеланът звънва.

— Защото така казва пророчеството, мила моя! Пророчеството го предсказва.

Клатя глава, а нещата са ми дори по-неясни от преди.

— Много съжалявам, мадам. Но се страхувам, че нищо не разбирам.

Тя накланя глава настрани, сякаш приема проявеното от мен невежество като умела преструвка или дори глупост. Най-сетне се навежда напред и заговаря тихо и настойчиво:

— Душите са безпомощни без Самаил. Векове наред те се събират и сформират своя армия, ала според пророчеството те не са в състояние да докарат Съдния ден, ако не ги води Самаил, Звярът. А има само един човек, който може да го призове. Един-единствен, който носи отличителния знак на тази власт.

Тя млъква и ме поглежда в очите със смесица от благоговение и може би мъничко страх.

— Очевидно, този човек сте вие. Вие, мила моя, сте Ангелът. Ангел на Хаоса.

През мъглата на почудата аз усещам яснота, усещам я като изначална, основна истина, като думкане на тъпан, което резонира в костите ми и постепенно завладява цялото ми същество. Не мога да го поставям под съмнение, не мога да обсъждам зараждащото се познание. И без това ми е достатъчно трудно да приема ролята си на Порта. Какво ли означава новата ми роля в пророчеството?

— Но... аз мислех, че Лия е Бранителката. Нали е тя?

Гласът на Соня долита сякаш от вътрешността на дълбок тунел и аз се сещам, че нямах време да ѝ кажа за откритието, което направих. За това, че аз съм Портата.

В погледа на мадам Берие се чете изненада.

— Mais, non!^[1] Няма друг с подобен знак, не и със същия като този! Той посочва приятелката ти като Портата и не само това, а и като Ангела, като единствената Порта, която притежава властта да призове Самаил. Като Портата, която има право на избор — да го пусне при нас или да го унищожи завинаги.

— Но... Лия? — обръща се към мен Соня и ме моли да ѝ кажа истината, която ми е толкова трудно да призная пред нея. — Това истина ли е?

Съзерцавам ръцете в скута си, сякаш те държат по някакъв начин отговора на въпроса на Соня. Ала отговорът, който трябва да чуе, е в самата мен, така че вдигам очи, поглеждам я и кимам с глава.

— Да — прошепвам аз. — Нямах време да ти го кажа. Разбрах го едва снощи, а до този миг нямах представа, че съм и Ангелът.

Мадам Берие е поразена и когато обръща поглед към мен, забелязвам, че очите ѝ са толкова черни, че почти нямат определен цвят.

— Наистина ли не осъзнавате своята роля? Нима майка ви не ви е обучила, не ви е уведомила за пророчеството и мястото ви в него? Нима е нямала своя собствена роля в същото това пророчество?

До мен Соня мърмори нещо, сякаш мисли на глас, а гласът ѝ е тих и безизразен.

— Майка ѝ е починала, мадам, когато Лия е била съвсем малка. А наскоро почина и баща ѝ.

Жената отваря широко очи, погледът ѝ е изпълнен със съчувствие.

— Ах, това обяснява всичко. Задължение е на по-възрастните и по-мъдри сестри да обучат дъщерите си. А и баща ви е починал наскоро? — Тя мърка като котка и сякаш въпросът, който задава, е отправен по-скоро към нея самата, отколкото към мен. — Ами това е то. Изгубили сте закрила отвсякъде. Изгубили сте булото си.

В главата ми прозвучават думите от книгата, леко изкривени в спомена ми като струйка дим.

"Защитен само от призрачното було на закрилата. „

— Булото ли? — гласът ми секва при произнасянето на тази дума.

Най-после тя изгубва търпение и вдига ръце във въздуха, сякаш се предава.

— Нима се изправяте пред пророчеството в пълно неведение? Как ще се биете, щом не познавате враговете си? Щом не знаете с какво оръжие разполагате? — и тя въздъхва дълбоко. — Предречено е, че на Ангела се полага закрилник. Земен закрилник, но все пак закрилник. В противен случай Ангелът няма да знае как да използва силата си и Самаил ще намери пътя си през Портата. Преди Ангелът да порасне достатъчно голям, за да може да направи своя избор. А всеки има избор, мила моя, така е речено още в началото на началата. Тъкмо с помощта на булото Портата ще порасне и ще направи избора си. Докато закрилникът ви е между живите, Звярът не ще може да дойде за вас. Кога почина баща ви, мило момиче?

— Попреди около две седмици.

— А обстоятелствата около смъртта му не бяха ли... странни?

— Да — гласът ми излиза като шепот.

Тя избърсва ъгълчетата на устата си със салфетка.

— Много съжалявам. Пророчеството е бreme дори за онези, които са били образовани и подготвени в Обществото на сестрите. Но за такива като вас, които се носят като кораб без платна... за други с такава роля... е, това е направо непостижимо. Ще се опитам да ви разясня нещата, доколкото мога. Да започнем с баща ви. С неговата смърт.

При споменаването на баща ми гърлото ми се свива.

— Какво общо има това с пророчеството?

— Много — простичко отвърща тя. — Векове наред Душите са чакали да се завърнат в нашия свят. Вие сте техният Ангел, който притежава достатъчно власт да им помогне или да ги прокуди за вечни времена. Не правете никакви грешки, защото те няма да се спрат пред нищо, за да ви хванат.

При абсурдността на това твърдение ми идва да се разсмея на глас. Но в същия миг си спомням лицето на татко, когато го открихме мъртъв. Отворените му очи. Гримасата на лицето му — тъй ужасяваща, че не приличаше на себе си. При спомена за всичко това душата ми се изпълва с раздираща тъга, тъгата нараства и се превръща в гняв и безверие, което всъщност не е безверие, а убеденост.

Когато поглеждам отново към мадам Берие, думите ми вече не звучат като въпрос, а като чистата и неподкупна истина.

— Бил е убит от Душите. Убили са го заради мен.

Тя тъжно поклаща глава.

— Не бива да се чувствате отговорна за смъртта на баща си, госпожице Милторп. Нито един закрильник не поема ролята на булото без желание. Щом я е приел, трябва много да ви е обичал, мила моя. Той също е направил своя избор.

Гласът на мадам Берие е по майчински гальовен.

— Цяло чудо е, че не са го взели по-рано. Да им се противопоставяш толкова дълго... сигурно е бил много силен мъж, твърдо решен да ви закриля.

Клатя глава, като се мъча да се сетя за всички обстоятелства около смъртта на татко.

— Но той не пътуваше из Равнината. Никога не ми е споменавал такова нещо, а би ми казал, ако го е правил.

Мадам Берие се замисля за миг и рязко кимва с глава.

— Може би. Но Душите са много лукави, дете, а Самаил е самото коварство. Възможно е Душите да са го подлъгали един-единствен път с нещо, което е било много важно за него. С нещо, което му е било много скъпо на сърцето.

При тези думи пред очите ми се появява Тъмната стая.

Вече знам. Разбирам как са го подлъгали да тръгне на път.

— Майка ми.

[1] О, не! — (фр.). — Б.пр. ↑

15.

Когато Мадам Берие започва да говори, в гласа ѝ няма изненада, а въпросите ѝ не звучат като въпроси.

— Ами ако се е поддал на повика да зърне лицето ѝ, да чуе гласа ѝ? Особено щом се е тревожил за дъщеря си, за ролята ѝ в пророчеството, за което малцина са чували и в което още по-малко са вярвали?

Виждам вратата на Тъмната стая в деня на татковата смърт, студът нахлува от пустите помещения, потънали в сумрака на утринта.

Тъмната стая. Стаята на майка ми.

Спомням си пътуванията, които осъществявам без никакво усилие, спомням си колко лесно се отправям на път, без да си давам сметка, че това не са просто сънища.

— Той не е знаел — промърморвам аз. — Не е знаел, че пътува. Нямам представа, че щом пристъпи в Отвъдното, става уязвим.

Мадам Берие кима с глава.

— Много е лесно да отвърнеш на повика на духовете под прикритието на невинния сън, а Душите са имали сериозна причина да задържат духа на баща ти, да го оставят да се носи из Отвъдните светове.

Само като си го представям, гърлото ми се свива от състрадание.

— Нима... нима твърдите, че душата му е в пустошта на Небитието?

Тя повдига брадичка и се визира в тавана, сякаш там ще намери думите, от които се нуждае.

— Госпожица Соренсен спомена, че по време на един от първите ѝ сеанси сте получили известие от баща си.

Споменът за първото от множеството последвали го тайнствени събития е участието на Соня ме кара да се размърдам на мястото си от неудобство.

— Да. Искам да кажа, че така предполагам — отвръщам. — Всъщност не съм го чула с ушите си. Беше ми предадено от Соня.

Мадам Берие ме окуражава с усмивка.

— Госпожица Соренсен притежава изумителна дарба. Щом твърди, че посланието е било от него, по всяка вероятност е така. А щом е така, това означава, че по някакъв начин той е успял да избяга от Небитието — вдига рамене тя. — Напълно е възможно. В Отвъдното има множество души, които притежават силата да му помогнат да избяга от Небитието, макар че това е опасно за тях. Може би майка ви се е намесила?

В съзнанието ми изплува нещо, което леля Върджиния ми бе казала.

— Леля ми твърди, че моята майка е била... Заклинателна?

Мадам Берие кима с глава.

— А! В такъв случай и тя се е намесила в негова полза. Малцина са истинските Заклинателни. Заклинателната със сигурност трябва да притежава достатъчно власт, за да може да се намеси. Душата му вероятно ще продължи да се носи в Отвъдното, ала той ще е свободен да скита, където си иска, и да прекосява границата, когато си поиска.

Колкото и да е болезнено за мен да си представя как душата на баща ми се носи из Отвъдното, чувствам благодарност за всяка намеса, която му позволява да избегне пустошта на Небитието, още повече че така отново се свързва с майка ми.

Соня поглежда леко обнадеждена към мадам Берие и задава въпроса, който аз би трябвало да ѝ отправя:

— Казахте, че тя има избор, мадам, че Лия има избор.

— Но разбира се! Госпожица Милторп може да избере как да постъпи, както правим всички, макар този избор да е доста сложен и опасен. Тя може да избере да отвори Портата за Звяра или завинаги да я затвори, което е нейно право като Ангел.

Навежда се още повече към нас, а в усмивката ѝ се прокрадва лека ирония.

— Но аз искрено се надявам, че ще избере последното.

Клатя глава. Не е лесно да си представя кой ли ще е този, който би позволил на Звяра да влезе.

— Дума да не става! Разбира се, че избирам втората възможност! Но аз не знам нищо повече за пророчеството, освен онова, което съм прочела досега.

Соня се прокашля.

— Тъкмо тази причина ни доведе при вас, мадам. Чували сме, че има начин да се сложи край на пророчеството. Портата да се затвори завинаги. Има и отпратка към някакви ключове. Според нас те може да са пътят, който води към края му, ала не знаем къде да ги намерим, дори не знаем откъде да започнем да ги търсим.

Мадам Берие се замисля над думите ѝ.

— Говори се как Ангелът би могъл завинаги да затвори Портата, но самата аз никога не съм чела текста на пророчеството. Малцина са зървали с очите си древния текст, а онези, които са го виждали, със сигурност са свързани по някакъв начин с него.

Соня повдига вежди.

— Ние сме го виждали, мадам. В него се споменава за ключовете и за още нещо, което ми звучи познато, ала чийто смисъл ми убягва. Става дума за Самхейн.

Мадам Берие свива устни. Почти виждам как колелцата в мозъка ѝ шеметно се въртят и когато проговаря, думите ѝ не съдържат отговор на въпроса ми, а друг въпрос:

— В какъв контекст се споменава за Самхейн в частта, в която се говори за ключовете?

Соня облизва устни и се мъчи да си спомни.

— Пише нещо за първия дъх... за...

— *“Родени с първото дихание на Самхейн”*.

Мадам Берие ме поглежда в очите и аз уточнявам:

— Пише следното: *„Четири белега, четири ключа, огнен кръг, родени с първия дъх на Самхейн“*.

Тя барабани с пръсти по масичката, съсредоточена в думите.

— Да се поразходим, а? Мисля, че знам къде ще открием отговорите на някои от въпросите ви.

* * *

Улиците са оживени, наоколо гъмжи от народ. Конете, впрегнати в карети, трополят с копита по прашното шосе и бързо ни отминават. Едмънд, който е винаги нащрек, мълчаливо ни следва.

Вървим известно време и аз не преставам да се чудя как така мадам Берие ни покори, как ни накара да я следваме с такова желание,

без страх, без съмнения. Тя върви тъй решително, толкова целеустремено, че не си и помисляме да ѝ задаваме въпроси, сякаш те ще я обидят; вървим след нея, сегиз-тогиз дори подтичваме, за да се изравним с бързата ѝ крачка.

Едва когато отминаваме шивача, шапкаря, магазина за сладкиши и няколко гостилници, мадам Берие завива зад ъгъла и ни повежда по тиха задна уличка. Тесните къщи се точат от двете ѝ страни като пазачи на стража. Не са толкова достолепни като къщите по Главната улица, но пък са непретенциозни и добре поддържани и много приличат на самата мадам Берие. Приближаваме се до една сграда, която на пръв поглед не се различава от останалите, но върху табелата отпред пише, че това е градската библиотека.

— Думата, която споменахте, скъпа моя, наистина звучи познато — казва мадам Берие и поглежда към Соня. — Но като имаме предвид различните преводи и произношения, най-добре е да се уверим, особено щом става въпрос за нещо толкова важно, нали така?

Без да дочака отговор, тя продължава по стълбите нагоре и решително отваря входната врата.

Пристъпвам в дълбоката като пещера централна зала и виждам, че в библиотеката цари не просто тишина. Осъзнавам, че в нея няма никого. Докато прекосяваме мраморния под, не виждам жива душа наоколо. Пуста е не защото вътре липсва човешко дихание. Пустотата се усеща в непрочетените страници на многото книги върху рафтовете и стелажите в залата. Не бих си и помисляла, че мога да разпозная кога една книга е останала непрочетена, но след като съм прекарала часове в любимата библиотека в Бърчууд, сега сякаш чувам шепота на тези книги, шумоленето на страниците им, които копнеят да бъдат прелистени и прочетени.

Мадам Берие се спира пред широко гише в средата на залата, хвърля многозначителен поглед към Едмънд, после ме поглежда и въпросително вдига вежди.

Поемам си дълбоко въздух.

— Едмънд, имаш ли нещо против да се поразходиш наоколо или да ме почакаш тук... за известно време?

Чувствам се зле, като го моля за подобно нещо, ала от поведението на мадам Берие ми става ясно, че тя не желае разговорите ни в библиотеката да станат достояние и на други хора. Едмънд не се

обижда. Той кимва с глава, тръгва към един от многобройните стелажи в залата и изчезва зад него.

Оглеждаме библиотеката и търсим някого, който да ни обърне внимание. От двете страна на главната зала се виждат по-малки помещения, а тясното стълбище се извива към горния етаж.

— Може би трябва да... — сепвам се от тежкия тропот на обувца, който се приближава откъм едно от задните помещения.

Жената, която идва към нас, приветливо ни се усмихва. Ала само за миг. Щом зърва мадам Берие, облото ѝ лице се опъва, краищата на устните ѝ печално увисват надолу.

Усмивката на мадам Берие е ослепителна.

— Добър ден, госпожо Хардинг! Как се чувствате в този прекрасен ден?

Мадам Берие не пропуска да забележи, че градската библиотекарка я гледа с неудоволствие, ала поведението ѝ по никакъв начин не подсказва, че го е разбрала. Напротив, тя я поздравява така, сякаш са приятелки, които отдавна не са се виждали.

Жената, която тя нарече госпожа Хардинг, възпитано кима с глава.

— Какво обичате? — пита, сякаш никога преди не е срещала мадам Берие, макар че е ясно като бял ден: двете са имали общи дела в миналото.

— Хайде, госпожо Хардинг — дразни я мадам Берие и накланя глава на една страна, а когато протяга десницата си към нея, върху начервените ѝ устни цъфва игрива усмивка. — Сигурна съм, че знаете защо съм дошла.

Лицето на госпожа Хардинг се свива още повече. Тя бърка в джоба си, изважда нещо и го пуска в ръката на мадам Берие. Мадам бързо затваря длан, ала аз вече съм зърнала лъскавия предмет и съм разбрала, че е ключ.

— *Merci*, госпожо Хардинг. Щом свърша, ще ви го върна обратно както винаги! — вика мадам Берие през рамо, тъй като вече се е отправила към задната част на библиотеката.

Двете със Соня се сепваме от унеса си, когато библиотекарката изръмжава нещо, този път към нас. Хукваме след мадам Берие, която вече е преполовила разстоянието до задната част на сградата. Когато

най-после я настигаме, тя вече е отворила задната врата на библиотеката и е прекрачила прага на малката портичка.

Соня объркано клати глава.

— Къде отиваме?

Мадам Берие маха с ръка към грижливо поддържаната градина зад библиотеката.

— Отговорът, който търсите, скъпи мои, не се съдържа в добре описаните и подредени книги вътре в залата, а в изхвърлените и скрити издания.

Няма време за въпроси. Мадам Берие минава през вратичката, а ние се втурваме след нея и прекосяваме подрязаните храсти и дървета в градината, която е красива дори сега, когато зимата е тъй близо. Мисля, че сме стигнали до края на двора, когато заобикаляме някаква пристройка; въпреки малките си размери тя е поддържана по-добре от мизерната барака, към която ни отвежда мадам Берие.

Изважда ключа, даден ѝ от госпожа Хардинг, и го пъха в катинара, който виси на вратата. Той влиза с прищракване и мадам Берие я отваря с оглушителен шум и скърцане. Влизаме след нея, очите ни са приковани в горната част на помещението.

— О! Това е... невероятно!

Не мога да съдържа удивлението в гласа си, в който се чете и мъничко тъга. Татко би се наскърбил при вида на толкова много книги, струпани на купчини, достигащи до тавана — очевидно никой не се грижи за тяхното съхранение.

— Какво е това място?

Таванът се извисява три етажа над нас. Дори оттук, отдолу, аз виждам дупките в покрива. От мириса на влага, който се разнася из цялата постройка, ми става ясно, че никой не обръща внимание на дъжда, проникващ през покрива и капещ върху книгите.

Мадам Берие стои с изпружен врат, изопната и бяла като лебед, вперила изпълнен със страхопочитание взор към купищата книги и макар добре да знае какво съдържат, все още се изумява при вида им.

— Това е стара постройка, където са държали каретите. Още когато библиотеката е служила за жилище.

— Да, но... всички тези книги! Защо не са описани в каталог като останалите?

Сигурна съм, че ако беше с нас, баща ми би задал същия въпрос, ала с доста по-гневен тон.

Тя тъжно ни се усмихва.

— Това са книгите, които градът не желае да стоят на показ до... по-традиционните заглавия. Но въпреки това не могат да ги унищожат. Не би било добре за реномето им, но, както сами виждате, държат ги отделно от другите книги.

В очите на Соня се отразява мрачната светлина на помещението.

— Но защо?

Мадам Берие въздъхва.

— Защото в тях се говори за неща, които хората не разбират, но за които ние с вас знаем, че са напълно реални като всичко онова, което ни заобикаля. Книги за света на духа, за магьосничеството и неговия произход, за магии... за всичко, което не се вписва в тяхната подредба на живота, бих се изразила по този начин.

Тя започва да крачи из помещението, стряска една птичка, която се стрелва към покрива и с плясък на крилете изчезва някъде над главите ни.

Внезапното раздвижване отслабва благоговението, с което гледам книгите.

— Не разбирам какво общо може да има това място с ключовете, мадам, макар че трябва да ви призная огромното си удивление от гледката. Баща ми сигурно щеше да изпадне в необуздан гняв!

Тя усмихнато ме поглежда.

— В такъв случай, мило момиче, сигурно щях да обожавам баща ви.

Тя ни прави жест с ръка да я последваме.

— Колкото до въпроса ви, мисля, че древният текст на друидите, който се търкаляше някъде тук, сигурно съдържа нещо за Самхейн. Доколкото знам, аз съм единствената, която посещава това място. Не се съмнявам, че ще го открия там, където го зърнах последния път.

Двете със Соня я следваме във вътрешността на сградата покрай купищата книги, покрити с птичи изпражнения и плесен. Внимателно стъпваме върху нещо, което не можем точно да определим, и когато мадам Берие се спира пред един от извитите и изкривени стелажи, едва не се сблъскваме с нея.

— Я да видя... Мисля, че беше някъде тук. Ето, може би е тя... Не, не е тази. Вероятно е онази ей там — мърмори си тя, сякаш наоколо ѝ няма жив човек, минава от рафт на рафт и ги оглежда по два-три пъти, а ние стоим, безсилни да ѝ помогнем. — А! Ето я! Нека погледна.

Поставила книгата върху дланта си, тя я разлиства с една ръка. Необичайна гледка — елегантната мадам се чувства съвсем като у дома си сред мръсотията и разрухата. Стрелвам Соня с неспокоен поглед, неловко се усмихвам и не смея да прекъсна мърморенето на мадам, защото ще прекъсна мислите ѝ, каквито и да са те.

— А! Да, да! Знаех си! Ето я! Елате, момичета, елате да видим дали това би могло да ни помогне.

Ние се приближаваме и когато тя започва да чете, спираме на място.

— От 2300 година пр. Хр. насам Белтъновите огънове са обозначавали началото на Светлината, започването на онзи весел сезон, когато дните са пълни с всякакво изобилие, а нощите бълбукат от страст и нов живот. Сезонът на Светлината на Белтън, започва на първи май и продължава шест месеца до Самхейн, Сезона на Тъмната. След приключването на жътвата и Празника на Светлината идва времето на Тъмната — онзи печален сезон, когато царства нощта, а тъмната управлява земята; тогава булото между материалния свят и Отвъдното е най-тънко и най-прозрачно. Самхейн и царстването на Тъмната започват всяка година на първо число от месец ноември.

Думите ѝ кълтят из помещението. Те ни вдъхват благоговение и за миг ние оставаме безмълвни, една до друга, после мадам Берие вдига очи от книгата и казва:

— Разбирате ли нещо от прочетеното? Може ли да ви послужи да откриете търсените от вас ключове?

— Не мисля — клатя глава аз. — Текстът не ми говори нищо. Абсолютно нищо. Аз...

— Тогава е рожденият ми ден — прошепва Соня. — Поне така твърди госпожа Милбърн.

Думите ѝ ме объркват още повече.

— Какво имаш предвид? Че рожденият ти ден е на първи ноември ли?

— Първи ноември хиляда осемстотин седемдесет и четвърта година — кима с глава тя.

Мадам Берие е смутена колкото и аз.

— Би ли могло да е съвпадение?

Хапя устни и си задавам същия въпрос. Отпускам се в един разпадащ се на съставните си части стол, без да обръщам внимание на натрупания прах, който се издига на облак във въздуха, и се мъча да надвия отчаянието си. Новите изпитания ни отвеждат в самото начало.

— Не се отчайвай, Лия. И това си има обяснение, ще видиш.

Соня говори с успокояващ и уверен глас и аз се питам как може винаги да проявява оптимизъм, когато на мен ми се ще да запратя нещо в стената и да закрепя с всичка сила.

Вдигам поглед към нея.

— Още не сме разбрали къде са ключовете. Датата... Така, де, фактът, че на първи ноември е рожденият ти ден, е интересен, ала не ни подсказва нищо за ключовете. Надявах се...

— Какво, скъпо момиче? — мадам Берие продължава да държи книгата в ръцете си и сега ме гледа със съчувствие.

— Не знам. Надявах се, че Самхейн е някакъв крайгълен камък, име на село, на град, нещо такова. Надявах се, че ще ни отведе право при ключовете.

Усещам как очите ми се пълнят със сълзи и се срамувам от това. Това не са сълзи на тъга, а на обърканост и аз започвам бързо да примигвам, да поемам прашния въздух в гърдите си, като се опитвам да се успокоя.

— Добре — казва Соня, — засега просто ще пропуснем този факт. Споменаването на Самхейн очевидно се отнася към определена дата. Вероятно това ще има своето значение по-късно. Остава ни следващият откъс, нали?

Кимам с глава, изваждам записките на Джеймс от чантата си и се вирам в тях в сумрака на сградата.

— Да. Добре тогава. Да видим... ето го: *„Родени с първото дишане на Самхейн, в сянката на мистичната каменна змия на Аубур.“*

— Може ли? — протяга ръка тя.

Колебая се. Ударът, който получих, когато научих, че съм Портата, а сега пък, че съм била и Ангелът, ме кара да мисля, че никой

не е това, което изглежда. Нито Алис, пито аз — това е сигурно. Но нека спомена и татко, който през всичките тези години е работил, за да ме пази, а аз нищо да не знам! Още повече, че мадам Берие се опитва да ни помогне и очевидно трябва да разширим кръга на посветените, ако имаме възможност да открием къде са ключовете.

Подавам ѝ записките.

— Може би вие ще разберете нещо.

Тя навежда глава и вдига листовите много близо до очите си, което ме кара да се чудя дали не е късогледа. За миг тя се зачита в текста, съсредоточено мръщи вежди, после ми подава обратно записките.

— Много съжалявам, но... Не съм сигурна. Звучи ми доста познато, ала само като дума, без връзка с някакво събитие.

— Какво имате предвид — поклаща глава Соня.

— „Аубур“ звучи като английска дума или... може би келтска. Ала не я свързвам с град, нито с някоя местност — въздъхва мадам Берие.

Вдига другата си ръка към устата си и леко я потупва с пръсти, сякаш така ще получи отговорите, които търсим.

— Нека помисля — тя се отдалечава към вратата. — И да излезем от това място. Мислихме твърде продължително и задълбочено за пророчеството. Ще ми се да повървя под слънчевите лъчи, да се махна от сенките на миналото и от онова, което предстои.

* * *

Преди да си тръгнем, спираме пред сградата, където живее мадам Берие. Зъл ветрец подхваща шапката ѝ и тя я задържа с ръка да не хвъркне, поглежда към Едмънд, застанал на няколко метра от нас, и казва:

— Има още нещо, което ми се ще да спомена...

Отпъждам предчувствието, надигащо се в гърлото ми.

— Какво е то?

— Ако онова, което чух с истина, най-простият начин да се защитите от Душите е да не носите амулета — изрича го с такава убеденост, че ме изкарва извън релси.

— Амулетът ли?

Мадам Берие прави жест с ръка във въздуха, сякаш говори за нещо напълно очевидно.

— Амулетът. Гривната. Медальонът. Онзи със знака.

Очите ми се спират върху Соня. Не съм и намеждала пред нея за медальона, тъй като не знаех дали той има място в пророчеството.

— Медальонът ли? — мъча се да не се издам. — Какво за него?

— Наистина какво за него! — слисано повтаря мадам Берие. — Скъпа моя, казано е, че всяка Порта притежава медальон, който прилепва идеално по контурите на белега върху китката ѝ. Душите могат да намерят обратния път само ако знакът върху медальона пасва идеално върху белега на Портата. Но за вас... добре де, за вас медальонът е още по-опасен. Вие водите самия Самаил. За да се защитите поне малко, трябва да изхвърлите медальона, да не го носите, макар че и това не е достатъчно.

Думите ѝ не ме изненадват. Инстинктът ми подсказва, че по някакъв начин медальонът е свързан с обратния път на Самаил. И все пак новото доказателство повдига един въпрос, който непрекъснато дразни най-тъмната част на подсъзнанието ми. Въпрос, който досега не смеех да изрека на глас.

— Има нещо, което не мога да разбера, мадам. Дори да нося медальона, как би могъл Самаил да премине в нашия свят? Той е само дух, нали? Как би могъл да се премести в нашия свят, щом няма тяло?

— Това, скъпо момиче, е съвсем просто — свива устни в печална гримаса тя, преди да продължи: — Ще използва вашето тяло.

16.

Не мога да сдържа недоверието си...

— Твърдението ви е чиста лудост! Кой би могъл да всели духа му в телесната обвивка на младо момиче?

Мадам Берие ме гледа със сериозен поглед.

— Щом пристигнат, Звярът и неговата Армия могат да се появят в каквато форма поискат. Самаил може да се материализира като човек, демон или животно, дори като обикновена сянка. Но вие... така де, веднага щом духът на Звяра се всели във вашата телесна обвивка, астралната нишка ще се скъса. Ще изгубите тялото си завинаги.

* * *

— Извинявай, Соня, не исках да... До снощи наистина не знаех.

Каретата се носи по улиците на града към дома на Соня; Соня мълчи. Мълчанието ѝ посажда кълновете на страха в душата ми. Обхваща ме ужас от това, че вече няма да е мой съюзник, моя приятелка, че никой няма да подкрепи човек като мен.

— Ако двете е Луиса желаете да действате самостоятелно, ще ви разбера.

— Ти чувстваш ли се като Портата? Изобщо чувстваш ли нещо?... — обръща се към мене тя.

Лицето ми пламва и аз се радвам, че тя не ме вижда добре в тъмната карета, иначе би взела изчервяването ми като доказателство за моята вина.

— Честно казано, през по-голямата част от времето се чувствам самата себе си, макар че съм доста обърквана и несигурна.

Ала Соня е научена да се вслушва в нюансите, така че не подминава без внимание думите ми.

— През по-голямата част от времето ли? — повтаря кротко тя.

— Има мигове... те не са толкова много, в които усещам, че нещо... ме дърпа. О! Толкова е трудно за обяснение! Не че съм на ръба да извърша нещо ужасно, а само... понякога просто усещам връзката си с медальона. Неговият зов. Искане ми се да го нося. Ще ми се да потъна в сън и да пътувам. А после...

— А после какво?

— После бързо се осъзнавам и си казвам, че задачата ми е да се съпротивлявам на това си желание.

— И сега ли си го казваш? Сега, когато знаеш, че не си задължена да го правиш? Че не си Бранителката, а Портата?

— Повече от преди — изричам аз и убедеността ми ме успокоява.

Тя кима с глава и се заглежда през прозореца на каретата, за да не продума до края на пътуването ни.

Пристигаме пред къщата на госпожа Милбърн, аз излизам от каретата и заставам до Соня на тротоара, докато Едмънд нетърпеливо потропва с крака, неспокоен поради продължителността на непозволената ни разходка. Хората, които се стичат покрай нас, ми се струват зловещи, дори опасни и в ушите ми звучат думите на мадам Берие: „Звярът и неговата Армия могат да приемат каквато си поискат форма... на обикновен човек, на демон, животно, дори на най-обикновена сянка.“ Навярно в нашия свят са навлезли хиляди Души през предишните Порти. Биха могли да са навсякъде. Навсякъде. И всички очакват един-единствен миг на слабост от моя страна.

Соня взема ръцете ми в своите.

— Има сериозна причина да изберат тъкмо теб за ролята на Ангела, Лия. Ако по силата на пророчеството ти си способна да вземеш подобно решение, защо пък аз да го оспорвам? — усмихва се чистосърдечно тя. — Трябва да действаме заедно. Това е най-добрият начин да открием отговорите, които търсим. Луиса ще трябва да реши сама за себе си, но аз съм с теб.

— Благодаря ти, Соня. Няма да те разочаровам. Обещавам.

Отивам до нея и я прегръщам, преизпълнена с благодарност заради приятелството ѝ.

Тя потръпва, обвива ръце около раменете си, сякаш усетила приближаването на студената нощ.

Мисля си за децата, за онези, които татко е докарал от Англия и Италия, както и за останалите, които все още не съм открила.

— О! Има толкова много неща, които трябва да обсъдим! А нямаме време! При положение че Луиса е в „Уиклиф“, ти живееш тук с госпожа Милбърн, а аз съм в Бърчууд, времето ни е твърде кратко и като стигнем...

Спирам по средата на изречението си и оставям мисълта си недовършена, тъй като в главата ми се заформя една идея.

— Като стигнем до какво? Боже мой, Лия! Ако не се сбогуваме в най-скоро време, ще замръзна!

Кимам с глава и вземам решение.

— Ние трите трябва по-дълго да сме заедно. Стигаме до това, нали? Остави всичко на мен. Аз ще се погрижа.

* * *

Двете със Соня се сбогуваме и преди да стигна до каретата, усещам, че някой ме докосва по ръката.

— О, извинявай, но би ли... — останалата част от изречението ми убягва, защото се обръщам, за да дръпна ръката си и виждам пред себе си лицето на Джеймс.

— Лия — казва той, а в очите му забелязвам непознат досега блясък. Нещо подобно на гняв, ако трябва да го формулирам по-точно.

— Джеймс! Какво...? — оглеждам улицата, като търся някакво обяснение за присъствието си в града. — Какво правиш тук?

— По една случайност аз живея в града. Всъщност едва ли има ден, в който да не обикалям из улиците по някоя работа — проблясват очите му. — Но затова пък ти живееш доста надалеч.

Думите му карат кръвта ми да кипне и аз отново усещам натиска на пръстите му, склучени около китката на ръката ми. С усилие издърпвам ръката си от неговата. После отстъпвам назад, а гневът пали страните ми.

— Да не искаш да си седя вкъщи като послушно момиченце? Това ли искаш? Да взема иглата или да се притеснявам, че слънцето е напекло лицето ми? О, ти си просто... просто... Уф!

Очите ми блестят от гняв. Ала само след миг той поклаща глава и свежда поглед към земята.

— Разбира се, че не го искам, Лия. Не, разбира се.

Млъква и погледът му се премества към Едмънд. Ако бях срещнала не Джеймс, а някой друг, Едмънд отдавна да ме е накарал да се кача в каретата. Но сега той само ме поглежда и смутено свежда очи. Гласът на Джеймс, вече много по-мек, отвлича мислите ми от Едмънд.

— Нима не разбираш загрижеността ми? Ти стана... отдалечи се от мен след смъртта на баща си. Знаем, че беше удар за теб, но не спирам да си мисля, че има и още нещо, което ни отдалечава един от друг. А сега... така де, скитаеш из града без придружителка и е някакви хора, които не познавам, а...

Зяпвам от изненада.

— Следил си ме? Проследил си ме по улиците?

Той клати глава.

— Не е точно така. Бях в библиотеката и те видях да излизаш. Не познавам нито жената, нито момичето, с които беше. Не си ми споменавала за никакви нови познанства. Стана без да мисля, разбра ли? Просто тръгнах след теб, воден от любопитство и... ами и от тревогата от твоето странно поведение напоследък. Нима не разбираш защо съм бил принуден да постъпя така?

Думите му ме засягат дълбоко. Усещам болката му и не мога да отрека казаното от него. Държала съм го настрана, не съм му разказала за пророчеството, дори когато навлизах все по-дълбоко в неговата тайна. Нима на негово място аз също нямаше да се тревожа? Нима нямаше да искам да сторя всичко по силите си, за да си обясня поведението на любимия?

Поемам си дълбоко въздух и гневът ме напуска. Не го искам, предпочитам да усещам как кръвта ми пулсира в жилите и придава нов привкус на емоциите ми. Безнадеждността ми нараства все повече и аз не мога да открия начин, за да примиря ролята и задълженията си в пророчеството с любовта си към Джеймс.

Вземам ръката му в своята и го поглеждам в очите.

— Ти, разбира се, си прав, Джеймс. Много съжалявам.

Той объркано клати глава. Не извинение е чакал от мен.

— Защо не ми говориш? Вече не те ли е грижа за мен?

— Разбира се, че ме е грижа, Джеймс. Това няма никога да се промени. Това... — махам с ръка към улицата аз. — Днешното ми пътуване няма нищо общо с твоята личност и с любовта ми към теб.

Мъча се да го разведря. Устните ми се разтягат в усмивка, но аз се чувствам странно, сякаш съм наложила неискрена гримаса на лицето си, която не ми приляга, ала не мога да сторя нищо по-добро от това. Решавам да се придържам към истината колкото е възможно повече.

— Просто излязох с приятелка от „Уиклиф“, това е. Тя има позната — една жена, вещица в магьосничеството, и...

— Магьосничество ли? — повдига вежди той.

— О, не е кой знае какво! — пропъждам любопитството му аз. — Не ми ли вярваш? Проявих интерес и приятелката на Соня ни предложи някои книги по въпроса, нищо повече.

Поглеждам отново към Едмънд, който изважда джобния си часовник и настойчиво ме фиксира с очи.

— А сега трябва да тръгна, иначе леля Върджиния ще открие, че ме няма, и краткото пътуване до града, замислено като забавление, ще ми докара доста неприятности.

Той се взира в очите ми и аз разбирам, че се опитва да отгатне дали говоря истината. Издържам на втренчения му поглед, докато той бавно кима с глава, приел думите ми за верни. Ала когато се сбогуваме и аз се отправям към каретата, осъзнавам, че онова, което съм зърнала в синевата на очите му, не е било разбиране, а поражение.

Седим в салона един до друг с Хенри и четем, когато откъм входната врата до ушите ми долита гласът на Маргарет.

— Има пратка за вас, госпожице.

Изправлям се на крака.

— За мен ли?

Тя кима с глава и ми подава кремав плик.

— Куриерът го донесе само преди минута.

Вземам плика и чакам стъпките ѝ да отшумят надолу по коридора.

— Какво е това, Лия? — вдига очи от книгата си Хенри.

Поклащам глава, връщам се на мястото си пред камината и отварям плика.

— Не знам.

Изваждам коравия лист, забелязвам, че почеркът е добре упражняван и елегантен, красиво наклонен на една страна.

Уважаема госпожице Милторп,
Мисля, че познавам човек, който може да ви помогне:
Аластер Уигън, Леруик Фарм.

Можете да му се доверите така, както се доверявате на мен.

Той ще ви очаква.

Мадам Берие

— От кого е?

До мен Хенри е развълнуван, а аз съм едновременно оживена и натъжена, задето дните му са тъй скучни, че дори пристигането на някакво си писмо възбужда такова въодушевление у него.

Вдигам поглед и му се усмихвам:

— От Соня е. Пише, че са й дали разрешение да ни посети по време на празниците.

Отпъждам чувството за вина, придружаващо новата ми лъжа. Всъщност лъжата е само частична. Вече говорих с леля Върджиния да поканим Соня и Луиса за ваканцията.

Лицето му грейва.

— Ами това е страхотно, нали?

Сгъвам писмото и го връщам обратно в плика, а в сърцето ми се пробужда лека надежда.

— Така е, Хенри. Наистина е страхотно.

17.

— Много ли се вълнуваш, Лия? — прозвучава зад мен гласът на Хенри, докато се вирам навън през прозореца на салона в очакване на каретата.

Обръщам се към него.

— Божичко! За кой ли път ще ти повторя — да! Макар че, като съдя по това колко пъти ми задаваш един и същи въпрос, ми се струва, че ти си по-развълнуван и от мен!

Той се изчервява, ала не се опитва да скрие усмивката си, която започва от устните му и се разширява към очите. Хенри е в положение, в което лесно може да се забрави, че е само десетгодишен, но забелязах как гледаше Соня, когато тя бе на чай у дома, и съм сигурна, че желае да я види отново.

Обръщаме се пак към прозореца и в същия миг каретата се появява по обточената с дървета алея. Забравям, че вече съм на шестнайсет години и че би трябвало да реагирам по-сдържано от Хенри.

— Пристигнаха! — викам аз и се втурвам към парадния вход, отварям вратата и нетърпеливо очаквам Луиса и Соня да слязат от каретата с помощта на Едмънд.

Сама ще посрещна гостите си. Лея Върджиния е заета с Маргарет, а Алис, още по-кисела от новината, че съм включила Соня и Луиса в празненствата у дома, вероятно се е отправила на една от своите дълги разходки из полето.

Луиса подскача нагоре по стълбите като пале, изпълнена с искрено въодушевление, и ме размива, при което слагам облечената си в ръкавица ръка на устата.

— Не мога да повярвам, че госпожица Грей ме пусна да дойда! Мислех си, че ще трябва да прекарам още един Ден на благодарността в мрачната трапезария на „Уиклиф“. Ти ме спаси!

Зарязва ме със смеха си и аз усещам собствения си кикот да бълбука в гърлото ми.

— Глупости! Много се радвам, че и двете вече сте тук.

Навеждам се и я целувам по хладната буза, а когато Соня изкачва и последното стъпало, целувам и нея.

— Готови ли сте за началото на празника?

Соня се усмихва, сиянието на усмивката ѝ оцветява сивия ден.

— О, да! Последните дни не съм на себе си! Мислех, че ще подлудя госпожа Милбърн!

Въвеждам ги в къщата, а душата ми ликува от перспективата да прекарам идните три дни с тях, както и от надеждата, че заедно можем да намерим ключовете. По време на обяда весело се смеем, после се настаняваме в салона — сити и щастливи. Леля Върджиния е достатъчно любезна да не пуска Хенри в стаята, за да се наговорим на спокойствие. Сегиз-тогиз той наднича иззад ъгъла, спира замисления си поглед върху Соня, но ние се правим, че не го забелязваме. Говорим и се смеем и за миг ми се струва, че сме най-обикновени момичета. Че мислим единствено за рокли, книги и приятни млади мъже. Едва когато Луиса вдига глава и поглежда към камината, аз се сещам защо сме се събрали.

— Този господин — сочи към портрета над камината тя, — струва ми се, че го познавам. Кой е той?

Тежко преглъщам с чувството, че трите сме завързани здраво в един и същи впряг.

— Баща ми.

Тя бавно кима с глава.

— Вероятно съм го виждала в „Уиклиф“. Преди...

— Може би — кимам аз.

Като че ли не сме толкова обикновени и аз се чудя по какъв начин да споделя с Луиса и Соня единствената тайна, която все още стои между нас.

Соня накланя глава на една страна и по чистото ѝ лице пробягва смущение.

— Какво има, Лия? Толкова се умълча!

Поглеждам към вратата на салона. Няма никого. Вероятно Алис отсъства, а от известно време насам не виждам и порозовялото лице на Хенри. Въпреки всичко би било неразумно да проявя безотговорност.

— Струва ми се, че имам нужда да изляза на чист въздух. Можете ли да яздите?

* * *

— Не ми харесва! Това никак не ми харесва! — вика Соня с треперещ глас, когато се качва на Лунна сянка, най-кротката кобила в конюшните.

— Глупости! Ще се почувстваш добре. Няма да мърдаш, а Лунна сянка е толкова кротка, че и муха не може да нарани. В безопасност си. Аз ще яздя зад теб, а Лунна сянка ще свърши останалото.

— Ами! Лесно ти е да го кажеш. Правиш го толкова отдавна! — мърмори Соня.

Луиса вече е на няколко крачки пред нас, очевидно е опитна ездачка, макар да съм сигурна, че в „Уиклиф“ е нямала възможност да препуска с кон много често. Струва ми се добра идея да изведем конете, за да оправдаем излизането си от къщата, а никак не беше лесно да осигуря бричове и други такъми за приятелките си. Но като гледам как Соня вдървено седи на коня, започвам да се питам дали преценката ми е била правилна. Мълчаливо яздя след нея и се изравняваме едва когато виждам раменете ѝ да се отпускат и движенията ѝ да стават по-непринудени и присъщи на истинска ездачка.

— По-добре ли си? — хиля се аз.

Тя ми отговаря с нещо като: „Хммм!“ и не отлепва очи от пътя пред себе си.

Луиса, която язди най-отпред, забавя скоростта и обръща Орлов бяг с елегантно движение, с което разкрива истинския дух на напетото и красиво животно. Връщат се назад и Орлов бяг застава от другата страна на Соня.

Страните на Луиса са порозовели от шибането на вятъра и от възторжено вълнение.

— Толкова е забавно, Лия! Много ти благодаря! Колко отдавна не съм яздила!

Отвърщам на усмивката ѝ и част от веселото ѝ настроение се прехвърля върху мен, ала в същия миг си спомням целта на разходката ни.

— Всъщност предложих ви да пояздим, тъй като исках да поговорим насаме — казвам и поглеждам към Соня, чието лице все

още е изкривено от панически страх. — Макар че се питам дали нямаше да е по-добре да се разходим до реката.

Луиса се смее.

— Смея да твърдя, че Соня изобщо не ни чува, толкова се е стреснала!

— Чувам ви, дори много добре — изрича Соня през зъби, изопнала лице и вперила очи пред себе си.

Стискам устни и се мъча да преглътна смеха си.

Луиса ме поглежда с любопитство.

— Какво има, Лия? За какво искаше да поговорим? Нещо извън обичайната тема ли? За пророчеството и за края на света ли?

Дори опитът на Луиса да открие смешното в странната ситуация, в която се намираме, не е в състояние да извика усмивка върху лицето ми — ами ако двете със Соня ме обвинят за настоящото положение? Няма друг начин да разбере, така че изричам:

— Мисля, че разбирам защо лицето на баща ми ти се струва познато.

Луиса смръщва вежди:

— Е, напълно е възможно да съм го виждала в „Уиклиф“ или пък...

— Не мисля, че това е причината — прекъсвам я аз. — Да слезем ли от конете?

Дошли сме до малкото изкуствено езеро, където като малки двете с Алис хранехме патиците. След смъртта на майка ни тук сякаш бе по-безопасно, отколкото край голямото пълноводно езеро, а дърветата, с които е заобиколено и които хвърлят обилна сянка върху леко полегатия му бряг, го правеха желано място за отдих дори през лятото.

Двете с Луиса завързваме конете си за две по-малки дървета, когато зървам Соня върху гърба на Лунна сянка.

— Няма ли да слезеш? — питам я аз.

Само за миг тя поглежда към мен и аз усещам как в гърдите ми се надига съчувствие при вида на изтерзаното ѝ лице.

— Да слеза ли? Както сега съм тук горе, искаш от мен да слеза долу? — в гласа ѝ прозвучават истерични нотки.

— Всичко ще е наред, Соня. Довери ми се. Ще ти помогна.

Едва след като съм ѝ дала подробни инструкции и съм ѝ помогнала да слезе от Лунна сянка, Соня се отпуска и изпада в обичайното си спокойствие. С пъшкане сяда на тревата.

— Никога няма да мога да възседна коня отново!

Седя до нея и изчаквам помежду ни да настъпи мълчание, за да събера кураж и да кажа каквото имам да казвам. Хвърлям поглед към Луиса, която се е облегнала на едно дърво до водата, затворила е очи и доволно се усмихва.

— Луиса? Как стана така, че пристигна в „Уиклиф“ чак от Италия? Струва ми се наистина странно да ходиш на училище, което се намира толкова далече от дома ти.

Тя отваря очи, дрезгаво се смее и се навежда към тревата, после се изправя с няколко малки камъчета в ръка.

— Как да не е странно! Баща ми правеше планове да ме изпрати да уча в Лондон, ала негов познат от работата го убедил, че Америка е най-доброто място, където дъщеря му може да получи съвременно образование. „Най-доброто, което може да се купи с пари“, заяви баща ми. Несъмнено този негов познат е използвал същите думи, за да го убеди да ме изпрати чак в „Уиклиф“, на обратната страна на земното кълбо.

Тя яростно запокитва едно от камъчетата във водата. То прави „плъок“ и цопва толкова далече от брега, колкото и в най-добрите си дни не съм успявала да достигна.

— Според мен бил е баща ми.

Тя отпуска ръце встрани.

— Какво искаш да кажеш? Какъв е бил баща ти?

— Мисля, че тъкмо баща ми е онзи познат, който е препоръчал на твоя баща да те изпрати в „Уиклиф“.

Луиса се насочва към мен и ме гледа сконфузено.

— Но... как би могъл твоят баща да се запознае с моя и дори да е станало така, какво го засяга моето образование?

— Не знам, но всички ние носим белега. Моят е по-различен, но фактите са крайно необичайни. Фактът, че и трите живеем в един и същи град, на едно и също място, е сам по себе си твърде странен, не намирате ли?

Соня нито кима с глава, нито дава някакъв друг знак, че е съгласна, а започва да говори:

— Родителите ми бяха англичани. Те... Всъщност бяха много бедни — тя се смее мрачно и сегашното ѝ тихо хихикане е бледо ехо от характерния за нея весел смях. — Във всеки случай не се нуждаеха от извинение, за да ме изпратят да живея другаде. Когато започнах да давам признаци на... нали знаете, че съм способна да чувам и да правя странни неща, те решиха, че ще съм по-щастлива, ако живея сред такива като мен. Поне така твърди госпожа Милбърн. По-вероятно е те да са били по-щастливи, че ще изхранват едно гърло по-малко.

Поглеждам я с усмивка на уста.

— Е, радвам се, че си тук, Соня. През последните седмици нямаше да мога да се оправя без твоето приятелство!

Тя свенливо отвърща на усмивката ми и аз продължавам:

— Това, че сме събрани на едно и също място, едва ли е чисто съвпадение. Не е съвпадение и фактът, че и трите носим белега. Лея ми ме информира, че баща ми е издирвал деца, които носят този знак, деца от цял свят. Каза ми... — млъквам.

Дали няма да се разсърдят? Дали няма да ме обвинят за всичко, случило се напоследък?

— Какво, Лия? Какво ти каза? — пита тихо Соня.

— Каза ми, че е започнал да ги води тук... децата. Че е уреждал идването им в Америка. Довел е само две преди смъртта си. Едно от Англия и друго от Италия, така ми каза.

Луиса примигва на чезнещата светлина.

— Но... защо баща ти ще иска да сме тук? И във всеки случай как ни е открил? Откъде е знаел, че носим белега?

— Мислила съм за това; двете със Соня имате знака по рождение. Помислих си, че, ако човек има пари, няма да му е трудно да открие деца с белег по рождение. Баща ми беше решителен и влиятелен човек. Дори белегът ви да е бил пазен в тайна, все са се намирили хора, които са го зървали, нали така? Лекарите, учители, бавачки, роднини... — въздъхвам притеснено, защото, като изричам всичко това на глас, то ми звучи още по-невероятно. — Съжалявам. Не съм сигурна, разбирате ли? Седмици наред си задавам един и същи въпрос. Мисля, че отговорът му е част от гатанката. Трябва да е така.

Внезапно Луиса скача на крака и започва да крачи пред нас толкова енергично, сякаш досега са я държали в клетка.

— Може би трябва да оставим всичко както си е; засега! Какво лошо може да стане, ако оставим нещата да се случват сами? Не е ли по-добре така, отколкото да човъркаме нещо, което не разбираме?

— Не можем да седим със скръстени ръце, Луиса.

Думите на Соня ме изненадват.

Луиса разперва ръце, откъм водата подухва лек бриз, който се заиграва със смолисточерните ѝ къдрици.

— Но защо? Защо да не можем?

Соня въздъхва, изгупва с длани дрехата си и сковано тръгва към Луиса.

— Защото, откакто се открихме, виденията ми зачестиха. Духовете стават все по-агресивни. Опитват се да ми кажат нещо, да ме издърпат в техния свят и няма да престанат, докато не им кажа и аз нещо.

Тя взема ръцете на Луиса в своите.

— Кажи ми сега, духовете не преследват ли и теб, както и мен? Напоследък не ти ли се явяват все по-често все по-странни сънища? Не сънуваш ли, че летиш и посещаваш места, които са и тъмни, и страшни?

Изумлението пронизва цялото ми тяло. Соня знае нещо, което на мен не ми е известно.

По лицето на Луиса се изписва объркване, после то се сгърчва и тя започва да хлипа.

— Да! Така е, да, да! — поглежда към нас с искрен и неподправен страх. — Но това не означава, че трябва и ние да ги преследваме. Може би Душите са разгневени, че сме тъй настоятелни. Може би, ако не им обръщаме внимание... ако престанем да търсим отговори на въпросите си, те ще ни оставят на мира.

Ала това няма да стане. Сигурна съм. Онова, което се крие в сянката на сънищата ни, на моите сънища, се спотайва и чака. Не можем да се направим, че го няма.

Соня прегръща Луиса с едната си ръка.

— Съжалявам, но мисля, че Душите не действат по този начин. Те искат нещо от нас, желаят нещо от Лия, а сега... и няма да намерят покой, докато не им го дадем.

18.

Прекарваме Деня на благодарността в приятна забрава. Джеймс и баща му се присъединяват към нас, а докато играем в салона на какви ли не игри, откъм кухнята се носят апетитни аромати. Лицето на Хенри светва като падаща звезда, когато Соня се съгласява да изиграе партия шах с него. Той не се огорчава дори когато тя го бие на поразия и с елегантна усмивка го матира.

Алис е нащрек. Ние се смеем весело край огнището, а тя ни наблюдава отдалеч като усетило опасност животно. Местим се в трапезарията и аз сядам отдясно на Джеймс. С изненада установявам, че Алис държи да седне от лявата му страна. Присъствието ѝ ме изнервя, макар че през повечето време не я виждам. Отпъждам мрачното си настроение. Масата е отрупана с вкусни гозби, виното се лее като приятните разговори помежду ни и така изминават два незабравими часа.

Отново се пренасяме в салона, нахранени до насита, поели такива количества храна, че госпожица Грей би се разстроила от лакомията ни.

След дълги уговорки леля Върджиния сяда на пианото. Заобикаляме я и пеем, смеем се и се ръгаме един друг с лакти, когато някоя строфа от текста на песента ни убегне. Дори Алис се присъединява към нашия хор, макар да стои на разстояние от Луиса и Соня, и когато в салона прозвучава последният припев на последната изпята от нас балада, помещението внезапно утихва. Огънят зад решетката в камината догаря и леля Върджиния, която никога не проявява признаци на умора, вдига ръка, за да прикрие прозявката си. Хенри спи в стола си край камината, а буйният му перчем е паднал над очите му.

— Е, не бих искал да прекъсвам празненството, но мисля, че *някой* трябва вече да си ляга.

Докато казва това, Джеймс наднича над рамото ми и аз поглеждам към Хенри.

Ала като проследявам бляскавия поглед на Джеймс, виждам, че господин Дъглас се е свил на канапето и също спи. Тихо се смея, като се старая да не събудя нито единия, нито другия.

— Ами да... вече е доста късно. Да помоля ли Едмънд да ти помогне до каретата? — кирам към господин Дъглас.

— Не, благодаря. Ще се оправя.

Господин Дъглас сънено се препъва по пътя към каретата, където Джеймс го настанява, следват весели пожелания на сбогуване. Леля Върджиния изчезва в кухнята да ръководи вдигането на трапезата, а Луиса и Соня се оттеглят да се преоблекат за през нощта. Оглеждам се, за да се уверя, че наоколо няма никого, измъквам се от топлата къща и следвам Джеймс на терасата.

Той не си губи времето, а ме взема в прегръдките си и се заиграва с падналата на лицето ми къдрица. После устните му се притискат към моите, разтварят ги като цветна пъпка, която разцъфва, докато венчелистчетата остават тъмни и сбръчкани. В подобни мигове се чувствам различна — превръщам се в онази Лия, на която не й пука за госпожица Грей, нито за книгите ѝ, още по-малко за правилниците. Лия, която не я е грижа за очакванията към нея. В такива мигове си мисля, че нищо не може да се обърка, усещам се цялостна и изпълнена с живот.

Но Джеймс се дърпа. Винаги става така — Джеймс първи се отдръпва, макар че тъкмо той ме е привлякъл към себе си.

— Лия, Лия! Толкова съм щастлив, когато съм с теб. Знаеш го, нали? — тонът му е дързък.

Усмиввам се и го дразня:

— Разбира се, когато не те влудявам с любопитството си и винаги се съгласявам с теб.

— Ти ме влудяваш с нещо друго — ухилва се той, но после става сериозен. — Вярно е, че не сме говорили сериозно по въпроса. Не мога да ти осигуря живота, на който си свикнала. Но искам някой ден, когато му дойде времето, да бъдеш моя.

Кирам малко по-бавно, отколкото ми се иска.

— Само че...

— Само че какво? — погледът му помътнява от тревога. Досега сме се смели, доволни от вечерта, опитвали сме се да забравим за лекото дистанциране един от друг. Дистанцията е породена от

собствените ми тайни и несигурност, ала това не прави бариерата по-лесно преодолима.

Клатя глава.

— Няма нищо. Просто ми е тъжно, че празнувам без татко. Коледа няма да е същата.

Искрено страдам и за миг успявам да убедя самата себе си, че единствено скръбта стои между мен и Джеймс.

— Това ли е всичко? Това ли е причината, поради която през последните седмици си тъй разсеяна и мълчалива? Защото не мога да спра да мисля, че има нещо повече.

„Каж ми. Каж ми го сега, преди да е станало твърде късно, преди напълно да си го отблъснала.“ Ала вътрешният ми глас не е достатъчно настойчив. Кимам с глава и му се усмихвам колкото е възможно по-убедително.

— Извинявай, че съм те притеснила. С времето ще се оправя.

Иска ми се да вярвам, че мълча, за да не го въвличам в тъмната история, ала дълбоко в себе си знам, че го правя от неудобство. Не мога да отрека, че се тревожа да не би Джеймс да се откаже от мен, когато научи злокобната, забравила възрастта си история, от която съм част.

* * *

— Госпожица Грей няма да го одобри — посреща ме гласът на Алис, щом затварям вратата, ала това не е новата, непреклонна Алис, с която трябва да внимавам. Тонът ѝ е закачлив, фигурата ѝ е лека, ефирна. Тя безгрижно е седнала на стъпалата и полулежи, облежната на лакътя си.

Отивам и сядам до нея.

— Е, аз пък ще ти кажа, че госпожица Грей не би одобрила и позата ти в този момент.

Зъбите ѝ блясват в тъмнината и ние се усмихваме една на друга, обгърнати от тайнствеността на смълчаната къща.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Не знам. Преди си го мислех. Тогава бях сигурна, по-сигурна отколкото в каквото и да е друго.

— А сега?

Свивам рамене.

— Сега вече нещата са малко по-сложни.

След минута тя отговаря:

— Не са. Но може би има някакъв изход. Някакъв начин и двете да получим онова, което желаем най-много от всичко.

Думите ѝ съдържат намек, ала не се чувствам готова да споделя с нея нещата, които съм научила с толкова много труд. Не и докато не чуя какво иска да каже.

— Сигурна съм, че не знам какво имаш предвид.

Тя още повече снижава глас.

— Аз пък съм сигурна, че *знаеш*, Лия. Искат ти се да се омъжиш и да имаш деца, да си живеете с Джеймс спокойно. Трябва да осъзнаваш колко невъзможна е мечтата ти при... при сегашните обстоятелства. Когато се бориш с Душите.

Искреността в думите ѝ ме изненадва. Маската тутакси пада. И тя знае толкова, колкото и аз, може би дори повече. Очевидно е и се питам защо мислех, че стои встрани от пророчеството и неговото действие.

Аз не отричам и Алис продължава:

— Ще намериш покой само ако изпълниш ангажимента си към Самаил. Той ще те остави да живееш живота, за който си мечтаеш, и няма да те безпокои. А така ще е най-лесно за всички. Нима в душата ти, поне в онази част, на която е отредена ролята на Портата, не откриваш същото това желание?

Бих искала да заявя, че думите ѝ не са на място, че не съм докосната от мрачните обещания, ала това би било лъжа, тъй като част от мен се вълнува, когато тя говори за изпълнението на древното пророчество. Искат ми се да вярвам, че се оживява само онази част от съществуването ми, която желае да изживее живота си с Джеймс — като всяко момиче на моето място, ала нещо в дълбините на съзнанието ми подсказва, че не е само тя. Долавям песента на сирената, напомняща ми за отредената ми роля в пророчеството. Това е най-дълбоката част от мен, а аз се правя, че не съществува — онази, която трябва да се бори срещу изкушението да постъпя така, както желае Алис.

Клатя глава в знак на несъгласие, тъй като не искам да издам безсилието си.

— Не. Не е... както ти казваш. — Започвам да говоря мило и ласкаво, както правех в детството ни, щом заговорех на своята любима Алис.

— Вярно е, че искам да изживея живота си заедно с Джеймс, ала няма да мога да му се насладя в тъмата на един свят, управляван от Душите. Не е възможно да не го разбираш, Алис. В едно сме единоподобни: ще трябва да работим за постигането на нашата обща цел. Ти си Бранителка. Имаш за задача да браниш света от Душите. А аз... Е, и аз имам избор. Няма да им помагам. Няма да си помръдна и пръста, за да им помогна в ущърб на друго нещо, на хората, които обичам. А нали това е нашата обща цел? Да защищаваме Хенри и леля Върджиния, единствените, останали от семейството ни?

Лицето ѝ едва се мерзелее в тъмнината, но като споменавам за Хенри и леля Върджиния, забелязвам, че започва да се двоуми. Нужно ѝ е време, за да отговори, а последвалите мигове сякаш продължават цяла вечност и оставят своя белег върху чертите ѝ. Когато проговаря, тя е нерешителна като малко дете.

— Не е трябвало аз да съм Бранителката, Лия. И двете го знаем. Затова се чувствам по този начин. Защото от дете са ми казвали, че имам задължения към Душите, независимо под какво име съществувам в пророчеството. Аз... не мога да се чувствам другояче. Чувствам се такава, каквато съм.

Поклащам глава, не желая да я слушам. Много е тежко да чувам как сегашната Алис говори за тези неща. Ако беше предишната, със студения поглед в очите и изопнатото лице... е, тогава би било по-лесно да приема словата ѝ.

Тя се облизва и устните ѝ блясват в тъмнината.

— Ако работим в съгласие, ще можем да се защитаваме, Лия. Да защитаваме себе си и обичаните от нас хора. Мога да гарантирам, че ще си в безопасност. Както и Джеймс, Хенри и леля Върджиния. Това са нещата, които движат света, така ли е? Докато те са живи, какво значение има кой управлява? Нима не си струва да направиш тази незначителна жертва на съвестта си, за да си живееш спокойно живота?

В думите ѝ се усеща отчаяние и то ме сепва въпреки нежното мъркане на гласа ѝ. Силно разтърсвам глава, сякаш да отпъдя

обещанията ѝ, ала колкото повече се мъча да ги прогоня, толкова по-настоятелно проникват те в съзнанието ми.

— Не мога... Не мога да направя подобно нещо, Алис. Просто не ми е възможно. Не мога и да променя начина, по който се чувствам. Ето това съм аз.

Очаквам да се разсърди, ала в гласа ѝ има само тъга.

— Да. И аз така си мислех. Извинявай, Лия.

Тя се протяга през стъпалата и ме хваща за ръката, както правехме като малки. Дланта ѝ не е по-голяма от моята, съвсем не, и все пак беше време, когато съм се чувствала в безопасност, когато Алис ме държи за ръката. Не знам защо ми се извинява, но се боя, че много скоро ще разбере.

Ала тогава няма да се чувствам в безопасност, когато ме държи за ръката.

19.

— Лия! — маха ми с ръка от стаята за гости Соня, щом ме зърва, а в ушите ми продължава да звучи разговорът, който проведохме с Алис.

Прекрачвам прага на стаята.

— Очаквах да спиш след дългия ден.

— Прекарахме чудесно, Лия. Но имаме да вършим работа, нали така? — Соня отмества погледа си към Луиса, която седи върху едното легло.

Колебая се, преди да кимна с глава. Мога само да се надявам, че и Луиса ще прояви същото разбиране като Соня.

Луиса повдига вежди.

— Какво има, Лия? Нещо не е наред ли?

Сядам на ръба на леглото и клатя глава.

— Не точно. Но има нещо, което съм нямала възможност да споделя с теб. Открих го тъкмо когато двете със Соня дойдохте на чай у дома.

— Какво е то?

Прокарвам пръст по челото си и се опитвам да се успокоя, преди да направя признанието, което може да разруши приятелството ни, ценено от мен толкова много. Не намирам лесен начин, по който да го изрека, затова го казвам колкото е възможно по-просто и по-бързо. Обяснявам причината, поради която моят знак се различава от нейния, като се съпротивлявам на порива си да омекотя информацията с рационални доводи. Ако истински работим заедно, Луиса не може да не разбере какво точно представлявам.

Тя не бърза да каже каквото и да е. Няма го очаквания от мен гняв, няма ги възраженията. Тя ме поглежда в очите, сякаш в тях ще открие отговорите на всичките си въпроси. Накрая се пресега и ме хваща за ръката, улавя дланта, която Алис току-що е пуснала завинаги. Когато започва да говори, думите ѝ са прости, ала ми дават повод за надежда.

— Разкажи ми всичко.

Така и правя. Разказвам ѝ за пророчеството, за ролята си в него, за медальона. Тя посреща признанията ми със стоическо спокойствие, а осъзнаването, че аз съм Ангелът или Портата, ни най-малко не повлияват на решимостта ѝ. Привършвам разказа си със съзнанието, че продължението му ще се напише от всички нас.

— И ето, че се връщаме отново към ключовете — казвам аз. — Но сега вече знаем малко повече.

Луиса кима с глава и къдриците ѝ подскачат на раменете.

— И на това място се появява тайнствената мадам, нали така?

Удивена, вдигам поглед към Соня.

Тя накланя глава на една страна и се усмихва.

— Разказах ѝ за посещението ни у мадам Берие.

— Добре. Значи сега знаеш всичко.

— Да — отвърща Луиса, — само че...

— Само че какво?

— Ами защо не ме повикахте да дойда с вас? Бих искала да науча повече за пророчеството...

Усещам разочарованието в гласа ѝ и сърцето ми се свива от чувство за вина, ала в същия миг се намесва Соня:

— Беше мое хрумване, Луиса. Прислужницата на госпожа Милбърн познава една от прислужниците на Лия. Опасявах се да ти изпратя съобщение в „Уиклиф“. Не исках да загазиш, защото знаех, че ако научиш за срещата ни, няма да се спреш пред нищо, независимо от обстоятелствата.

Луиса мълчи и това ме кара да се боя, че сме наранили чувствата ѝ, но не след дълго я чувам да промърморва:

— Мисля, че имате право. Понякога съм такъв инат! — Тя се смее на собствената си критична бележка. — Е? Какво каза тя, тази тайнсвена жена?

— Каза ни, че Самхейн е празник на древните друиди, който бележи началото на сезона на Тъмнината.

Сядам и издърпвам фуркетите от косата си.

— Излезе, че се отбелязва точно на първи ноември, но не можем да разберем какво общо има той с ключовете. Единственото що-годе интересно нещо е, че съвпада с рождения ден на Соня.

Луиса изправя гръб.

— Какво каза?

Изржението на лицето ѝ ме кара да замълча и когато косата ми се разпилява по раменете, отпускам ръце в скута си.

Излегнала се на другото легло и подпряла глава на дървената му табла, Соня се намесва:

— Каза, че по една случайност рожденият ми ден се пада на празника Самхейн, първи ноември.

Луиса пребледнява.

— Луиса? Какво има? — питам аз.

— Ами само... да, много странно... — тя се взира в огъня и говори тихо, сякаш сама на себе си.

— Какво? — Соня се плъзга от мястото си и се премества в края на другото легло.

Луиса я поглежда в очите.

— Че си родена на първи ноември. Странно е, защото и аз съм родена на същата дата.

Соня става, отправя се към камината, после вдига поглед към нас.

— Но това е... Коя година? — гласът ѝ трепери, когато задава въпроса.

— Хиляда осемстотин седемдесет и четвърта — прошепва Луиса и шепотът ѝ сякаш пропълзява и се настанява в лепкавата тъмнина в ъглите.

— Да — бавно кима с глава Соня. — Да. И аз.

Започвам да крача пред тях и се мъча да се съсредоточа в множеството несъответствия в тази загадка.

— Няма логика. Моят рожден ден не е на първи ноември, така че това няма нищо общо с всички нас, а само с двете ви — мърморя доста високо аз, без да се обръщам нарочно към някоя от тях. — Как бихме могли да разберем нещо толкова... толкова...

— Безумно? — обажда се Луиса от леглото.

Обръщам глава към нея.

— Да. Това е безумно, не мислите ли?

Соня се тръшва на канапето до камината.

— И какво ще правим сега? Фактът, че сме родени по едно и също време, е наистина странен, но той не ни приближава до нашата заветна цел — да намерим ключовете.

Спомням си писмото.

— Всъщност тъкмо това исках да ви кажа. Може би ще се приближим към целта си.

Соня вдига очи към мен.

— Какво имаш предвид?

Измъквам плика от джоба си и ѝ го подавам.

— Изпрати ми го мадам Берие след срещата ни.

Соня става, за да вземе плика, отваря писмото и след като го прочита, подава го на Луиса.

— Кой е той? — пита Луиса. — Кой е Аластер Уигън?

— Не знам — клатя глава аз. — Но утре ще разберем.

* * *

На другата сутрин слизаме по стълбите, вземаме пелерините си от закачалката в антрето и излизаме навън в мразовитото, но слънчево утро. Вече съм убедила леля Върджиния да ни разреши да излезем. Знам, че усети лъжата ми, когато ѝ заобяснявах защо трябва да отидем в града на чай, но пък аз не съм толкова важна — тя е натоварена да се грижи за Хенри. А аз искам само да я закрилям, да ги закрилям двамата с брат ми.

Откакто разговаряхме на стълбите с Алис, чувствам се така, сякаш сме пресекли невидима преграда, отвъд която ни дебне единствено тъга и загуба. Стремехът ни да стигнем до края на пророчеството по начин, по който всяка от нас желае, ще е опасен, дори смъртоносен. И все пак няма какво да се прави, трябва да вървим напред, ако не искам да живея в тъмнина през остатъка от дните си.

А това не бива да стане.

20.

Соня, Луиса и аз прекосяваме моравата, потънали във вълнуващи разговори, с желанието поне за малко да се чувстваме щастливи от излета си, независимо от страховитата му цел.

Отправляме се нагоре по стъпалата на постройката за карети, от памтивека обитавана от Едмънд. Щом чува чукането ни, той тутакси се появява на прага на дома си и ни оглежда една по една.

Преди да успеем да изречем и дума, той протяга ръка за палтото си и се обръща с гръб към нас.

— Е? Къде отиваме днес, госпожице?

* * *

В каретата подскачаме надолу-нагоре, люшкаме се напред-назад по пътя, който ни отвежда извън Бърчууд. По адреса разбирам, че няма да ходим в града, ала не съм и предполагала, че домът му се намира в толкова отдалечена и затънтена местност.

А мястото наистина е отдалечено, защото пътуваме толкова дълго, че настроението ни пада под нулата и ние започваме да въздишаме уморено и да се заглеждаме продължително през прозорците на каретата. Благодарна съм, че мълчим. Изпълнена съм с надежда, че господин Уигън може да ни помогне да намерим ключовете.

Едмънд отбива от главното шосе по залесена алея и в каретата тутакси притъмнява: движим се в зелен тунел, оформен от клоните над нас и от дървесата, растящи от двете ѝ страни. Внезапно наоколо просветва, Едмънд спира конете и всички си отдъхваме.

— Слава богу! — възкликва Луиса с ръка на челото. — Мислех, че ще ми прилошее!

Тя отваря със замах вратата и изскача от каретата, без да чака Едмънд. Искрено се надявам, че не ѝ е прилошало. Нямам представа

доколко ще се зарадва господин Уигън да ни види и трите на прага си, но съм сигурна, че никак няма да му е приятно, ако едната избълва закуската си в околната растителност.

Ала Луиса се успокоява, изтрива челото си с носна кърпичка и ние пристъпваме към входа на порутената колиба, разположена в единия край на малката поляна. Встрани има малка градинка и една коза мързеливо ни наблюдава от двора. Няколко кокошки кълват разпръснатите семена, ала извън няколкото животинки Леруик Фарм е доста помпозно наименование за това непретенциозно място.

Докато аз чукам на вратата и под слабия натиск на ръката ми от нея се олющва бяла боя и пада на земята, Едмънд ни пази гърбовете. Никой не отговаря и ние стоим в тишината, нарушавана единствено от кудкудякането на кокошките, като се питаме каква да е следващата ни стъпка. Луиса важно вдига ръка да заговори, когато зад нас прозвучава глас:

— Е, хайде, здравейте! Вие трябва да сте младите дами, за които ми разказа Силвия!

Обръщаме се като един към дребния мъж в панталони от туид и разкопчана на гърдите риза, чието плешиво теме лъщи на слънцето. Не мога да уточня наречието, на което говори, ала по моему в изговора му съществува остатък от стар шотландски или ирландски акцент, притъпен от характерното за американците произношение.

— Какво има? Да не си глътнахте езиците? — Той се приближава към нас. — Аластер Уигън, на вашите услуги. Силвия ме предупреди, че ще дойдете.

Той изглежда радостен да ни види, сякаш сме стари приятели, които отдавна не е виждал, но само след миг осъзнавам, че нямам ни най-малка представа за кого говори.

— Добър ден, господин Уигън. Името ми е Лия Милторп, а това са приятелките ми Соня Соренсен и Луиса Торели. Тук е и кочияшът ни Едмънд.

Следва ръкуване с цялата ни компания и дежурните думи за поздрав.

— Страхувам се обаче, че не знам коя е Силвия...

На лицето му се появява нещо като усмивка и очите му дяволито проблясват.

— Разбира се, че я познавате! Силвия Берие, елегантната, блестяща хубавица от града.

Соня се изчервява от думите му. Мъча се да сдържа усмивката си, а Луиса кашля, за да прикрие кикота, който я задавя.

— Е, сега съжалявам още повече, че не се запознах с мадам — ухилва се Луиса. — Изглежда, че е очарователна жена!

— Наистина е очарователна! — кима като познавач господин Уигън и погледът му се отнася нанякъде.

Внезапно плясва с ръце, сякаш съвсем ни е забравил.

— Така! Не мога да ви оставя да стоите на прага като непознати! Не и ако сте приятелки на Силвия Берие!

Той бавно тръгва към вратата.

— Влизайте! Ще ви направя чай. Експериментирам с един нов сорт, който отглеждам в градината си, а, сами разбирате, че не ми се случва често да го поднасям на гостите си, като изключим Алджърнън.

— Алджърнън? — оглеждам се аз.

Господин Уигън посочва към двора.

— Да, да.

После задържа вратата отворена, докато една по една преминаваме през нея.

Преди да вляза в къщата, хвърлям последен поглед към двора. Там няма никого, виждам само кокошките и козата. Боже мой!

— Кой е Алджърнън? Козата ли? — питам аз.

— Разбира се, че кой друг?

Господин Уигън се отправя към другата стая и гласът му се чува отдалеч, когато прекосява малката къща.

Луиса забелязва погледа ми и очите ѝ заблестяват от сдържан смях. Ясно е, че намира ситуацията за доста забавна. Очите ми свикват с мрачината в малката къщичка. Оглеждам с благоговение странните предмети върху мебелите.

Виждам късове от камък и перушина по рафтовете, прашни и отрупани с най-различни неща. Редом със странните кукли стоят реликви от дърво, няколко скелета се взират в нас, а в очните кухни на някои от тях примигват пламъчетата на свещи. Струва ми се, че различавам малка, с размери на лешник главичка на катеричка и напукан човешки череп в края на полицата над камината. Потръпвам, макар че в стаята е доста топло.

Едмънд се е облегнал на стената до вратата. Той методично изучава помещението, сякаш го запечатва в съзнанието си. Упорито издал брадичката си напред, той дава да се разбере, че няма никакво намерение да ни остави сами в чудноватата къща и, честно казано, присъствието му ме кара да се чувствам сигурна. Може да звучи егоистично, но аз много се радвам, че той е с нас.

— Ето ме и мен! — възкликва господин Уигън, като влиза с тенекиен поднос в ръце. Оглежда се, за да реши къде да го постави. — О, боже мой!

Соня скача да му помогне.

— Да махна ли книгите от тази маса? — сочи тя към купчината томове, под която трябва да има маса, макар че от мястото си не мога да видя нищо подобно.

— О, да. Разбира се! — отвърща господин Уигън.

Отивам да помогна на Соня и двете сваляме книгите на пода и ги струпваме в праха, който се вдига на кълбета и ни кара да кашляме. Когато свършваме, старая се да не обръщам внимание на мръсотията върху масата, а господин Уигън изобщо не я забелязва и стоварва подноса с чая, без да си прави труда да я почисти, преди да сервира.

— Хайде сега! Силвия ми каза, че владееете някакво тайнство.

Той налива чая в различните по размер и вид чаши и ни подава по една, като не пропуска и Едмънд, а той пристъпва удивен към масата и кима с благодарност.

— Тя ми разказа всичко за пророчеството, макар и аз да бях чувал за него от моята зла и безбожна майка.

Очите му весело блещукат като знак, че не мисли нищо подобно за майка си.

— Много се учудих, когато чух да го споменават чак тук.

— Какво...? О! — възкликвам, като отпивам от чая си и усещам аромата на портокал и може би на лакрица^[1].

— Много е вкусен!

Господин Уигън се навежда напред, а от удоволствие и без това сбръчканото му лице се набръчква още повече.

— Наистина ли мислите така? Не е много силен, нали?

— Никак дори! — клатя глава аз. — Чудесен е! — Сръбвам още една глътка и оставям чашата на масата. — Защо се учудвате да чуете за пророчеството... чак тук?

— Защото всъщност е старо келтско предание. Да, за Пазачите пише в Библията, но преданието за сестрите идва от келтите, мисля, че от Британия.

— Ясно — кимам с глава аз. — Всъщност не съм сигурна, че разбирам защо мадам Берие, хмм... Силвия ще си мисли, че вие можете да ни помогнете...

— Знам доста по въпроса. Виждате ли, аз съм нещо като експерт по миналото. Не съм специалист по обикновените неща. Не по онова, което е известно на мнозина. Не и по неща, които повечето хора считат, че си заслужава да се знаят. Но все пак — въздъхва той. — Знам доста за келтските легенди, библейските предания, митовете на друидите... — размахва във въздуха загорялата си от слънцето ръка той. — Както и да го наречете, това е едно и също.

— Ясно. Е, в такъв случай вероятно ще можете да ни помогнете, господин Уигън — издърпвам от чантата си превода на пророчеството, после му го подавам. — Това е пророчество, което все още не можем да разчетем. Мадам Берие ни каза за Самхейн, ала не успя да ни обясни връзката с каменната змия. Мислеше, че думата „Аубур“ звучи като нещо, което е в областта на вашите познания.

Той кима с глава и свива устни.

— Това е страшно интересно. Страшно интересно наистина.

Слага листа на коленете си и отпива от чая си с вид, който говори, че няма да каже и дума повече.

Прокашлям се.

— Да, така...

— Онова, което искаме да знаем, господин Уигън — намесва се Луиса, — е дали можете да обясните тази връзка.

Той изглежда изненадан, сякаш за подобно нещо и дума не е ставало. Става и се отправя към една от грохналите лавици, вира се в томовете върху нея, сякаш познава всеки един от тях, въпреки че са подредени на случаен принцип. Отнема му по-малко от десет секунди да измъкне подвързаната с плат книга от рафта. Обръща се отново към нас, заема мястото си край камината и започва да разлиства страниците ѝ, като сегиз-тогиз отпива от чая си.

Луиса се навежда толкова силно напред, че се страхувам да не падне от стола си. Свила е устни и аз мога само да гадая каква воля е нужно да прояви, за да не сграбчи книгата от ръцете на господин

Уигън и да започне сама да я прелиства. Ала господин Уигън нито мърмори, нито казва нещо. Той просто разлиства страниците, прави го бавно и внимателно, докато най-после спира някъде към края ѝ.

Подава ми книгата с обяснението:

— Виждате ли, вече не е известен като Аубур. Вероятно затова Силвия е изпитала затруднение. Аубур е старото му име. Вече го наричаме Ейвбъри.

Вътре някакъв художник е нарисувал малък знак във формата на окръжност, през която преминава някаква линия. Не ми говори нищо.

— Не разбирам. Какво е това?

Подавам книгата на Луиса от страх, че може да ѝ стане нещо, ако не я накараме да действа, а я оставим само да седи и да слуша господин Уигън.

— Ето, тук е нарисуван каменен кръг! Не толкова известен, но все пак каменен кръг.

Описанието му отключва нещо в паметта ми.

— Каменен кръг ли? Като големия кръг в Англия? Стоунхендж?

Той кима с глава.

— А, да! Стоунхендж. Онзи, за който всички са чували, ала на Британските острови, пък и не само там, са разпръснати още много такива кръгове.

Книгата сега е върху Сонините колене. Тя вдига поглед към господин Уигън.

— И този... Ейвбъри е един от тях? Един от каменните кръгове?

— Да. Така е. — Изглежда, няма какво повече да каже по въпроса.

Луиса развълнувано ме поглежда и продължава:

— Ами каменната змия? Защо пророчеството нарича Ейвбъри с такова странно име?

— Е, това е чудно наистина. Малцина знаят за връзката между Ейвбъри и змията, но ако някой я проследи, ще открие, че Ейвбъри е описан във форма на змия, нали разбирате? Змия, която преминава през кръг.

Тревожното изражение върху лицата на Соня и Луиса вероятно отразява собственото ми изражение, тъй като минаващата през кръга змия много прилича на змията, виеща се около кръга, отпечатана и на

медальона, и на знака, който и трите носим върху китките на ръцете си.

— Но какво означава каменният кръг там, в Англия, и какво общо има той с нас? С пророчеството? — пита Луиса.

Вземам превода на древния текст от масата и започвам да чета на глас:

— Роден с първото дихание на Самхейн в сянката на мистичната каменна змия на Аубур.

Поклащам глава и поглеждам към господин Уигън.

— Ключовете. Нещо, свързано с ключовете, се оформя край Ейвбъри... Кои градове са наблизко? Вероятно до Ейвбъри съществува град, където са скрити ключовете? Или където са били направени? Може би град, известен с кованото си желязо?

Господин Уигън се почесва по главата, челото му се бърчи от мислене.

— По-голямата част от каменните кръгове се намират на странни места, струва ми се... Но аз със сигурност разполагам с нещо, което би ни помогнало.

Той става от стола и прекосява стаята в посока на огромното писалище, подпряно на едната стена и обсипано с какво ли не. Отваря най-долното чекмедже, започва да тършува в него и измъква руло хартия. Размахва го във въздуха.

— Ето! Елате да видите!

Той не си прави труда да разчисти бюрото, а поставя рулото най-отгоре върху неразборията от листове и книги, започва малко по малко да го развива и на нас ни става ясно, че това е географска карта. Луиса я затиска в ъглите с камък, две книги и стъклен буркан и ние започваме да четем.

Господин Уигън си слага очилата и всички се надвесваме над картата, в това число и Едмънд. Срещам погледа му и в него забелязвам нещо, което ми подсказва, че и той е посветен в тайната ни. Едмънд е най-старият служител на баща ми. Неговият най-стар приятел. Ако не се доверя на него, на кого друго бих могла да се доверя?

— Така. Ейвбъри. Ето го тук — сочи господин Уигън с кривия си показалец към една точка в центъра на картата.

В сумрака на стаята различавам единствено буквите „А“, „У“ и „Б“.

— Да, но ми се струва, че ключовете няма да са точно там — намесва се Луиса, като задълбочено проучва картата и си гризе ноктите. — В пророчеството се казва в сянката на каменната змия, нали така?

— Така е — кимва господин Уигън. — Разбирам накъде биете. Тогава нека видим... — той плъзга пръсти радиално от центъра на картата. — Тук имаме село Нюбъри. Ето го.

Той почуква с пръст по картата недалеч от мястото, което е маркирано като Ейвбъри. Не виждам никакви букви, които да го идентифицират като Нюбъри, ала по всичко изглежда, че той добре познава картата, така че се вслушвам в думите му.

— После идва село Суиндън. Ето го тук — и стаята се оживява от още едно негово почукване. — Оттук отиваме в село Бат, добре известно на всички. Наистина добре известно. Може би...

Ала Соня се намесва, преди той да е в състояние да продължи:

— Бат? Бат, Англия? Но...

Луиса вдига очи, те блестят на светлината на огъня.

— Какво?

Соня среща погледа на Луиса, после се обръща към мен.

— Най-напред датата, а сега и...

— А сега какво? — стомахът ми се свива на топка.

Нямам представа какво ще каже, но усещам, че колелото на съдбата се завърта.

— А сега и Бат — отвърща тя. — Там съм родена. Така ми каза госпожа Милбърн, когато я попитах — родена съм в Бат.

Думите ѝ поставят всичко на мястото си. Поглеждам към Луиса.

— Ти не си родена в Италия, така ли е, Луиса?

Тя страхливо прошепва:

— Не.

— Но нали каза, че си родена в Италия?

Изпълнен с паника, гласът на Соня сякаш се разбива на малки стъкълца.

Луиса клати глава.

— Не. Не съм родена там. Казах, че съм от Италия. И е така. Но майка ми беше англичанка. Аз съм родена в Англия и като бебе са ме

отвели в Италия.

Поглеждам към господин Уигън.

— Кои са другите градове, господин Уигън? Градовете около каменната змия Ейвбъри?

Дори и той е шашардисан; връща поглед към картата и започва да плъзга пръст насам-натам и най-сетне спира.

— Да видим... тук е Нюбъри, после Суиндън и Бат. — Той хвърля бърз поглед към Соня, после отново се съсредоточава върху картата. — Като проследим тази линия на окръжността, малко или много стигаме до Страуд, Траубридж, Солсбъри и... Андоувър. Да ви говорят нещо тези наименования, милички? — и той поглежда очаквателно към Луиса.

Отначало си мисля, че съм сгрешила. Казвам си, че сигурно греша, защото Луиса стои като вкаменена, сякаш нищо, казано от господин Уигън, не я засяга. Той тежко въздиша и пак се визира в картата, сякаш се готви да търси и други градове, други села, ала в същия миг Луиса най-после нарушава мълчанието си.

— Солсбъри — измърморва тя. — Родена съм в Солсбъри.

Четири знака, четири ключа, огнен кръг. Родени с първото дихание на Самхейн в сянката на мистичната каменна змия на Аубур.

В ушите ми звучат думите на пророчеството и внезапно ми просветва.

— Соня, в колко часа си родена?

— Нямам представа — клати глава тя.

Поглеждам към Луиса.

— Луиса, а ти?

— Около полунощ, така са ми казвали.

Сега вече съм сигурна, както, струва ми се, и те.

Вдигам удивен поглед към Соня и Луиса.

— Това сте вие. Вие и останалите, които носят същия знак. Вие сте ключовете!

[1] Лакрица — вид сладък корен. — Б.пр. ↑

20.

Уморени сме след посещението у господин Уигън, а празничната атмосфера си е отишла и вечерята ни с леля Върджиния, Алис и Хенри преминава в дух на напрежение. Така че след десерта всички с облекчение се разотиваваме по стаите си. Облякла съм си нощницата и се готвя да заспя, когато някой чука на вратата и ме стряска.

Отварям и виждам на прага Луиса и Соня по нощници и чехли.

— Още ли сте будни? Мислех, че отдавна вече сте заспали.

— Боя се, че трябва да отложим спането, Лия — клати глава Соня.

Отстъпвам крачка назад, но продължавам да държа вратата отворена.

— Хайде. Влизайте.

Луиса прекрачва прага и се обляга на стената, а Соня сяда на ръба на леглото.

Намествам се до нея и се вирам в преbledнялото ѝ лице, по което играят отблясъците на огъня.

— Какво има?

— Двете с Луиса си поговорихме. И постигнахме разбирателство. Ако ние сме ключовете, тогава колкото по-скоро докараме пророчеството до края му, толкова по-добре.

Кимам с глава и дишам дълбоко.

— Съгласна съм с вас. Но... добре ли сте?

Соня ме хваща за ръката.

— Просто беше толкова... така... изненадващо. За малко да се задуша от удивление. Разбира се, бях наясно, че и ние по някакъв начин сме част от пророчеството. Защо иначе ще носим белега? Но въпреки това изведнъж ми се стори толкова страшно, като осъзнах положението, в което се намираме.

— Разбирам ви — усмихвам ѝ се аз. — Но във всички случаи е по-добре да действваме заедно, не мислиш ли?

Тя кима с глава и отвърща на усмивката ми, аз се приближавам до камината и се обръщам с лице към тях.

— Добре тогава. Време е за следващата ни стъпка. Ще открием и останалите ключове.

— Но как? — клати глава Соня. — Трябва да сме четири, нали? Аз, Луиса и още двамина?

— Така е, но няма да е нужно да започнем от самото начало, ако съкратим списъка.

— Какъв списък? — объркването е ясно изписано по лицето на Луиса.

— Списъкът с имената, който баща ми е съставил. Не помниш ли? Бях го споделила с вас. Леля Върджиния ми каза, че е търсел някакви деца, че е имал списък с имена и наименования на селища. Преди ми изглеждаше нелогично, ала сега вече нещата идват на местата си. Ако всички ключове са родени близо до Ейвбъри около полунощ на първи ноември в една и съща година, не е никак трудно да се открият четири момичета с един и същи белег. Значи двете със Соня сте били включени в списъка, а ако сте били в него, там най-вероятно ще има и други като вас. Ако го намерим, преди Алис да го е сторила, ще можем да открием местонахождението и на останалите ключове.

Соня става, като търка объркано челото си с ръка.

— Дори да имаме всички ключове, не знаем как да докараме пророчеството до неговия край.

Очите ми срещат погледа на Луиса. Свикнали сме Соня да запазва спокойствие при всякакви случаи. Но никоя от нас не знае какво да прави, когато я види тъй отчаяна.

Изричам единственото вярно нещо, което ми идва в главата:

— Знам, че е лудост. Наистина. Ала баща ми е отдал близо десет години от живота си, за да стигне дотук, и тъкмо сега ни се удава случай да открием и останалите ключове, без да започваме от самото начало. Това означава, че трябва да намерим списъка, при това скоро, тъй като, попаднал в ръцете на Алис, той ще представлява огромна опасност. Може пък останалите сами да ни се разкрият, но е напълно възможно да продължим да се ровим, за да открием някаква следа.

Соня отново се отпуска на канапето и заравя лице в шепите си, без да промълви и дума.

— Добре, Лия — проговаря спокойно Луиса от отсрещния край на стаята. С облекчение забелязвам, че очите ѝ са възвърнали предишния си блясък. — Къде да търсим? Къде може да е скрит този списък?

— Тъкмо за това си мислех и аз. Има само един човек, единствен, който знае за пророчеството повече от нас...

— Кой е той? — вдига поглед Соня.

— Моят баща.

Луиса се обажда от другия край на стаята:

— Но, Лия... баща ти... искам да кажа, че...

— Прекрасно знам, че баща ми е мъртъв, Луиса. Но по една случайност Соня може понякога да говори с мъртъвците, нали, Соня?

Лицето ѝ, гладко като алабастр на светлината на огъня, не издава чувствата ѝ.

— Е, да. Понякога.

Тя се приближава до мен и ме поглежда в очите.

— Но невинаги. Не мога да контролирам кой ще дойде и кой не. Не мога да контролирам и посланията, предавани от един свят в друг. Предупреждавам клиентите си, че работя по волята на духовете. Не им го съобщавам, за да им стане по-интересно. Това е самата истина.

— Така е, но нали можеш да опитаеш? Да... да го повикаш? Да направиш така, че той да се появи?

Отговорът ѝ идва по-бавно и е лишен от въодушевлението, което очаквам.

— Предполагам. А Върджиния? Ти каза, че навремето е била Бранителката. Не можем ли просто да я попитаме?

— Баща ми е пазил всичко в тайна. Тя знаеше за съществуването на списъка, ала не и мястото, където е скрит, при това е наясно само с част от пророчеството. Онази, която се отнася до нея и до майка ми. А пък Алис със сигурност няма да сподели нищо с нас.

Клатя глава.

— Не. Трябва да говорим с баща ми. Това е единственият начин.

— Но дори да успея да го повикам, духовете не могат да се месят в света, който са напуснали, наистина не могат. Могат да ни говорят за Отвъдното и за неща, случили се преди да починат, ала не могат да надзърнат в нашия свят и да виждат неща, станали след момента, в който са го напуснали.

Тя млъква и свива устни, търси нужните думи.

— Щом душата се пресели в другия свят, става така, сякаш... сякаш между нея и нас се спуска завеса. Понякога завесата е толкова тънка, че можем да разговаряме през нея, но баща ти не ще може да ни каже нищо от случилото се след смъртта му.

Ако кажа, че не съм разочарована, ще излъжа. Надявах се да получа бърз и лесен отговор относно скривалището на списъка. Но дори Соня да е права, това не означава, че татко изобщо не може да ни помогне.

— Значи... ще може да ни каже къде е скрил списъка преди смъртта си?

— Така мисля — кима с глава тя.

В душата ми проблясва надежда.

— Може би той е все още там... Струва си да опитаме, не мислиш ли? Поне е някакво начало.

Соня среща погледа ми и кима.

— Добре тогава. Да опитаме.

Без повече приказки ние сядаме на пода и оформяме малък кръг пред камината. Бързо се хващаме за ръце, сякаш само така можем да си осигурим защита срещу онова, което ни очаква в другия край на този свят. Спомням си първата ни среща във всекидневната на госпожа Милбърн. Като че ли бе доста отдавна и сега ми се струва почти невъзможно да се съберем заедно тук, в Бърчууд, да оформим още един кръг, този път без Алис и с далеч по-опасна цел от предишната.

Соня затваря очи. Поглеждам към Луиса, чиито изумително дълги ресници хвърлят сянка върху нежната извивка на скулите ѝ. Няма какво да правя, трябва да ги последвам. Затварям очи и чакам, заслушана в диханието на Соня. Нищо не се случва, аз отварям очи и срещам Сониния поглед.

— Нещо не е наред ли? — питам.

Тя преглъща толкова тежко, че изящната ѝ шия се бърчи от усилието.

— Само че... така де — смее се нервно тя. — Внезапно ме достраша. Искам да не сваляш очи от мен. Ако стане нещо, което ти се струва нередно, трябва да прекъснеш кръга и да ме извадиш от трансa.

Разбирам за какво говори. Усещала съм присъствието на тъмното същество. Чувала съм туптенето на Душите, усещала съм огнения им

дъх по гърба си.

— Ще те наблюдаваме, Соня. Давам ти честната си дума.

Тя кима и затваря очи въпреки страха си.

Известно време нищо не се случва. Изпадам в почти хипнотично състояние под въздействието на пращането на огъня в камината и тишината в стаята. Вече съм престанала да очаквам нещо да стане, когато го подушвам, както стана и предишния път. Лек полъх от аромата на татковата лула, от преждата на любимата му жилетка, поела уханието на кедър в гардероба.

Гласът на Соня нарушава увисналата в стаята тишина.

— Тук ли е Томас Милторп? Бащата на Лия, на Алис и на Хенри?

Преди да продължи, тя прави кратка пауза и започва да говори по-тихо:

— Да, да. Ще пазим тишина.

Очите ѝ се отварят и в тях забелязвам необичайна острота. Синьото е станало по-светло, черният цвят на зениците ѝ се откроява по-отчетливо. Стаята се изпълва със странна пулсираща енергия, почти я чуваме. Тя носи топлина в душата ми и едновременно с това ме възбужда, а аз се боря с желанието си да покрия очите си, сякаш така ще намаля по някакъв начин усещането си за неговото присъствие, което очаквам всеки миг да се разсипе в стаята от някое невидимо място.

— Преди Лия да говори с теб, Дух, трябва да ѝ кажеш нещо, което знаете само вие двамата. Нещо, което да докаже, че това наистина си ти.

Учудена съм от нейния въпрос, от причината, поради която му го задава, и очаквам Соня да огласи отговора на баща ми в стаята. Там, където китката на ръката ми се допира до тази на Соня, усещам лека тръпка, тя пълзи към пръстите ми и цялата ми ръка сякаш започва да гори. И тогава чувам гласа, дрезгав и като че ли идващ от много, много далеч.

— Лия? Лия? Чуваш ли ме, дъще?

Поклащам недоверчиво глава. Това е гласът на баща ми, сигурна съм, ала не разбирам как става така, че го чувам, че контактувам с мъртвия си баща само като държа ръката на Соня. Отправлям поглед към Луиса, чиято ръка гори в моята. Очите ѝ са отворени и уплашени и тя се визира удивена в лицето на Соня. Луиса също чува гласа.

Гласът идва отвсякъде и отникъде и ме кара да стоя нащрек.

— Лия... Слушай. Има много да си говорим... — гласът е нестабилен и прекъсва по средата на някои думи. — Ще ти дам доказателството, което медиумът иска от мен, но трябва да побързаме. Те скоро ще дойдат...

Гласът му изчезва за миг, после пак се връща.

— Лия... дъще... Помниш ли, когато се опита да направиш сал? Хенри изпусна... във водата и... помниш ли? Ти беше толкова малка, но... със сигурност би могла да го настигнеш, ако... гребеше по-бързо. Никога не си била добра... в сглобяването на предмети, Лия. Спомняш ли си? Но все пак се опитваше. Стараеше се и се стараеше, макар че... все не се получаваше...

Сълзите парят в очите ми, като си спомням как се опитвах да направя сал, за да намеря корабчето, с което Хенри си бе играл, сигурна, че ще го настигна, макар че то се носеше надолу по течението. Алис беше там и непрекъснато повтаряше, че няма да успеем. Струва ми се, че дори горкият Хенри бе убеден, че никога няма да настигнем играчката му, макар че течението на реката не бе чак толкова бързо след дългото засушаване през лятото. Но въпреки всичко, облечена в детската си престилка, аз не спирах да чукам с чука по дървото, използвах инструментите и парчетата, които работниците на татко бяха оставили, преди да отидат да обядват. Работех трескаво, макар че нямах дарба за това. Когато най-после пуснах на вода опасния спасителен сал, той потъна още преди да успее да стъпя на него. Струва ми се, че повече се разстроих от факта, че не мога да спася корабчето на Хенри, отколкото от загубата на сала.

— Спомням си — гласът ми е шепот.

За миг настъпва тишина и аз се опасявам, че съвсем сме загубили и без това нестабилната връзка с Отвъдното. Ала гласът прозвучава отново, макар и доста по-слабо:

— Добре, Лия. Добре. Ти трябва да намериш... ключовете. Аз се опитах... Опитах се да... Свърши. Открих... само два... Ти трябва... списък... за да завършиш кръга. Оставих го в... зад... Това е единственият начин... пророчеството докрай. Ти си... Това е твое... веднъж и завинаги, но само с четирите заедно.

Усещам, че и той отслабва, както и гласът му, който идва на пресекулки. Енергията, която бе изпълнила стаята, също отслабва,

усилва се за миг, после съвсем изчезва.

Соня се намесва, по-авторитетна по време на спиритическия транс, отколкото в реалния живот.

— Господин Милторп, трябва да намерим списъка с имената. Присъствието ви отслабва... Не успяхме да разберем всичко, което ни казахте. Можете ли да го повторите? Можете ли да останете при нас, господин Милторп?

Чакаме отговора му, потънали в тишина, и най-после чуваме настойчивия му шепот:

— Шшшшт... Той идва. Аз... тръгвам. Лия... Трябва да намериш списъка... те са ключовете. Виж... От булото е останал само Хенри. Ние сме... ти, дъще. Ние... ти.

Той изчезва. Усещам липсата на присъствието му. Стаята, която преди изглеждаше като всяка друга стая, сега е запустяла без топлината, излъчваща се от духа на баща ми. Главата на Соня клюмва на гърдите, сякаш е заспала дълбоко.

— Соня? Свърши, Соня. Можеш да...

Но тук спирам. Тя внезапно вдига глава, отваря сините си очи, поглежда ме, а странните вибрации се усещат по-ясно от всякога. Гласът, с който проговаря, не е нейният, нито на баща ми.

— Играеш опасна игра, господарке.

По гърба ми полазват тръпки, сякаш нервите по гръбнака ми са се оголили. Соня ме гледа със стъклен поглед и аз знам, че това всъщност не е тя.

Изправям гръб и трескаво преценявам възможностите, като външно запазвам спокойствие.

— Трябва да си вървиш. Не ти е мястото тук.

— Грещиш. Защо не ми разрешаваш да мина? Защо ти е да търсиш ключовете, щом аз мога да ти доставя всичко, което желаеш? Призови ме, господарке, и нека настъпи царството на хаоса.

Възхитена съм от очите — очите на Соня, които не са нейните очи. Зловещо е и едновременно с това очарователно да слушам дивния глас, изтръгващ се от нежната и деликатна Соня.

— Върви си, Дух. Не си добре дошъл при нас.

Мъча се да говоря с решителен глас, ала присъствието на злото, съзнанието, че се намирам твърде близо до нещо, което не мога да разбера, ме кара да треперя цялата.

— Няма да настъпи покой, докато не отвориш Портата.
Това е припяване, зов на хиляди гласове, тихи и коварни.

— Отвори Портата... Отвори Портата... Отвори...

Дърпам се рязко назад и прекъсвам кръга, а Луиса се навежда през центъра му, сграбчва Соня за раменете и я разтърсва... разтърсва.

— Соня! Събуди се, Соня! Трябва да се върнеш!

Молбите ѝ стават все по настойчиви и тревожни, а думите на духа — все по-разюздани и безобразни, но Луиса продължава да я разтърсва.

— Време е... Да се възцари хаосът.

Тялото на Соня се втвърдява, чертите на лицето ѝ се изкривяват, сякаш някой безмилостно я измъчва, тя изпитва неистова болка, после пада на пода. Сякаш нейното освобождаване донася свобода и на мен. Спускам се към нея, повдигам главата ѝ от коравия под и я подпирам на коленете си.

— О, божичко! О, божичко! — повтаря като навита пружина Соня.

Само след миг гласът ми заглушава биенето на сърцето в гърдите ми.

— Соня! Събуди се, Соня! Върни се! — говоря ѝ грубо от страх, че няма вече да се върне при нас.

Не осъзнавам, че вдигаме шум. Всичко земно е изчезнало в странното уединение на стаята ми. Едва когато вратата се отваря и после бързо се затваря, осъзнавам, че сме били доста шумни в спящата къща.

Стъпките са бързи, но леки, когато прекосяват стаята. Нямам време да регистрирам присъствието на леля Върджиния, но тя се навежда, оглежда разкъсания ни кръг, забелязва паниката по лицата ни и вижда Соня да лежи със затворени очи и с мъртвешки бледо лице на пода.

Поглежда ме с изпълнени със страдание очи.

— Какво правите? О, Лия! Какво сте направили?

22.

— Имам чувството, че главата ми ще се пръсне.

Соня лежи на леглото, което е най-близо до прозореца, с разпилени като светла паяжина коси върху възглавницата.

Не мога да измисля какво да кажа, тъй като вината си е само моя. Ако не бях притиснала Соня да се опита да повика татко, тя нямаше да стане жертва на ужасния спиритически сеанс.

— Ти... добре ли си? — колебливо пита Луиса и аз се досещам, че тя не знае доколко свободно може да говори пред леля Върджиния.

Преди да отговори, Соня притиска слепоочията си с пръсти.

— Да. Да, сигурна съм, че ще се оправя.

Тя също внимава да не изгърве някоя дума пред леля Върджиния, която да ѝ подсказе с какво сме се занимавали в мига, в който тя случайно влезе в стаята.

Ала леля ми не се намесва. Изправя се, уверена, че подопечните ѝ момичета са в добро здраве или ако не са, скоро ще се оправят.

— Но какво правехте? Какво си мислехте? Нима не знаете какви опасности се крият в Отвъдните светове?

Няма какво да правя — трябва да поема отговорността, която знам, че е лично моя.

— Аз съм виновна. Аз... исках да говоря с татко. Настоях пред Соня да проведе сеанс... да се свърже с него.

По лицето ѝ се вижда, че ми вярва и приема обяснението ми със спокойствие и страх.

— Някоя, ама някоя от вас не разбира с какво си играе.

Тя оглежда всички ни поред, дори Соня, която се свива под укорителния блясък в очите ѝ, който сякаш ѝ действа като слънчев лъч, насочен право в многострадалната ѝ глава.

Приближавам се до леля си, а кръвта ми кипи от гняв.

— Сигурна съм, че щях да разбера всичко, ако *ти*, *татко* или *мама*, или *който и да е* ме бяхте посъветвали! Но не, трябваше да се лутам и да търся отговори на въпроси, които дори не разбирам. Къде

ли не се ровихме да разгадаем тайните на пророчеството. И знаеш ли какво? Открихме отговора! Открихме го! Но това далеч не е всичко.

Осъзнавам, че в мен се е насъбрал страшен гняв, който ме тласка толкова близо до ръба на бездната, че по-скоро ще се хвърля с главата надолу, отколкото да продължа да се страхувам от нея.

— Ключовете, това са децата, лельо Върджиния. Децата, които татко издири, и другите, които той продължаваше да издирва преди смъртта си. Тук са само Луиса и Соня. Нужен ни е списъкът, за да открием другите два ключа, и аз си помислих, че татко може да ни каже къде го е скрил, разбра ли? Затова помолих Соня да осъществи контакт с него.

Задъхвам се от ярост, дишам тежко, сякаш съм тичала с километри, докато всъщност съм изпразнила душата си от горчивината и укорите, затегнати като примка около шията ми.

Леля Върджиния се тръшва на кревата до Соня и промърморва:

— Не може да бъде.

Сядам до нея, гневът ми се е укротил до леко къкрене.

— Така е. *Трябва* да е така. Днес се срещнахме с един човек, лельо Върджиния. И той ни помогна да открием отговора.

Вземам ръката ѝ в своята и ѝ разказвам за посещението ни у мадам Берие, а после и за това у господин Уигън, като се надявам, че тя ще попълни празните места и ще ни подсказе къде да търсим списъка.

— Имаш ли някаква представа, дори най-бегла, къде може да го е скрил? — питам аз накрая.

Погледът на леля Върджиния е все още мътен от изненадата. Изражението ѝ показва, че тя се намира в нещо като ступор, сякаш се противи на казаното от мен, сякаш душата ѝ отказва да приеме онова, което умът ѝ знае.

— Нямам никаква представа, Лия. Казах ти, че той никога не ми го е показвал. Пазеше го в най-строга тайна и чак сега разбирам защо. Според пророчеството ти трябва да разполагаш и с четирите ключа, за да подчиниш Звяра. Ако те са наистина човешки същества... ако се разкрие кои са точно... — тя поглежда към Соня и Луиса, а в очите ѝ се чете страх. — Грози ги голяма опасност.

Досещам се, че има предвид Алис. Мисълта, че Соня и Луиса може да са в опасност по вина на сестра ми, ме ужасява.

— Мислиш ли, че ще трябва да ги отдалечим от Бърчууд, лельо Върджиния? Кога да си тръгнат? Още сега ли, преди Алис да е разкрила онова, което разкрихме ние?

Отговорът не идва от леля ми, а от Луиса, която е скръстила ръце на гърдите си.

— Не знам какво ще каже Соня, но аз нямам никакво намерение да си тръгна. Тази битка е и моя и възнамерявам да я водя. Освен това възможно е Алис още да не знае за ключовете. Внезапното ни тръгване само ще я накара да съсредоточи вниманието си в нашите особи.

Соня пристъпва напред, като колебливо докосва с ръка главата си.

— Луиса е права. Ще настъпи голяма суматоха, ако си тръгнем сега, а не останем до неделя, както бяхме предвидили, а и кой знае кога ще имаме възможност отново да сме заедно, за да търсим останалите ключове. При това в Отвъдното има толкова страховити неща, че няма да се стресна от едно момиче, дори ако това е Алис.

„Те не познават Алис, мисля си аз, не знаят на какво е способна.“

Ала мълча и не казвам нищо, защото, каквато и да е Алис, тя все още е моя сестра. Освен това всички ние рискуваме много, за да докараме пророчеството до неговия край.

Значимостта на настоящата задача, опасностите, които ни дебнат при нейното решаване, всичко това ме разтърсва из основи. Как ще открием другите два ключа? Дори да намерим списъка, Соня и Луиса са ясно доказателство, че останалите ключове биха могли да се намират къде ли не по света.

— Ами ако не успеем да ги намерим, лельо Върджиния? Какво ще правим тогава?

Леля ми свива устни, отива при писалището между двете легла и измъква нещо от чекмеджето. На връщане носи малка Библия. Ръцете ѝ треперят, когато разлистват томчето към края му.

Започва да чете без каквито и да е встъпителни слова:

— *И чух от храма висок глас да казва на седемтех Ангели: идете, излейте на земята седемтех чаши с гнева Божий. Отиде първият Ангел, та изля на земята своята чаша; и по човеците, които имаха белега на Звяра и се покланяха на образа му, появиха се лоши и люти струпени. Вторият Ангел изля своята чаша в морето; и то стана на кръв като кръвта на убит човек; и всичко живо в морето*

измря. Третият Ангел изля чашата си в реките и в изворите водни, и те станаха на кръв. След това чуха Ангела на водите да казва...

— Седемте чуми — намесва се Луиса шепнешком.

Леля Върджиния затваря Библията и кима с глава към нея.

— Точно така.

Луиса се обръща към мен.

— Седемте чуми бележат края на Библията. И връщането към неизмеримия хаос, съществувал преди началото на времето.

Това напомняне е напълно намясто в тайнствената загадка, така че аз добавям и останалата част от текста:

— *Смърт, Глад, Кръв, Огън, Тъмнина, Суша, Разруха.*

Откакто открихме книгата на пророчеството, толкова пъти съм го чела, че думите са се врязали дълбоко в съзнанието ми.

— Да — потвърждава леля Върджиния. — Библията представя чумите като край, предхождащ новото начало: начало, в което светът ще се управлява от Бог в светлина. Но Библията е писана история и като всички писани истории, преведени на хиляди езици и предавани от ръка на ръка в продължение на хиляди години, тя включва в себе си неща, които може би не са пълната истина. И пропуска други, които са дори по-верни.

— В такъв случай какво означава това? — питам.

Леля Върджиния протяга ръка и улавя моята.

— Чумите са просто знак за края. За края на света, който познаваме, и за начало на друг един свят, управляван от Звяра, който ще продължи вовеки веков. Ако не успеете да откриете четирите ключа и да затворите кръга, Самаил ще открие пътя си през теб и ще бъде вече твърде късно. Седемте чуми ще се появят и ще причинят големи мъки и разруха, преди да дойде краят, който не е нищо друго, а тъкмо това. Край.

Гневно тръскам глава, като си мисля за Хенри, за Луиса и Соня, за леля Върджиния.

— Но нали аз съм Ангелът? Всички го твърдят. Нали имам избор? Ако откажа да го пропуска през себе си, той не ще може да дойде.

Доводите ми звучат по детински наивно дори на самата мен.

Върджиния ме поглежда в очите.

— Иска ми се да си права, Лия. Но Самаил ще се възползва от слабостта ти. Ще те чака да заспиш. Ще изпрати своята Армия да те открие, онези, които чакат в Отвъдното, и онези, които вече са прекрачили в нашия свят. Ще използва най-обичните ти хора против теб. Ще можеш да му се противопоставяш за известно време, но се боя, че няма да си в състояние да удържиш дълго. Армията се събира с векове и очаква своя Цар. Очаква Портата, която ще го пропусне, и той ще дойде да установи царството на ужаса. Очакват теб, Лия. Няма да се дадат лесно. Ти трябва да откриеш списъка. Трябва да намериш останалите ключове. И то бързо.

* * *

Не ми се спи. Отговорите, които открих, не ми носят спокойствието, на което се надявах, и се питам дали Соня и Луиса са също толкова неспокойни като мен. Имаме много работа, ала е късна нощ, така че решаваме да потърсим списъка в библиотеката утре, на дневна светлина. Та нали книгата беше в библиотеката? Списъкът също може да е там.

Това е единственото място, за което се досещам — тъкмо оттам бихме могли да започнем търсенето.

Не обсъждаме какво ще правим със списъка, след като го намерим, как ще открием местонахождението на другите два ключа. Онова, което добре осъзнаваме, но не си казваме, е, че трябва да направим първата стъпка, колкото и малка да е тя, защото в противен случай ще полудеем.

Седя и подпирам глава на широката дървена табла на леглото, като се старая да стоя нащрек. На ръката си съм завързала лента с възли. Дори медальонът да намери път към китката ми, той няма да има възможност да се настани върху белега ми, ако не развърже възлите, макар че и това би било възможно, доколкото ми е известно и дори доколкото засега не ми е известно. Медальонът намери пътя си до мен по най-невероятен начин, дойде при мен от дълбините на реката. Какво друго да направя, освен да го призная за свой?

И да се опитам да не го нося, за да не отворя Портата.

23.

Полето, наред което съм застанала, е голо. Пейзажът от редуващи се възвишения и плитки долини ми се струва познат и имам усещането, че стоя наред някоя от множеството ниви около имението Бърчууд. Ала усещането за близост и уют тутакси изчезва, щом зървам високата трева и огромните дъбове на хоризонта.

Небето е стоманеносиво и се отразява в пепеливите поля, които нямат нищо общо с гъстите златисти широти, люшкаци се около Бърчууд през по-голямата част от годината. Редицата от дървета в края на полето е толкова черна на цвят, все едно е тъмновиолетова. Запустяла земя, едновременно позната и чужда в своята студена сивота. Студът ме хапе през тънката материя на нощницата ми, а краката ми са мокри от росата, полепнала по изсъхналата трева.

Лентата с възлите е на ръката ми. Медальонът не е там. Звярът няма да премине през мен тази нощ, ала аз оставам неспокойна. Ясно е, че съм призована. Несъмнено ще открия от кого и с каква цел.

Въртя се в кръг и се вирам в далечината, като се мъча да остана търпелива. Не съм съвсем сигурна, но едно възвишение вляво ми се струва познато. Опитвам се да реша как да постъпя, когато нещо привлича погледа ми.

Нещо малко, което се движи към мен. Присвивам очи, за да го видя по-добре в далечината, и докато го наблюдавам, силуетът му ясно се очертава, а бавната му и грациозна походка говори, че е човек.

Най-обикновен човек, който се е запътил към мен.

Няма никакъв смисъл да стоя и да се вирам напред. Който и да е той, бързо ще стигне до мен. Раздвижвам се и тръгвам към фигурата, която вече е много по-близо. Отначало ми се струва, че това е Соня. Тя е единствената позната личност, която съм срещала по време на своите пътувания, ако не броим Душите. Но когато се приближава още повече, достатъчно, за да различа роклята, а после толкова близо, че да видя лицето ѝ, разбирам, че е Алис.

Спирам, тъй като никак не бързам да я видя, каквото и да ни е докарало двете на това пусто място. Тя продължава да се приближава и най-после застава лице в лице с мен. В угълчетата на устните ѝ играе усмивка и аз вече не се съмнявам кой го е направил, кой ме е призовал на среща.

— Учудена ли си?

— Всъщност не — свивам рамене аз. — Че кого друго бих могла да срещна на подобно място?

Лицето ѝ грейва в усмивка и за миг тя ми напомня на развълнуваното момиченце, което щастливо пляскаше с ръце, колчем татко ни донесеше подаръци от множеството си пътувания.

— Защо? Нима не е възможно да срещнеш най-различни хора по пътя си... както и най-различни неща, Лия?

— Защо ме повика тук, Алис?

Лицето ѝ посърва, щом зърва лентата, завързана на китката ми. Няма и помен от тихия глас, с който ми говореше на стълбите. Лицето ѝ приема каменното изражение, с което вече съм свикнала.

— Защо не използваш медальона за целта му, Лия? Защо се опълчваш срещу волята на пророчеството, почетната роля в което е отредена тъкмо на теб?

Сдържам налудничавия смях и не му позволявам да излезе от гърлото ми.

— Защо ли? Наистина, защо, Алис? Тогава да приспя вниманието си и да оставя онова, което иска да се завърне с мен, чрез мен, да го направи, така ли?

Тя повишава тон:

— А защо не? Защо трябва да създаваш толкова трудности? Нали те уверих, че ще бъдеш защитена? Нима мислиш, че Душите могат да навредят на поборника на своя Цар? От какво се боиш?

— Не за себе си се боя, Алис. Какво ще стане със света, когато настъпи царството на Звяра? Колко струва нашата собствена безопасност, ако обичните ни хора обитават свят на тъмнина?

— Самаил е низвергнат в Отвъдното от векове. Той богато ще възнагради онзи, който най-после ще го върне обратно. Ще ти даде каквото поискаш. Ще се отнася с теб като с царица. Родена си да го направиш.

В езерата на очите ѝ проблясват мътните дълбини на реката.

— Може би не си разбрала както трябва, Алис. Може би твоята роля не е тази, а съвсем друга, тъй като ти пък си родена да бъдеш Бранителка. Може би двете с теб трябва да действаме в съгласие. Заедно ще можем да осигурим създаването на един мирен свят. Трябва да докараме пророчеството докрай веднъж и завинаги. Не би ли искала да си част от доброто в него?

Ала думите ми нямат очаквания ефект. Тя продължава и този път лицето ѝ се изопва и чертите му стават още по-сурови.

— Това ли искаш, Лия? Да бъдеш част от идеала за доброто, което никой никога не ще познае? Да рискуваш живота си за него? Нима мислиш, че е достатъчно? Защото не е. *Не е* достатъчно. Не и за мен. Двете можем да имаме власт, която никой в този свят не е имал, не и от времето на Маари, последната сестра, която е била достатъчно умна да поеме властта в ръцете си, когато е имала тази възможност.

Не мога да скрия удивлението си.

— Какво? Нима мислеше, че не знам? Нима мислеше, че не познавам историята, която принадлежи на нас, на нашата майка?

— Не бях сигурна *доколко* я познаваш. Книгата...

Тя пак се смее и крачи пред мен, а стъпките ѝ не оставят следи във високата трева.

— Книгата! — присмива се тя и пристъпва към мен. — Нима мислиш, че това е единственият начин да научиш за пророчеството? Защото не е така, Лия. Аз имам и други начини да се информирам за нещата.

Тя се разхожда наоколо ми и сега гласът ѝ идва отзад. Прави го нарочно, за да ме държи в напрежение. Оставам на мястото си, защото не желая да се обърна с лице към нея.

— Самаил и неговата Армия от души ме призоваха много отдавна, Лия. Още в бебешката люлка ми нашепваха тези думи. Първият глас, който чух, не беше на майка ни, не беше и твоят, на моята близначка. Това бе гласът на Душите и аз още си го спомням. Може би са знаели, че ти си... слаба. Може би са предвиждали объркването, което ще настъпи поради грешка в реда на появата ни на бял свят. Или пък са искали да бъдат напълно сигурни, че поне едната от сестрите ще работи за осъществяването на тяхната цел.

Тя се е приближила още повече до мен, ала в последния миг се обръща и поглежда към пустото поле пред нас, като разтваря обятия,

сякаш да го погълне цялото в себе си.

— Те ме научиха на всичко, Лия. Научиха ме да пътувам и докато пътувам, да призовавам и останалите... — обръща се отново към мен и мога да се закълна, че онова, което усещам в гласа ѝ, е любов. — Всичко.

„А аз не съм научена на нищо“, мисля си.

Спомням си думите на Соня, увереността ѝ, когато твърдеше, че онези от Отвъдните светове не могат да преминат в нашия свят. И в същия миг осъзнавам, че Душите не са нарушили този дивен закон. Като са научили Алис да използва дарбите, онези, с които се е родила, те не са променили съдбата ѝ. Тя все още е имала избор. Фактът, че го е направила, че толкова лесно е избрала пътя на злото, е вина само и единствено на сестра ми.

Не на Душите.

Алис се възползва от мълчанието ми и се опитва да ми повлияе с тихия си, благ гласец:

— Сама си създаваш затруднения, Лия. Накрая Самаил и без това ще намери пътя към нас. Ще успее и още щом разтвориш обятията си, насила ще премине през теб, ала ти не си подходяща за подобна власт. Нима няма да избереш по-лесния път? Краят ще е един и същ, така че има ли някакво значение?

„Има ли някакво значение?“ Думите ѝ кълнат в коравите кафяви треви, покрили полето.

Зървам майка си, изоставила всичко, което обича, за да се освободи от завета на своя живот. Виждам и сестрите след нас, моите дъщери или дъщерите на Алис. После пред очите ми се появява и леля Върджиния, която отглежда Алис и мен и наблюдава развитието ни през всички тези години. Наблюдава ни, за да разбере коя е Бранителката и коя — Портата. Всичко това ми се привижда за един миг, после оставам сама с вятъра, който ридае в ушите ми.

— Не — едва долавям собствените си думи, те звучат тъй тихо, а Алис се навежда към мен и уплашената ѝ усмивка говори, че ме е чула.

— Какво каза, Лия? — дава ми още една възможност, още един шанс да се отрека от казаното и да обещава нещо друго.

Прокашлям се, за да съм сигурна, че отговорът ми ще прозвучи ясно.

— Казах не. Аз трябва да направя избор и го правя. Ще доведе пророчеството докрай веднъж и завинаги.

Тя се вира в мен, без да шавне, после подлата ѝ усмивка отново цъфва на устните ѝ.

— А как предлагат да го сториш, Лия? Дори да се пожертваш, както стори скъпата ни майка, пророчеството ще остане, ще продължава все по-нататък и по-нататък във времето, ще се предава от майка на дъщеря и от сестра на сестра. Не, единственият ти изход е да се предадеш в ръцете на Душите. Знаеш ли, те са доста търпеливи.

Отново чувам думите на леля Върджиния: „Той ще открие слабото ти място. Ще лежи и ще те чака да заспиш. Ще използва срещу теб хората, които обичаш най-много.“

Клатя глава.

— По-скоро ще умра.

Сама се удивлявам на убедеността, с която изрекох думите. С изненада установявам, че наистина го мисля.

Алис се навежда още по-близо към мен, толкова близо, че усещам топлината на дъха ѝ върху лицето си.

— Има още по-страшни неща от смъртта, Лия. Мислех, че го разбираш.

Отдръпва се назад и се вира в мен. После ги чувам да идват.

Проправят си път през небето и отначало дочувам далечния грохот на гръм, ала много скоро той прераства в страховито кресчендо на хиляди стъпки, препускащи към мястото, където стоим двете с Алис. Когато вдигам поглед, виждам, че небето е почерняло. Вятърът, който бе като мрачно стенание, се е превърнал в ръмжене на разярено чудовище, косите ни се разпиляват отпред по лицата и ние трябва да ги приберем, за да можем да виждаме.

— Разбери, Лия, ти може да си Ангелът, но аз мога да призова Душите когато си пожелаеш. Те добре познават коя сестра е останала вярна на пророчеството. Идват при мен, защото аз съм Портата по право.

Гласът ѝ се извисява победоносно и заглушава воя на вятъра.

— Ще действам заедно с Душите, докато е нужно. Бих искала да не става така, Лия. Но ти направи своя избор и сега аз трябва да направя своя.

Дори когато виждам, че Душите се събират в небето над главата ми, нещо дълбоко в мен ми нашепва, че това не е възможно, че някой ще ме защити, както стана по време на полета ми над морето. Но съм безпомощна. Безсилна съм да помръдна. Имам чувството, че нишката, която ме свързва с физическото ми тяло и която винаги е била налице по време на предишните ми пътешествия, ще се скъса всеки миг и ще ме остави да се нося из Отвъдното.

„Сигурно това е да си задържан. Да си разделен от физическото си тяло. Да си захвърлен в Небитието.“ Това е последната мисъл, родена в главата ми от моя разум.

Небето над мен притъмнява още повече, върти се и се завихря, докато накрая ми се струва, че и аз ще отлетя в тъмнината. От тялото ми се процежда и последната капчица сила. Искане ми се да се отпусна на земята и да заспя, само да спя, докато се потопя в сладостна забрава.

— Лия! — прозвучава вик в далечината. Вдигам глава и се мъча да отгатна чий е познатият глас.

— Лия!

От хоризонта към нас лети още една фигура и вика името ми. Алис е объркана не по-малко от мен — тя се вира в приближаващата фигура с любопитство и неприязън. Дори небето над нас сякаш просветлява.

Фигурата се приближава по-бързо, отколкото би било възможно на всяко друго място, със скорост толкова висока, че лицето се вижда размазано. Само след миг тя се блъска в мен и ме издърпва с такава невъобразима сила, че дъхът ми спира, и тогава зървам лицето на леля Върджиния.

Нямам време за разговори, нямам време да ѝ благодаря, нито да се тревожа за нейната безопасност. Мъча се да протегна ръце, да се вкопча в нейната ръка, ала напразно. В мига, в който ме докосва, нишката болезнено се опъва и внезапно ме изтласква все по-назад и по-назад. Алис, леля Върджиния и тъмнината над тях се смаяват все повече и повече, докато аз бързо се връщам по пътя, по който съм дошла, и летя над мъртешките поля под себе си.

24.

— Лия? — някой тихо чука на вратата. — Будна ли си?

Сядам в постелята и с облекчение чувам гласа на леля Върджиния откъм коридора. Каквото и да се е случило в Отвъдното, тя е успяла да оцелее.

— Да, влез.

Колебливо пристъпва прага на стаята ми, затваря вратата зад себе си и сяда на ръба на леглото ми. Не казва нищо, а когато най-после проговаря, внимателно подбира думите си.

— Преди отново да тръгнеш на път, Лия, трябва да изучиш начините за общуване в Отвъдните светове.

Кимам с глава.

— Знам. Съжалявам. Аз... нямах намерение да отпътувам. Понякога, колкото и да не искам да го правя, аз се озовавам там по чужда воля.

— Те те призовават, Лия. Знаят, че трябва да те хванат сега, преди да си станала сигурна и да можеш да упражняваш повече контрол върху силата си, преди да си открила всички ключове — съветва ме леля ми с мрачно изражение на лицето. — С времето ще установиш по-голям контрол върху обстоятелствата, ръководещи пътуванията ти, макар че винаги ще си останеш уязвима пред волята на Душите.

Кимам. Лицето ѝ е сурово, фините бръчици около очите ѝ са станали по-дълбоки, отколкото бяха вчера.

— Добре ли си? Нараниха ли те?

Тя се усмихва едва забележимо, а погледът ѝ издава нечовешка умора.

— Добре съм. Вече не съм нито толкова млада, нито тъй силна. Съществуват множество причини, поради които всяко ново поколение трябва да поеме своята отговорност по отношение на пророчеството.

— Как успя... Какво направи, за да ги спреш?

— Не съм ги спряла — вдига рамене тя. — Не съвсем. Изблъсках душата ти, за да се залови отново за живителната нишка, за астралната корда, а после ги държах на почетно разстояние с помощта на малкото сила, която ми е дадена, за съвсем кратко време, колкото да успееш да се откъснеш от тях. Нали знаеш, че навремето бях Бранителката? — пита тя с нотка на гордост.

— Значи така е станало, а? Щом следващата Бранителка и следващата Порта влязат в ролите си, предшествениците им губят силата си в Отвъдните светове?

Тя вдига очи и се опитва да ми го обясни по някакъв начин.

— До известна степен да, макар че все пак запазваме нещо от дарбата си дори и след като времето ни е вече минало. Някои я запазват в по-голяма степен от други, но не знам причината за това. Твоята пралеля Абигейл, сестрата на моята майка, беше една от най-силните Бранителки в историята. Тя можеше да върши такива неща... да се сражава с Душите с такава сила, че все още говорят за нея в Отвъдното.

— Какво стана с нея?

— Тръгна си — отвърща едва чуто тя. — Когато твоята баба... когато сестра ѝ почина, леля Абигейл просто изчезна.

Не знам как да реагирам на едно толкова странно обстоятелство от историята на нашата фамилия и се заемам с фактите от настоящето.

— Съжалявам, че се наложи да дойдеш, лельо Върджиния... че се изложи на такава опасност. Бях в безопасност... последния път...

По лицето ѝ разбирам, че е изплашена.

— Последния път ли?

Прехапах устни, изпитах вина, че не съм споделила преживяванията си с леля Върджиния. Че не съм ѝ се доверила, както би трябвало да стане.

— Последния път, когато дойдох за мен, се спряха.

— Какво искаш да кажеш? — клати глава тя.

— Тогава не осъзнавах, че съм тръгнала на път. Мислех, че ме преследват в съня ми. Соня ме предпази. Ако не беше тя, нямаше да мога да се спася. Те бяха достатъчно близо, за да ме задържат, но в последния момент нещо ги спря. Сякаш не можеха да ме докоснат, колкото и да го искаха. Помислих си, че така ще стане и сега. Ето защо не бързах да се прибера у дома.

Свивам рамене.

— Когато разбрах грешката си, беше вече късно.

Тя ме слушаше с каменно лице.

— Сигурно грешиш. Онова, което ми описа... ами би могло да се случи само по силата на забранената магия.

— Забранената магия ли? — от думите ѝ кожата ми настръхва.

— Аз не знам никакви магии.

Започва да диша толкова учестено, че виждам как гърдите ѝ се повдигат в такт, докато погледът ѝ е прикован на стената зад леглото ми. Внезапно тя скача, в очите ѝ се е стаил дълбок страх.

— Лия, стани и ми помогни.

* * *

— Няма ли да ми обясниш защо го правим, лельо Върджиния?

Преместили сме малките нощни шкафчета встрани, за да има повече място, и сме застанали от двете страни на масивното легло, готови да издърпаме килима изпод него.

Двете с леля Върджиния срещаме погледите си над леглото; косата ѝ е разпиляна небрежно и пада върху зелената ѝ роба.

— Още не. Не съм сигурна в правотата си. При това не е необходимо да местим цялото легло. Трябва само малко да го повдигнем. Съвсем малко, за да можем да отметнем част от килима.

— Добре. Съвсем малко. Хайде, да започваме. Ти ще буташ, а аз ще дърпам.

Леглото не е много тежко, поне не е толкова тежко, колкото очаквах, като имах предвид богатата дърворезба върху четирите му пилони и таблата. Лекичко отместваме килима, така че да имаме достъп до единия му край.

Леля Върджиния се навежда, бързо протяга ръка към него, но тутакси се дърпа назад, сякаш е размислила.

— Какво има?

Тя вдига глава да ме погледне.

— Не искам да съм права. Не и за това.

Шумно си поема дъх, сякаш събира всичкия си кураж. После отмята килима и отваря уста, като вижда какво се крие под него. Аз не

разбирам символа, знака, издълбан в дървения под, но щом го зървам, тръпки полазват по кожата на ръцете и гърба ми.

— Какво е това? — шепна аз.

Леля Върджиния не отлепва поглед от знака върху пода.

— Това е... *било* е магия. Магия, която ти осигурява закрила, метната като мантия върху теб, докато спиш.

После вдига поглед към мен.

— Този кръг е древен символ за закрила, Лия. Ако си достатъчно силен, можеш да направиш магия на всеки, който застане в средата на кръга, и да не разрешаваш на никого отвън да припари вътре.

Думите ѝ ехтят в ушите ми. Внезапно си спомням как Алис седеше в средата на кръга в Тъмната стая посред нощ. Спомням си и собствената си безпомощност тогава, невъзможността да прекося очертаанията на знака. После долавям думите на леля Върджиния, отнасящи се до майка ми: „Тя беше Заклинателка.“

Накланям глава на една страна, за да видя символа по-добре. Зървам само част от него, но въпреки това ми се струва, че изобщо не прилича на кръг. Споменавам го пред леля Върджиния и тя става от пода. Цялата трепери, тресе се, сякаш ѝ е ужасно студено, макар че още преди час Айви е запалила камината и в стаята е топло.

— Защото това не е кръг, Лия. Вече не е. Някой е променил заклинанието. Някой е развалил магията, осигуряваща закрила, каквато е била първоначалната цел. Някой е искал да си уязвима, докато пътуваш из Отвъдното.

Усещам погледа ѝ върху лицето си, ала не смея да я погледна от страх, че или ще се разплача, или ще започна да пищя. Онова, което е останало от първоначалния знак, вече е избледняло — било е издълбано много, много отдавна. Ала издълбаното, драскотините, които го оскверняват, те са скорошни, пресни са като кръга, издълбан на пода в Тъмната стая.

Не е необходимо леля Върджиния да назовава по име онзи, който го е направил, който ме е изложил на смъртна опасност. Затова насочвам мислите си към личността, която се опита да ме предпази, която премина през такива изпитания, за да ми осигури безопасност.

— Възможно ли е майка ми да е направила подобно заклинание?

— Тя е единствената, която е притежавала силата да го стори и която е нямала какво да губи.

Леля Върджиния измъква нещо от джоба на робата си и ми го подава.

— Отдавна го кътам за тебе. Написа го преди... преди да почине. Може би е трябвало да ти го дам по-рано. Може би е трябвало да ти обясня особеностите на пророчеството. Но исках да пораснеш достатъчно, да помъдреееш, за да може истината да ти донесе сила, а не да те опустоши, както направи с нея.

От устните ми се отронва саркастичен смях.

— Чувствам се всичко друго, но не и мъдра, лельо Върджиния. И ни най-малко силна.

Тя протяга ръце и ме прегръща.

— По-мъдра си, отколкото си мислиш, сърце мое. И много по-силна. — Тя хвърля поглед към кръга. — Аз не съм Заклинателна, Лия. Но дори да бях, нямаше да ми разрешат да подновя заклинанието за закрила.

— Тогава как майка ми... Почакай! — млъкнах, защото си спомних нещо. — Нали каза, че магията е забранена?

Леля Върджиния кима, а лицето ѝ изглежда тържествено на отблясъците от огъня.

— Кой би ѝ забранил да използва собствената си сила, когато на мен ми се втъпява ден и нощ да използвам силата, която не бих желала изобщо да е моя?

Тя присяда на леглото и започва да ми обяснява:

— В Отвъдното съществува правосъдна система, проверка и контрол, точно както в нашия свят. Правилата могат да изглеждат странни на несвикналите с неповторимостта на Отвъдните светове, ала независимо от всичко това те са си правила. Правила, установени от Григъри.

— Григъри?

Името ми звучи познато, ала не го свързвам с нищо.

— Григъри е съвет, съставен от ангели от времето на Маари и Катла, които не са паднали ангели. Сега те председателстват Отвъдното и следят, щото всяко същество и всяка душа да следват указанията, установени преди векове. Използването на отвъдните магии другаде е наказуемо, но според мен майка ти е чувствала, че няма какво да губи, и е направила заклинанието около леглото ти, за да те закриля.

— Но ако мама е била наказана заради заклинанието, не можем ли да държим Алис отговорна, че го е нарушила?

— Боя се, че не можем — въздъхва леля Върджиния. — Както и тук, при нас, има неща, които са в сила само в рамките на правилата.

— Не... Не разбирам.

Леля Върджиния ме поглежда в очите.

— Алис не е направила собствена магия, Лия. Тя просто е преустановила силата на заклинанието, което майка ви е направила преди години — магия, която е била под възбрана от самото начало.

Гневът ми взема превес, аз скачам на крака и гласът ми проехтява в стаята:

— Значи няма нищо? Нищо, което да я спре? Никой не може да я държи отговорна, задето ме излага на опасност?

— Боя се, че е така — клати глава тя. — Този път няма. Изглежда Алис е проучила до дъно силата на магията и добре знае как да я използва в рамките, очертани от Григъри. Засега можем само да се надяваме, че ще допусне някаква грешка — вдига безпомощно рамене тя. — Нищо друго не може да се направи.

Взирам се в огъня, а главата ми бръмчи от новото нежелано познание: Всички карти са в ръцете на Алис. Алис притежава сила, която аз не притежавам.

И най-лошото от всичко е, че Алис знае как да използва силата си в своя полза и мой уцърб, без някой да ѝ държи сметка за това.

— Съжалявам, Лия, но двете заедно ще преминем през това изпитание, обещавам ти. Нека направим първата стъпка — и тя става, за да си тръгне. — Луиса и Соня са в трапезарията и закусват. Уредила съм да отида в града заедно с Алис, така че ще можете да търсите списъка, без някой да ви безпокои.

Вдигам очи към нея и усещам колко е трудна задачата, която трябва да реша.

— И после какво? Дори да намерим списъка, трябва да открием и останалите два ключа. Но дори да ги намерим, не знаем какво да правим с тях, нито как да докараме пророчеството до край.

Преди да отговори, тя свива устни.

— Нямам представа. Може би ще можем да открием леля Абигейл. А после... е, остават сестрите...

Споменаването на сестрите ме кара да заста на нащрек, защото леля Върджиния използва същото наименование като мадам Берие.

— Сестрите ли?

Тя въздъхва.

— Нека кажа, че в света съществуват люде, които знаят за пророчеството. Хора с дарби, които биха могли да са ни от полза. Някои от тях са сестри от предишни поколения, а други... други просто желаят да използват дарбите си за благо на всички ни. Ала засега няма да се занимаваме с тях, Лия. Разбра ли? Нека първо намерим списъка. Да открием ключовете. Ще трябва да ми се довериш — а когато му дойде времето, ще ги повикаш и те ще ти помогнат.

Мисля, че съм голяма страхливка, защото се радвам, че подробностите от новото лелино откровение ще трябва да почакаат.

— Вярвам ти, лельо Върджиния. Но...

— Какво има?

— Ами ако пак се отправя на нощен полет? Как да избягвам да се скитам в Равнината незащитена?

Погледът ѝ потъмнява.

— Не знам, Лия. Бих искала да имам готов отговор за всичко, някой съвет как да избягваш полетите си в нощта. Но след като Душите толкова силно желаят да те призовават в Равнината, мога само да те посъветвам силно да се съпротивляваш на желанието им.

Аз кимам, а тя става и излиза от стаята, като ме оставя сама с писмото на майка ми в ръце. Треперя цялата, докато разчупвам восъчния печат върху плика. Разгъвам листа и се вглеждам в стройния, заоблен почерк на майка си със съзнанието, че може би държа в ръцете си дълго търсените отговори на въпросите около нейната смърт — и около живота ѝ.

25.

Скъпа моя Лия,

Не знам откъде да започна. Началото на тази история датира отпреди много векове, но мисля да започна със своето начало, както направи майка ми навремето.

Всичко при мен започна с медальона, който открих в писалището на мама дълго след нейната смърт. Той ме е призовавал много преди да подозирам за неговото съществуване. Сигурно ти звучи странно, но докато четеш писмото ми, вероятно вече ще си разбрала каква съблазън представлява той и как се настанява в мислите ти, в сънищата ти, как влияе на всеки твой дъх.

Отначало го носех само в някои случаи, както и останалите аксесоари в гардероба си. Едва след като открих забранения символ върху китката на ръката си, всичко започна да се променя. Започнах да чувствам как силата на медальона изпълва цялото ми същество.

Той ми говореше, дъще, призоваваше ме. Шепнеше името ми дори когато бе скрит под дюшека на леглото ми, дори когато бях на училище или гостувах у приятелки.

Разбира се, че го носех. Сега се срамувам да го призная, но все по-често го слагах върху белега си. Душите ме призоваваха в съня ми, викаха ме в Отвъдните светове. В началото се съпротивлявах, ала това не продължи много дълго. Още не знаех историята на пророчеството, нито цената на продължителната си съпротива. Знаех само, че се чувствам по-свободна, по-жива, бях себе си, когато пътувах из Равнината.

Когато пораснах и осъзнах дарбите си — да пътувам, когато си поискам, докато телесната ми обвивка спи, да разговарям с мъртвите, да правя най-различни заклинания, — продължих живота си напред. Срегнах баща ти и си

казах, че ако някога е съществувал мъж, който да ме обича въпреки веригите на пророчеството, то това е Томас Милторп. Ала не му казах нищо. Как бих могла? Той ме гледаше с обожание, а с течение на времето тайната изпълваше все по-голямо пространство помежду ни и накрая онова, което щях да споделя с него, вече нямаше да е истината, както възнамерявах, а една лъжа, която дълго време съм таила от него.

Точно преди двете със сестра ти да се родите, сирените, с които Душите ме призоваваха, станаха по-настоятелни. Докато ти и сестра ти растяхте в тъмнината на моята утроба, Душите пуснаха пред мен собствената ми тъмна пелена.

Те ме примамваха да заспивам посред бял ден. В съня ми ме измъчваха с видения... с ужасни видения. Видения, които ме караха да се замисля дали да не извърша ужасни за мен неща, макар да знаех, че така ще убия и теб, и сестра ти.

Медальонът намираше своя път до ръката ми дори след като го заключих в бюрото си. Дори след като го зарових в земята близо до конюшните. Събуждах се с медальона на китката си, без да съм го слагала предишната нощ. Бях сигурна, че губя контрол върху здравия си разум.

Като се върна назад в онези времена, сега се чудя как съм успяла да оцелея, макар да съм сигурна, че това до голяма степен се дължи на вниманието, с което ме обгръщаше баща ти, пък и Върджиния. Те не ме изпусаха от зора си.

Щом двете със сестра ти се родихте, нежните ви главички, розовите ви бузки, тъмнозелените ви очички... те ми помогнаха да повярвам, че може би съществуват неща, за които си заслужава да се бориш, за да държиш злото надалеч. Мислех си, че може би ще успея да бъда ваша грижовна майка.

И за известно време всичко вървеше по план. Продължавах да усещам натиска на Душите. Продължавах да пътувам в сънищата си, но не тъй често. Не се случваше

нищо лошо. Двете със сестра ти растяхте, започнахте да пълзите, после проходихте и проговорихте. Семейството ми не бе застрашено от нищо и ако съм донасяла нещо или някого от моите нощни пътешествия, никой не го забелязваше.

Сега вече знам, разбира се, че това е било сън, сън са били годините, в които медальонът, пророчеството и всички ние живеехме в съгласие, заедно. После разбрах за Хенри. Открих, че ще имам друго дете, въпреки че лекарят ме бе предупредил да не раждам повече. И все пак какво друго ми оставаше, освен да се гордея, че най-после мога да зарадвам баща ви със син?

А аз наистина бях горда, ала за кратко. Докато Хенри растеше в най-тъмната част от мен, погълна ме друга тъмнина и то толкова непрогледна, че наистина се изплаших. Исках да избягам, дъще. Исках да се скитам из Отвъдните светове всеки ден и всеки час. Исках да доведа оттам Армията, да докарам колкото е възможно повече Души, макар да знаех, че няма да е за добро. Техният вой се превърна в песен за мен, която исках да слушам без прекъсване.

Но дори това не ме плашеше чак толкова, не ме караше да осъзная колко далече в злото съм се озовала, колко съм близо до лудостта. Не. Плашеше ме нетърпението, с което очаквах пътуванията си, така че много скоро започнах да лежа неподвижно в леглото си по всяко време на деня и нощта, за да полетя, като отказвах да се храня и исках само да спя, защото само когато пътувах, аз се чувствах пълноценна. Тъкмо този факт ме плашеше най-много.

Когато се роди Хенри... да, това беше още едно трудно раждане, за което бях предупредена и което очаквах. Лекарят не можеше да ме оперира отново и вместо с главичката, Хенри излезе с крачетата напред. Краката му... Няма нужда да ти го казвам, дъще. Сама знаеш какво стана с краката му. Лекарят го издърпа внимателно, ала ако не го бяха извадили навреме, той щеше да умре.

След раждането му бях много болна. Не просто уморена и слаба, но и тъжна, и гневна, изпитваща ненавист, сякаш всичко добро се бе изляло навън от мен по време на раждането на Хенри и на негово място се бяха настанили подлостта и злобата, олицетворявани от медальона. Сегиз-тогиз ме стопляше любовта към теб, към сестра ти и брат ти, към баща ти, но тези моменти бяха тъй кратки, кацаха върху мен като пеперуди, които само след миг отлитаха и любовта ме напускаше.

Спях повече от всякога, а когато се събуждах, установявах — и с тъга, и с радост, — че съм докарала Душите от Отвъдното в нашия свят. Тъкмо това задоволство ме накара да осъзная, че нямам сили да се боря срещу завета, чието изпълнение падаше върху плещите ми.

Чувствам се слаба. Знам, че ще ме вземеш за малодушна, ала как бих могла да прекъсна кръга, започнат в началото на самото време? Как бих могла сама да се боря срещу нещо, което е печелило битка след битка и така векове наред? И най-вече, как да предам завета, това проклятие, на теб? Как бих могла да те гледам в ясните зелени очи и да ти кажа какво те очаква?

Върджиния е мъдра — разсъждава умно и трезво. Тя със сигурност ще ти даде по-добър съвет от съвета, който мога да ти предложи аз в сегашното си отчаяно положение. Не мога да понеса мисълта, че ще предам тежкото бреме на теб, красива моя Лия.

Но заедно с това аз ще ти предам и своята закрила. Душите ще дойдат за теб, сигурна съм, ала аз ще използвам всяка капка от своята сила, ще направя заклинания, дори такива, заради които ще ме прогонят от Обществото на сестрите, само и единствено да спиш спокойно и да си в безопасност. Това е всичко, което мога да направя за теб.

Знай, че в този миг, докато оставям писмото на сигурно място и тръгвам към езерото, си мисля с любов за теб. Бих искала да ти дам мъдър съвет, ала мога да ти предложи единствено своята любов и надеждата ни, вярата,

че ти ще си по-силна и по-смела от мен, че ще доведеш борбата докрай веднъж и завинаги. И че ще я спечелиш заради всички сестри преди теб, както и заради онези, които ще дойдат след теб.

Няма нищо друго. Няма отговор. Няма напътствие.

Тя е знаела, че съм аз. Значи това е откровение. В началото леля Върджиния може да не е била наясно, може да не е подредила фактите около обърканото ни появяване на бял свят, на Алис и моето, и последиците от това. Но майка ни е знаела, че няма накъде да се бяга, независимо колко хаотична и случайна изглежда съдбата понякога.

Тъкмо тя е издълбала кръга за закрила върху пода около леглото ми. Макар че тогава бях още малко момиче, спомням си как, малко преди смъртта на майка ни, ме преместиха от детската стая, от малката стаичка, която деляхме двете с Алис, в сегашната ми стая. Раздялата със сестра ми сякаш не е била толкова случаен акт, колкото пресметнат ход от страна на майка ни.

Ход, целящ да ме защити от нея.

Извън всякакво съмнение тъкмо гневът и алчността на Алис са я докарали дотам, че да ме пожертва, да ме хвърли на Душите... Не мога да се примиря с факта, че моята сестра би ме изпратила на смърт, дори нещо по-лошо би ме осъдила да се рея вовеки веков в пустошта на Небитието.

Моят гняв, недоверието ми са неща, които копнея да зачеркна от живота си. Ала това би ми попречило да намеря отговорите. Най-добрият, най-умният ход от моя страна е да оставя Алис да си мисли, че не знам нищо.

И да я оставя да вярва, че цялата власт е в нейните ръце.

26.

Излизам от стаята си по-късно от обикновено.

Докато вървя надолу по коридора, забелязвам, че вратата на стаята за гости е отворена и леглата на Луиса и Соня са оправени. Горя от желание да отида при тях и се чувствам зле, че съм спала до толкова късно и съм ги оставила сами да се оправят.

Ала тези мисли се появяват в главата ми, преди да видя откренатата врата към стаята на Алис.

Макар че от мястото, където съм застанала, се разкрива само малка част от нея, усещам пустотата, струяща отвътре. Алис не е там.

Хвърлям поглед назад по коридора, за да съм сигурна, че никой не ме гледа, влизам и тихо затварям вратата. За миг се спирам и оглеждам стаята. От години не съм влизала тук. Струва ми се различна от последния път. Постара. Припомням си как подредиха играчките и фините порцеланови кукли върху тоалетната масичка и писалището. Но спомените са лукс, който в момента не мога да си позволя, така че внимателно се придвижвам навътре в стаята.

Нямам представа къде може да е списъкът, но не отхвърлям и вероятността Алис да го е открила преди мен. Започвам от нощното шкафче и отварям малкото чекмедже, което е досущ като моето в стаята ми. В него има някои канцеларски материали, писалка и мастилница, както и бурканче с крем за ръце с аромат на розово масло. Продължавам обиска и като претърсвам гардероба, писалището и дори поглеждам под леглото, разочаровано въздъхвам.

Остава само скринът, единствената ми надежда да открия списъка в Алисината стая. Отварям най-горните чекмеджета и продължавам надолу, където чекмеджетата са по-големи и по-дълбоки. Опипвам с пръсти между нощниците и бонетата и търся листа хартия, който може би съдържа имената на ключовете. Ала вместо него на дъното на най-голямото чекмедже напипвам нещо тежко, увито в парче плат.

Измъквам вързопа, учудена от тежестта му, и го оставям отгоре на скрина, за да го разгледам по-добре. Очевидно това не е списъкът и аз спирам издирването за известно време. Ала любопитството ми взема превес и аз започвам малко по малко да развивам пакета, докато накрая виждам, че отвътре се показва нож. Като го зървам, дъхът ми спира. Това не е обикновен нож — доста е голям, а върху дръжката му са инкрустирани множество разноцветни скъпоценни камъни. Протягам ръка към него, но, усетила допира на орнаментираната дръжка, тутакси я дърпам обратно. Отново я докосвам и усещам трептенето на някаква сурова сила, която извира от дръжката и пъпли нагоре по ръката ми.

Хвърлям поглед през рамо към вратата, защото знам, че трябва да бързам. Сграбчвам ножа и когато го поднасям към очите си, за да го разгледам по-добре, тялото ми започва да вибрира с нова сила. Онова, което виждам върху острието му, кара кръвта ми да замръзне в жилите.

Върху блещукащото сребърно острие са полепнали дървени стърготини. Те са съвсем дребни, ала произходът им ми е ясен: с този нож някой е развалил маминото заклинание за закрила. Ножът е бил използван да се разкъса кръгът, издълбан на пода в моята стая.

Цялата потрепервам от гняв. Тази тръпка е много по-силна от енергията, протичаща от дръжката на ножа, аз внимателно увивам острието в парчето плат, поставям го в чантата си и затварям чекмеджето на скрина. Не се чувствам виновна, задето го вземам. Това е предмет, използван с изключително опасна и злонамерена цел.

Излизам от стаята, без да се обръщам назад, и оставям вратата широко отворена. Може да е безразсъдно от моя страна, но с този си жест аз ясно очертавам фронтната линия. Вече няма причина двете със сестра ми да се крием една от друга.

* * *

— Нещо криеш — чувам гласа на Хенри откъм салона, докато слизам по стълбите.

Връщам се две стъпала назад, за да мога да видя къде точно се намира. Седнал до прозореца, Хенри е увит в зимното си палто и шала, готов да тръгне за града с Алис и Върджиния.

Нагласям усмивката на лицето си и влизам в салона.

— Какво имаш предвид, Хенри?

Лицето му е мрачно.

— Знаеш какво.

Усмивката ми се стопява.

— Боя се, че не знам.

Той започва да шепти:

— Лошата си ти, Лия. Нали така?

— Не знам, Хенри. Не се чувствам лоша — свивам рамене аз.

— Само времето ще покаже, Лия — кима тържествено той, сякаш изрича най-голямата мъдрост.

— Само времето ще покаже? Кой ти го каза, Хенри?

— Леля Върджиния — протичко отвърща. — Каза ми, че не можеш да знаеш със сигурност кой е лошият, дори да носиш белега. Заяви, че само времето ще покаже.

Изненадана съм да го чуя, но нима мога да възразя на подобна мъдрост?

— Мисля, че е напълно права, Хенри. Ще почакаме и ще видим — казвам и се обръщам да си вървя.

— Но въпреки всичко аз те обичам, Лия — вика след мене той. — Докато времето покаже, де.

Обръщам глава към него и се усмихвам; в този миг го обичам повече от всичко на света.

— Докато времето покаже; тогава и дори след това, Хенри. Аз също те обичам.

* * *

— На как можем да открием нещо тук, Лия? Никога не съм виждала толкова много книги, събрани на едно място, дори в „Уиклиф“ са по-малко!

Луиса извърща глава от лавицата с томове, подпира се на нея и хваща главата си с ръце в израз на отчаяние.

Вдигам поглед от писалището на татко и се облягам назад в кожения му стол.

— Добре де! И аз не знам къде другаде да търсим. Ако татко е искал да скрие нещо, сигурна съм, че ще е тук. Той прекарваше цялото си време в библиотеката. Всичко скъпо за него се намира в тази стая.

— Да, но претърсихме всяко кътче и нищо! — възразява Луиса.
Внезапно Соня става от мястото си.

— Тук. Претърсихме всяко кътче тук.

Луиса нетърпеливо свива рамене.

— Да. Точно това казвам и аз.

Ала аз си мисля, че се досещам за какво намеква Соня.

— Почакай, почакай... какво имаш предвид, Соня?

— Не сме търсили в неговата стая — отвърща тя.

Отхвърлям предложението ѝ с махане на ръка.

— Да, но библиотеката беше светая светих за татко. Тъкмо тук открих книгата.

Соня кима с глава.

— Точно така. Това не е ли още една причина да скрие списъка на друго място?

Прехапвам устни и се замислям. Не ми се ще да призная, че това е доста вероятно — не защото го отхвърлям, а защото дори сега, когато татко вече го няма между нас, не ми се ще да наруша покоя на стаята му. Ала не мога и да игнорирам идеята.

— Ти, разбира се, си права. Ако не намерим списъка тук, най-логично е да го е скрил в стаята си.

Луиса ме поглежда в очите и казва:

— Е, какво чакаме тогава?

* * *

В стаята на татко е студено като в гробница, тъй като огънят в камината не гори.

Луиса и Соня влизат без всякакво колебание, но аз затварям вратата след себе си и за миг оставам неподвижна. Оглеждам стаята със съзнанието, че не я познавам много добре, тъй като рядко съм имала възможност да влизам в нея, докато татко беше жив. Това бе мястото, където той прекарваше нощта. Активната част от

денонощието преминаваше в библиотеката и в другите помещения на къщата заедно с мен, Алис и Хенри.

И все пак, когато най-после влизам по-навътре в стаята му, не мога да не почувствам, че тук обитава важна част от моя баща. Може би непознатата част от неговата личност. Онази, която е пазел недостъпна за останалите от семейството. Ала щом погледът ми се спира върху портрета на майка ми върху нощното му шкафче и върху купчината книги до него, започвам да осъзнавам, че тя не е била по-малко важна за татко.

— Лия? — вика ме Соня, която е застанала в средата на стаята и е вдигнала въпросително длани във въздуха. — Откъде да почнем?

Нужно ми е време, за да се сетя по каква причина дойдохме тук, и когато най-после се сещам, разбирам, че и аз като Соня нямам представа откъде да започнем.

Свивам рамене.

— Не знам. От скрина, предполагам. Или да погледнем под дюшека?

Луиса пристъпва към леглото, коленичи до него и мушва ръка между двата дюшека.

— Започвам оттук. Лия, защо не потърсиш из личните вещи на баща си?

— Аз ще опипам пространството зад гардероба — заявява Соня и се отправя към отсрещния ъгъл.

За миг оставам насред стаята и се опитвам да преодоля чувството си за вина, задето съм нахлула неканена тук, въпреки важната причина, която ме е довела. Най-после си казвам, че списъкът няма сам да ми се представи, и се залавям за работа.

Никога не съм се ровила в мъжки гардероб. Не знам какво съм очаквала, ала стройните редици тъмни чорапи и презрамки силно контрастират с надиплените дантели и копринените дрехи в гардероба на майка ми. Колкото повече се приближавам до тайната на пророчеството, толкова повече чувството, че отстранявам пласт след пласт от живота на родителите си и ги виждам като обикновени мъж и жена, а не като собствените ми баща и майка, се засилва. Предприела съм странно и вълнуващо пътуване и докато наново подреждам татковите неща в чекмеджетата, старая се да проявявам уважението си към него.

Претърсването не трае дълго. Скринът има само четири чекмеджета и скоро ми става ясно, че в тях няма нищо необичайно. Обръщам се и оглеждам стаята, като се облягам на скрина. Луиса е седнала на леглото, а Соня стои до гардероба със скръстени на гърдите ръце и гризе палеца си. Не е необходимо да изричат каквото и да е.

— Нищо ли? — питам.

Соня поклаща глава.

— Прерових дори ризите и панталоните. Няма нищо.

Луиса въздъхва.

— А аз проверих между дюшеците, под леглото и зад таблата. Боя се, че и аз нямах късмет.

Отпъждам разочарованието, което през последните дни, след като разкрих ролята си в пророчеството, не ме е напускало. Струва ми се, че всяка крачка напред е последвана от две назад. Нуждаем се от помощ, подобна на онази, която Алис получи от Душите, т.е. от много голяма помощ.

Поглеждам към Соня, после към Луиса.

— Има само един човек, който със сигурност е знаел къде е скрил баща ми списъка, преди да почине.

Луиса се намесва с твърд глас:

— Не можем отново да подлагаме Соня на риска да разговаря с баща ти, Лия. Не и след онази нощ. Ще трябва да действаме по друг начин.

Аз нямам намерение да подлагам Соня на риск. Лицето ѝ още е бледо, а под очите си има тъмни кръгове. Не е казала нищо, ала е ясно като бял ден, че контактът ѝ със Звяра е изпил силите ѝ. Постъпих неблагоприятно, като я помолих да говори с татко, и сега не мога отново да я подложя на риск, тъй като добре осъзнавам опасността от това.

Но няма смисъл да го изричам на глас. Соня ме поглежда в очите и ясно вижда моя план, сякаш е начертан в тях.

— Не мен иска да подложи на риск.

Луиса клати глава.

— Не разбирам.

Соня отлепя очи от моите и поглежда към Луиса.

— Спиритическите сеанси не са единственият начин, по който може да се общува с мъртвите.

— Баща ми е в Отвъдното, Луиса. Права ли съм, Соня?

Тя кима с глава.

— Някъде там. Така е.

Сега вече Луиса разбира. Отваря широко кафявите си очи и отривисто клати глава.

— Не! Не, не, не. Няма да тръгнеш на път по своя воля — скача на крака тя. — Не чу ли какво каза леля ти онази нощ? Опасно е, Лия. За всички ни, но най-вече за теб. Не. Дума да не става. Не можем да рискуваме Душите да те открият. Трябва да има друг начин.

Соня въздиша, сякаш се чувства задължена да каже нещо, което всъщност не желае.

— Само... може да има начин... начин, по който Лия да открие баща си много бързо, така че да избегне среща с Душите.

Ако съществува някаква възможност да открия баща си и да установя местоположението на списъка, ако съществува някакъв начин, ще прибегна до него. Срещам погледа ѝ.

— Каж ми.

— Съществуват правила, по които може да се пътува из Равнината. И едно от тях гласи, че нито една душа не може да обитава едновременно повече от един от всички седем свята в Отвъдното, но може да пътува свободно от свят на свят. Ако успееш да локализираш баща си в някой от седемте свята, а Душите са в другия... ами тогава ще можеш много бързо да разбереш къде се намира списъкът, преди да те открият и задържат.

Онова, което казва, ме сепва.

— Но защо говориш само за седем свята? Мислех, че световите са осем!

— Последният е запазен за мъртвите. Щом нечия душа прекоси границата и влезе в последния свят, няма връщане назад, не може да се завърне в нашия.

Потръпвам от чутото.

— В такъв случай дали е възможно да срещна баща си в Отвъдното, щом той е мъртъв, а аз не съм?

Соня кима с глава.

— Баща ти още не е прекосил границата. Ако го беше направил, нямаше да можем да разговаряме с него. Онези, които чакат по своя собствена воля в Отвъдното, имат причини за това. Баща ти вероятно

чака, за да ти помогне. Щом прекоси границата, ще можете да разговаряте едва когато и ти се преселиш в последния свят. Другите седем свята са... междинни спирки... междинни станции, на които можете да се срещате.

Тя млъква и ме гледа мило, сякаш иска да облекчи разочарованието, което ще последва след думите ѝ.

— Но... още си неопитна, Лия.

— Знам, ала това е единствената ни надежда. Трябва да открием имената на останалите два ключа. Без тях не можем да продължим, а за да ги открием, най-напред трябва да намерим списъка.

Замислям се за миг, преди да взема решение.

— Това е единственият начин. Ти каза, че е възможно да контролирам полета си, нали така? Каза, че мога да отида в Отвъдното по собствено желание, нали? Ти ще ми помогнеш в това, Соня. Ти можеш да ми помогнеш да намеря баща си. Можеш да ме посъветваш как да постъпя.

Тя не иска да се съгласи с мен. Кима бавно и с нежелание.

— Трябва да знаеш, че поемаш огромен риск. Душите те чакат. Самият Самаил те чака. Чака точно теб, Лия. Ще се опита да задържи душата ти в Отвъдното. Ако успее... ако успее, ще те отведе в Небитието и ще те превърне в свой вечен арестант. Знаеш ли какво означава това, Лия? Никога няма да можеш да прекосиш границата към последния свят. Никога.

Тя поклаща глава и решава:

— Не. Не бива да пътуваш сама. Още не. Аз ще те придружа.

Ала думите ѝ не ме разколебават. Вече съм решила.

Тръсвам глава и заявявам:

— Не. Тръгвам сама.

* * *

Половин час по-късно аз лежа върху кожения диван в сумрака на библиотеката, завесите са спуснати, за да ни предпазват от следобедното слънце. Соня е коленичила до мен, а очите ѝ са сериозни и в тях се чете тревога.

— Когато кажа, ще затвориш очи и няма да мислиш за нищо друго, освен за мястото, където искаш да отидеш, и за лицето, което искаш да видиш. Ще отброяваме заедно, докато не ти кажа да спреш. Опитай се да чуеш собствения си дъх, да усетиш ритъма на сърцето си. Знаем, че звучи... така де, вероятно ти се струва безумие! Но трябва да го направиш. Ограничи се до функциите на физическото си тяло и не мисли за нищо друго — само за онова, което искаш да видиш.

Тя млъква за миг, после продължава:

— Внимавай за какво си мислиш, докато пътуваш. Мисълта е огромна сила, Лия. Особено в Отвъдното.

Отпращам новото правило назад в съзнанието си за по-късно и за миг се паникьосвам под напора на новите въпроси, които изникват в главата ми.

— Чакай малко! Докато издирвам баща си в Отвъдното, трябва ли да спазвам някакъв установен ред? — спомням си пустото поле, където срещнах Алис. — Ами ако се озова не там, където трябва? Ако не успея да намеря татко или пък, още по-зле, ако накрая се озова на някое страшно място?

— Можеш да пътуваш където пожелаеш, но ще ти отнеме известно време, докато съумееш да контролираш посоката си. Тъй като си неопитна, трябва да... да повикаш баща си при себе си. Той ще усети присъствието ти в Равнината. Това... тази енергия ще ви събере заедно в света, който е безопасен. Ако може, той сам ще намери пътя до теб. А ако не го направи, значи не си там, където трябва, и е нужно незабавно да напуснеш и да тръгнеш към друг свят, докато Душите не са усетили присъствието ти.

— Ами ако... ако Душите ме открият? Или Самаил? Как ще се измъкна?

Соня прехапва устни и се замисля.

— При първа възможност трябва да стъпиш на здрава почва. Когато сме в Равнината, всички сме уязвими. Това не е естественото ни местопребивание. Ала най-уязвими сме по време на полета. Онези, които обитават Отвъдното, знаят какво да правят. Знаят как да управляват пътуването си, как да определят мястото, където се намират търсените от тях неща. Но също така знаят и как да навредят на неканените гости. Ако попаднеш в капана на Душите, на Самаил или на някого другиго...

Опирам се на лакът и протестирам:

— Някой друг ли?

Тя докосва ръката ми с топлата си длан.

— Отвъдното гъмжи от духове и разни същества. Някои ще искат да ти помогнат, други ще ти се пречкат, а трети ще се мъчат истински да ти навредят. Дори опитните пътешественици са нащрек в Равнината.

Новото разкритие още по-силно ме подтиква да тръгна, да отида и да си свърша работата, а после да се върна в Бърчууд, изпълнила задачата си.

— Добре. Кажи ми как да се защитавам.

Соня бърчи чело и се опитва да намери подходящите думи.

— Всички живи твари излъчват някакъв вид енергия, включително и онези, чиито души обитават Отвъдното.

Когато искат да ти навредят, те направляват енергията си в съответната посока. За да се защитиш, ти трябва да направиш същото.

Аз кимам с глава и си мисля за Душите, които се вихреха над двете ни с Алис в пустото поле, за тяхната сила, за енергията им, която отслаби волята ми и ме накара да им се подчинявам.

— Но как ще стане? Как мога да... направлявам тази енергия?

Тя нервно барабани с пръсти по дивана.

— Тъкмо тази част е най-трудна за обяснение. Правя го от малка, но не е лесно да се каже — мисли за енергията си като за едно семе, съвсем малко семенце в самия център на съществото ти. Семенцето е малко, едва се вижда, ала крие повече сила, повече светлина, отколкото можеш да допуснеш. Когато се почувстваш застрашена, трябва да си представиш как семенцето се разтваря и разкрива живота в себе си.

Не ми се ще да ѝ възразя, за да не разбере, че думите ѝ ми звучат нереално. Че представата как едно мъничко семенце ме предпазва от силата на Душите ми изглежда, меко казано, невъзможна. Вместо това аз кимам с глава, слушам я много внимателно и си казвам, че само преди няколко седмици не бих повярвала и дума на разказа за белега, за медальона, за пророчеството. И все пак те съществуват.

Тя продължава, сякаш усетила недоверието ми:

— Не само да мислиш за него. Трябва да го видиш, разбра ли? Трябва да си представиш как семенцето се разтваря, изпуска енергията ти навън и създава преграда, която ще ти даде време да избягаш.

— Това ли е единствената ми надежда? Да избягам?

— Засега — кима с глава тя. — Нямах нито достатъчно сила, нито достатъчно умение да направиш нещо друго. Просто изпълни настоящата задача, Лия. Открий баща си. Попитай го къде е скрил списъка. А после се върни, без да се бавиш.

27.

— Единайсет... дванайсет... тринайсет... четиринайсет... петнайсет...

Гласовете ни сякаш изпълняват призрачна музика, която долита до мен в пустотата, настанила се от вътрешната страна на клепачите ми. Те звучат заедно — моят, Луисиният и гласът на Соня, — създавайки фон от шепот в тъмнината, в която искам да пропадна.

После утихват сякаш по нечия невидима за мен команда.

— Лия, остави се течението да те носи. Остави се да потънеш в тъмнината и да се отнесеш в Отвъдното — говори Соня с дълбок и тих глас, който след малко изчезва и аз потъвам в пустотата на собственото си съзнание.

Отначало ми е трудно да не мисля за нищо. Трудно ми е да не се питам кога ли ще се върне леля Върджиния, дали прислугата не намира за странно, че съм се затворила с приятелките си, и дали ще успея да открия татко.

Ала съзнанието ми бързо покрива тази незначителна част от самото себе си и скоро не ми остава нищо, за което да се чудя. Нищо, освен да си спомням за татко, да чувам дъха си, отначало повърхностен и бърз, а после по-бавен и дълбок. Усещам нежния и ароматен полъх, който помня от полета си над морето, безкрайното и безбрежно небе, което ме обгръщаше тогава. Вдъхвам соления мирис и си представям татковото лице.

Тутакси виждам проблясъка, ослепителното сияние, коренно различно от непрогледната тъма — слънчевата светлина е тъй ярка, че е невъзможно да видя нещо през нея. Звукът от биенето на сърцето ми се усилва и се превръща в настойчив фон на кратките припомняния, които ваят едно след друго все по-бързо и по-бързо. Бърчууд. Лицата на Соня и Луиса, на Алис и Хенри. Реката, Джеймс, полегнал на брега. После ограниченията на физическото ми тяло изчезват с един мощен освобождаващ тласък и аз се виждам как летя над гора, която не познавам.

Земята под мен е гъсто обрасла с дървета, дебел зелен килим, който от въздуха изглежда гладък и нежен. Рея се в небесата и соленият мирис става все по-натрапчив, дървесата под мен се разреждат и напълно изчезват, за да отстъпят мястото си на безкрайни морави, в които се люшкат високи зелени треви. Чувам морето в далечината. Песента на прибой се засилва все повече и повече и скоро под мен пробягват пясъците на обширен плаж, милван от лазурното море.

Тъкмо тук идва желанието ми да стъпя на земята, тъй като си спомням инструкциите на Соня да избягвам да летя, където това е възможно. Краката ми затъват в пясъка. Дори през ботите си усещам грубата му милувка и се наслаждавам на усещането си, което с всяко ново пътуване става все по-силно.

Не знам как да постъпя, за да открия татко. Според Соня той също ще ме търси, но дори да е така, не ми се струва разумно да остана на плажа. Особено когато не съм сигурна дали се намирам в света, в който трябва.

В призрачните скални образувания има безброй пещери и не е възможно да видя какво се простира отвъд пясъците. Радвам се, че не е необходимо да остана на открито, ала избягвам да надничам навътре в тъмнината и страня от пещерите. Вторачвам се в пътеката пред себе си и поемам по нея, като се движа по протежение на пясъчната ивица и заобикалям случайните камъни по пътя си.

— Хей! Здравсти!

Сепвам се, като чувам гласа откъм пещерите, разтревожена, че имам компания на това пусто място. Към мен върви някакъв господин и прескача острите камъни по пътя си. Той е млад, носи панталони и сако. Официалното му облекло изглежда смешно сред дивата природа.

— 3-здрасти!

Бързо се оглеждам да видя дали наоколо има и други като него.

Мъжът се приближава и аз забелязвам, че е доста красив. Косата му е руса като на Джеймс, а лицето му е леко загоряло. Не е много по-възрастен от мен и зелените му очи ме гледат приятелски. За миг се поотпускам.

Мъжът ми се покланя с престорена сериозност.

— Майкъл Акърман, на вашите услуги, госпожице. Мислех, че ще се скитам из пясъците цял ден сам-самичък, но съм имал късмет!

На какво дължа удоволствието на приятната ви компания?

— Ами... ъ-ъ-ъ, господин Акърман...

— О, наричайте ме Майкъл. Господин Акърман е моят баща!

— Добре тогава... Майкъл. Виждате ли, търся един човек. Но не знам къде е и не... ами още не познавам пътя.

Той разбиращо кима с глава.

— Ясно. Идвате заради баща си, нали?

Накланям глава и го оглеждам с още по-голям интерес.

— Ами... да. Да, така е. Откъде знаете?

Той отпъжда с ръка соления вятър от лицето си.

— О, тук нещата лесно се научават. С право може да се каже, че светът е малък, а? — и се смее на шегата си.

— Предполагам, че сте прав. В такъв случай знаете ли къде бих могла да намеря баща си?

Той авторитетно клати глава.

Да, да. Разбира се, че знам! Всъщност той ме изпрати да ви открия.

— Наистина ли?

— Да, разбира се. Каза ми да търся красиво момиче на около шестнайсет години и веднага да го заведе при него.

Хваща ме за ръката и ме повежда надолу по плажа.

Издърпвам ръката си от неговата.

— О, почакайте, ако обичате! Не съм сигурна, че трябва някой да ме води. Виждате ли...

— Глупости! — хваща ме отново той, сега по-здро̀во отпреди. — Знам точно кого търсите и ще ви отведе право при него.

Но не съм направила и две крачки, когато забелязвам странния блясък в очите му. Той вече не е тъй добродушен, лицето му става зловещо и до ушите ми долита гласът на Соня, прекосил световите, които ни разделят: „Някои ще искат да ти помогнат, други просто ще ти се пречат, а трети истински ще ти навредят.“

— Виж сега — дърпам се аз, за да се освободя от хватката му. — Оценявам помощта ти. Наистина. Но мисля да поостана тук още малко. Баща ми със сигурност ще ме намери, но трябва да остана тук известно време.

Пръстите му се сключват около ръката ми и аз трепвам, като виждам как те болезнено се впиват в нежната плът над лакътя ми.

— Не, не! Не мисля така.

Гласът му се е променил. Станал е по-суров. И не толкова дружелюбен.

— Имаме и друг ангажимент, нали разбирате, друг...

Ала той няма време да довърши. Внезапно пред нас изниква момче на възрастта на Хенри, облечено в странна риза без копчета и в къси панталони, изпод които стърчат кльощавите му крака. Лицето му е цялото в мръсотия.

— Време е за отплаване, приятел — казва момчето.

— Хайде, хайде, млади момко. Ще направиш добре, ако не се бъркаш в неща, които не са за възрастта ти. Хайде, бягай от тук!

Майкъл Акърман ме бута да направя още една крачка, но момчето застава на пътя му.

— Няма да повтарям. Пусни я да си ходи. Не искам да те наранявам.

Странно е да чуя подобна заплаха от толкова малко момче, но като виждам стоманения му поглед, разбирам, че говори напълно сериозно.

— Слушай сега — пъчи се Майкъл Акърман. — Мисля, че нямаш представа с кого си се захванал, разбираш ли какво ти говоря? Момчето трябва да бъде задържано.

Момчето търпеливо поклаща глава.

— Опитях се. Опитях се да те предупредя — казва то и ме поглежда. — Не се ли опитах да му кажа?

— Аз... струва ми се...

Млъквам, защото момчето вдига ръка и изрича нещо на език, който не познавам. Отначало около нас настъпва странна тишина. Дори вълните се умълчават и се разбиват безшумно в брега, сякаш природните стихии стихват пред заклинанието на момчето. После, съвсем неочаквано, земята започва да се тресе. В един миг — всъщност за част от секундата — ние се споглеждаме, в очите на момчето се чете необяснимо задоволство, а Майкъл Акърман гледа разбиращо и в същото време страхливо. Не мога да си обясня защо, но пръстите около ръката ми се отпускат, аз поглеждам надолу и виждам, че земята пред нозете му алчно е разтворила паст. Пясъкът под краката му се разцепва на две и поглъща ужасеното му същество частица по частица. Всичко става само за миг и когато отварям очи, Майкъл

Акърман вече го няма, пясъкът е гладък, сякаш той никога не е стъпвал върху него, а вълните възобновяват хипнотичния си ритъм.

Обръщам глава към момчето.

— Но... Какво... Къде... Какво направи с него?

То въздъхва.

— Хайде сега! Не се разстройвай. Толкова пъти го предупреждавах, а и ти видя колко лесно потъна. Освен това той искаше да те отведе при Изгубените души.

Момчето говори странно и небрежно, без да обръща внимание на добрия тон и правилната граматика.

Отстъпвам крачка назад. Нямам време да се съмнявам в това необичайно заклинание, което, колкото и да изглежда жестоко, току-що спаси живота ми. Имам много по-належащи грижи.

— А откъде да знам, че ти си по-добър? Може би и ти ще ме отведеш при Душите. Нали и ти се намираш в Отвъдното като тях?

— Да, но не съм един от тях. Тук съм само защото още не съм прекосил границата.

Гледам го с присвити очи, сякаш така ще разбере доколко е искрен с мен.

— И защо?

— Не знам, но тук има доста такива като мен. Понякога оставаме, защото така искаме, друг път просто... си оставаме тук.

Свива рамене и продължава:

— Както и да е, но ти не бива да се притесняваш, че мога да те отведа при Душите. — Навежда се към мен и прошепва, като се оглежда да види дали някой не го подслушва. — Томас... ъ-ъ-ъ, баща ти... се грижи за мен, разбра ли? Защишава ме от разни странни неща. Това място ли? — и той поглежда към небето и тихо подсвирква с уста. — Пълна лудост. Както и да е, Томас ме помоли да те потърся. Томас и майка ти.

Фактът, че момчето произнесе с такава фамилиарност името на баща ми, като спомена и майка ми, ме кара да му се доверя.

— Виждал си майка ми? Тук?

— Разбира се — кима с глава то. — Те са заедно! Ти какво очакваше? Знаеш ли, тя е много хубава. — Изчервява се. — Приличате си малко в очите.

Трябва да преглътна, защото се задушавам от вълнение.

— Можеш ли да ми помогнеш? Можеш ли да ме отведеш при тях?

Момчето свива устни, поглежда към небето, после надолу по плажа, навежда се към мен и тихо казва:

— Не мога да ти *помогна*. Наказанието за това ще е... — и то потръпва цялото. — Така де, ще е много лошо, ясно? Но мога... да те *упътя* мъничко, а ако някой *случайно* съобщи на баща ти, че си тук и се скиташ из Отвъдното да го търсиш, тогава... кой ще разбере, ако си мълчим?

— Слушай, високо ще оценя помощта ти. Нямам много време, а е наложително да открия... ти знаеш.

Параноята му се прехвърля и на мен, така че преди да продължа, аз се оглеждам, после прошепвам:

— Как предлагаш да постъпя?

То се навежда и на свой ред ми прошепва, като ме докосва по ръката с пръстите си, които усещам леки като полъха на морския бриз.

— Мисли само за него. Не си прави труд да си представяш някое място. Ти не можеш да разбереш къде е. Факт. Той ще се опита да те открие. Но не и тук.

Все още се страхувам да слушам думите на това момче със странния говор и още по-странно облекло. Ами ако е номер? Ами ако не е? Ако наистина се опитва да ми помогне?

Нямам избор, трябва да реша. Ще трябва да му се доверя и да повярвам, че иска да ми помогне. В противен случай ще побелея, докато седя на плажа и чакам в един свят, а тялото ми лежи върху дивана в друг.

— Значи трябва да отида в друг свят, така ли?

То кима с глава.

— Боя се, че да. Но имай ми вяра: ако си мислиш само за Томас и за нищо друго, той ще те открие. Отдавна те търси.

Момчето се обръща, щом бризът полъхва откъм океана и донася хлад, така че аз скръствам ръце на гърдите си и поглеждам към вълните. Вятърът утихва на мига, а внезапната промяна ми напомня, че не съм в своя свят, а в друг.

Когато откъсвам поглед от морето, момчето вече го няма. Отново съм сама на пустия плаж. Оглеждам се за по-сигурно, но няма съмнение, че съм сам-самичка. Момчето е изчезнало без следа, сякаш

изобщо не е било тук. Бързо се отправям към една каменна плоча до самата вода и прибирам надве-натри полите си около краката. Горя от желание да намеря баща си и да се върна в Бърчууд, в света, който познавам. Затварям очи и си мисля за баща си, започвам да броя, а числата зазвучават като молитва на морския бриз:

— Едно... две... три... четири...

Отделям се от земята, ала не летя. Не точно. Някакъв черен вихър ме поема и ме мята във всички посоки. Това не е лекото придвижване от един свят в друг, а плаване в бурно море, което ме залива отвсякъде и не ми дава да дишам. Инстинктивно в гърдите ми се надига паника. Питам се дали човекът, когото срещнах в пясъците, не е уведомил Душите за пристигането ми в Отвъдното, дали те няма да се опитат да ме отведат в Небитието.

В един миг пръстите на краката ми докосват твърда земя. Не осъзнавам, че очите ми са затворени, докато не ги отворя и зървам света около себе си. Той е почти безцветен, докдето ми стига погледът, виждам само лед и нищо друго. Небето над мен е бяло, простира се във всички посоки и аз не мога да различа къде свършва ледът и къде започва то.

Инстинктът ми ме кара да бягам, да си замина от тук колкото е възможно по-бързо, да се опитам да открия баща си в друг свят, ала решавам да почакам, да дам възможност на татко да ме открие, ако ме търси на това място. Макар че няма къде да отида, не ми харесва фактът, че стоя изложена на опасност върху леда. Придвижвам се напред, когато ехото на тих повик привлича вниманието ми. Спирам и се заслушвам.

Това е глас, приглушен и идващ отдалеч. Заставам неподвижно и се мъча да разбере думите, ала не мога, затова тръгвам в посока на гласа. Няма ориентири, по които да запамеля пътя си. Но съм сигурна, че се приближавам към някого, защото зовът се чува все по-силно. Много странно усещане — чувам, че гласът се приближава, а не виждам нищо наоколо, нито къща, нито дърво, нито дори пещера. Нищичко.

Когато се приближавам още повече до източника на този глас, осъзнавам, че той вика така, сякаш е в опасност и се нуждае от помощ. Тръгвам по-бързо, макар и тромаво, по несигурната ледена покривка, при това не съм сигурна дали изобщо ще мога да помогна. Гласът вече

звучи съвсем отблизо и аз се спирам и се оглеждам да разбера откъде идва, после отново тръгвам с усещането, че участвам в детската игра на „Топло и студено“. Знам, че момчето от плажа би ме посъветвало да не вдигам шум и да чакам татко, ала няма е възможно да останеш безучастен при такова стенание и да не потърсиш онзи, който издава подобни звуци?

— Ало? Има ли някой? Добре ли сте? — чувствам се пълна глупачка, като викам в пустошта.

Стенанието спира, ала само за миг. Скоро след това се възобновява и най-после аз успявам да разбера някои от думите.

— Помогнете... Помогнете ми... Моля... — гласът като че ли принадлежи на жена.

Оглеждам се, като се опитвам да отгатна къде може да е стенещият.

— Хей! Къде сте?

— Помогнете... ми.

Гласът идва отстрани и някак отгоре.

— Моля ви... спасете... ме.

Този път няма никакво съмнение. Гласът идва изпод нозете ми. Вторачвам се в леда и се подхлъзвам, като зървам фигурата, замръзнала под него. Сподавям писъка си и от внезапния напън се подхлъзвам и падам, като размахвам във въздуха ръце и крака. Заставам на колене, подпирам се с длани на леда, хлъзгам се в опитите си да се махна от погребаната в леда фигура току под мене, макар че няма никаква причина да се страхувам от нея. Лицето ѝ е побеляло, но изцяло съхранено под ледената покривка. Замръзнала е дори косата ѝ, която се точи зад нея.

Когато проговаря, устните ѝ се движат едва забележимо:

— Помогнете ми. Те... идват.

Обхваща ме ужас и едновременно с това съжаление. Искане ми се да помогна, но, честно казано, желанието ми за това е в жестока схватка със силния порив да избягам, да тичам колкото е възможно по-бързо, за да се отдалеча от ужасното видение. В съзнанието си отмятам възможностите, с които разполагам, и бързо стигам до заключението, че нямам никакво време за губене. Ако искам да открия татко и да разбера къде се намира списъкът, трябва да страня от Душите. Няма да

е разумно да оставам задълго на едно и също място, особено на страховито и опасно като това тук.

Докато лазя и се мъча да се изправя, гласът на жената под мен се засилва и се превръща в хор от много стенещи гласове, а стенанията изпълват въздуха около мен, стискат ме и ме дърпат, сякаш ледените им ръце ме приковават за леда.

— Помогнете... ни... Изгубени... Умираме... Моля... Освободете ни... Дете...

Гласовете се сливат в едно, деформират се, впиват се в мозъка ми и накрая аз запушвам ушите си с длани, изправям се и си поемам дъх, парализирана от страх и ужас.

Спомням си последната си мисъл, преди да си тръгна от плажа. И вече знам, че се намирам в Небитието.

28.

Поклащам глава в опит да отпъдя току-що осенилото ме прозрение, ала истината не може да се отрече. Докарана съм тук не от Душите, а от собствения си страх... от собствените си мисли по време на пътуването.

„Мисълта притежава огромна сила, Лия. Особено в Отвъдното.“

Споменът за Соня ме изважда от ступора, в който се намирам. Затварям очи и си представям баща си. Не оставям място за нищо друго в съзнанието си.

„Татко, татко, татко.“

Издигам се във въздуха, замръзналият пейзаж под мен се отдалечава. Докато летя нагоре, виждам лица... много лица, уловени под леда и разпръснати под него, докдето ми виждат очите. Множество души, прокудени и замръзнали навеки.

После отново попадам във вихъра. Връщам се в тъмнината.

Когато отварям очи, виждам, че се нося над роена трева. Досещам се, че съм близо до Бърчууд, в паралелната на Отвъдното равнина, макар да не виждам нищо друго, освен ниви и дървета, простиращи се до хоризонта. Вечер е и когато поглеждам към небето, забелязвам, че това не е сивото небе, под което Алис изричаше заплахите си, а тъмновиолетовите небеса от първото ми пътуване над морето, което ме бе ободрило тъй приятно.

Разпознавам огромния дъб, хвърлящ сянка в поляната край реката. Когато бях дете, татко често ме водеше тук и през лятото ми четеше под сянката на клонестия великан. Спускам крака надолу към тревата.

Не ме е страх.

Вървя към дървото с големи надежди, сякаш очаквам нещо удивително, за което нямам точно наименование. Когато те се появяват от гората, разбирам защо.

Татко е по-млад, отколкото си го спомням, но мама е точно такава, каквато съм си я представляла — млада съпруга и майка. Докато

дватамата се приближават, уловени ръка за ръка, вятърът носи към мен смеха на мама. Тя вдига глава към баща ми и го гледа с обожание. Чувствам се като неканена гостенка, сякаш този миг им принадлежи изцяло. Ала това трае само секунда. Щом ме зърват, лицата им грейват в усмивка.

Изправят се пред мен. Аз се хвърлям в прегръдките на татко.

— Татко! Нима това си ти? — гласът ми излиза приглушен, защото съм заровила лице в палтото му.

Наоколо прозвучава гръмкият му смях, чувам го как кънти в гърдите му.

— Разбира се, че съм аз, обич моя! Кой друг би могъл да се разхожда така, ръка за ръка с красивата ти майка?

Като споменава за майка ми, той ми напомня, че не сме само двамата.

— Мама. Аз... не мога да повярвам, че и ти си тук.

Тя се усмихва и накланя главата си на една страна, с което ми напомня на леля Върджиния и мъничко на Алис.

— Тук съм. Сега ти имаш нужда от нас повече от всякога — казва тя и в очите ѝ се появява безпокойство.

Кимам с глава.

— Дойдох, за да науча повече за пророчеството и за ролята си в него. Трябва да намеря списъка с имената, но не знам къде го е скрил татко.

Обръщам глава към него.

— Ти ли беше? Когато разговаряхме чрез Соня... чрез... медиума? — спомних си думата, използвана, докато Соня бе в транс по време на спиритическия сеанс.

Той се двоуми, после кима утвърдително:

— Опитах се да ти кажа за списъка, ала не можех ясно да те чувам. А после пък пристигна Той.

От думите му усещам хлад в жилите си, макар вятърът да е топъл и приятен както винаги.

— Да.

— Бях принуден да се махна или рискувах да ме задържат и да ме изпратят в Небитието. Сега щях да съм там, ако майка ти не беше толкова силна. Тя се намеси в мига, в който Душите се канеха да ме прогонят. Оттогава непрекъснато бягаме от тях.

Обръща се и я поглежда, прегръща я през раменете и я придърпва към себе си в знак на дълбока привързаност, от което усещам как в гърлото ми засяда бучка.

Отново се обръща към мен.

— Знаех, че съм ти нужен. Затова не прекосих... затова нито един от нас не прекоси границата.

Той се оглежда и изрича с по-тих глас:

— Из Отвъдното се разпространява заповед, Лия. Състои се в това, че ако някой от тях те види, непременно трябва да те спре. Страхуват се от Самаил, а Армията му прави така, че по-слабите духове сред нас изпълняват всяка негова дума. Разполагат с шпиони на всяка крачка. Ние имаме съюзници... онези, които ще ни помогнат, ако могат, ала ще е невъзможно да удържим Душите дълго време. Тук не е безопасно нито за теб, нито за нас.

Поемам си дълбоко въздух.

— Тогава да побързаме. Кажи ми къде е списъкът, татко, за да намеря и останалите ключове.

Той се навежда към мен, долепя устни до ухото ми и прошепва:

— Оставил съм го на грижите на обичаната от мен. В стаята ми.

Мъча се да разгадая думите му и си припомням търсенето в неговата стая.

— Но аз...

Той вдига ръка, сякаш иска да ме накара да замълча. Поставя пръст на устата си и се оглежда. Разбирам жеста му — може би ни шпионират в този миг.

Поклащам глава и се опитвам да му кажа, че списъкът не е там. Че съм търсила навсякъде, ала не съм открила и следа от него.

Ала той кима твърдо с глава, сякаш потвърждава: „Да. Там е. Трябва пак да потърсиш.“

Повтарям думите му в ума си: „Оставил съм го на грижите на обичаната от мен... В стаята ми.“

Видението се появява пред очите ми неочаквано, сякаш винаги е било пред мен. Поглеждам го в очите и кимам с глава, а сърцето ми е изпълнено с надежда.

Той вдига поглед към притъмнялото небе, което хвърля сянка над нас.

— Трябва да тръгваме, Лия. Времето ни свършва.

Нещо в гърдите ме стяга при мисълта, че си отиват.

Без да съм го целяла, вече съм привикнала да чувствам отговорност като участник в пророчеството. Свикнала съм да го правя без успокояващата прегръдка на татко, без опората на коравата му десница. Ала щом видях родителите си отново, макар и само за миг, аз си спомних колко много съм изгубила в тяхно лице.

— Не искам да си ходя. Искам да остана с вас — моля ги аз и никак не се срамувам, че в момента приличам на плачещо дете.

Майка ми пристъпва и ме взема в обятията си.

— Лия.

Тя диша в косите ми и аз долавям аромата на жасмин в нейните.

— Извинявай, че ти го причинявам. Но ти си Ангелът, сестрата, която е в състояние да доведе пророчеството до края му веднъж и завинаги. Казано е да бъде така, колкото и да не ни се иска. Така е предречено. Няма никаква грешка, Лия. Никога е нямало. Векове наред сестрите са чакали единствено теб.

Искам да отрека, сега, когато съм видяла толкова много. Ала в думите ѝ има истина. Затова кимам с глава, като се вирам в очите, в същите очи, които виждам всяка сутрин, щом се погледна в огледалото над умивалника в стаята си. Кимам, като с това ѝ казвам, че я разбирам. Че приемам задължението си по пророчеството, задължението, предадено ми от нея. Че не се страхувам.

Татко поглежда към небето. То е все още синьо, ала студеният вятър се е върнал и е довял смътно предчувствие за дебнеща ме опасност.

Той ме поглежда с безмълвна молба да го извиня.

— Трябва да тръгваме.

Вирвам брадичка и казвам:

— Да.

Кимам в знак на съгласие и усещам колко безплодни са опитите ми да ги задържа при себе си. Дори докато са пред очите ми, те не са тъй жизнени, присъствието им не е толкова ярко, колкото е било само преди миг.

Майка ми ме прегръща за последен път.

— Знаех, че трябва да си ти още в самото начало, но в очите ти виждах нещо, което ме обнадеждаваше. Съжалявам само, че не бях достатъчно силна, за да се боря за теб.

Поклащам глава.

— Спомни си, мамо. Няма никаква грешка.

Тя ми се усмихва през сълзи, навежда се и ме целува по бузата.

— Никаква грешка, ангел мой.

И те се обръщат и си тръгват по-бързо, отколкото бих искала. Мама се обръща назад още веднъж, а лицето ѝ е помръкнало от тревога.

— Пази Хенри, Лия. Нали ще го пазиш?

Тя не чака отговора ми, но за всеки случай аз кимам утвърдително и викам след тях:

— Обичам ви! Обичам и двама ви!

Имам време само за тези думи. После те изчезват.

* * *

По пътя обратно към Бърчууд душата ми е препълнена с емоции. Раздялата с майка ми и баща ми е последвана от дълбока тъга, но и от огромно щастие. Чувствата ме изпълват до такава степен, че сякаш усещам как тяхната любов улеснява пътуването ми в небесната шир.

Смаяна съм от контрола, който съумях да постигна в Отвъдното за толкова кратко време, от сигурността, която усещам при насочването и промяната на скоростта по време на полета си.

Ала това става, преди да чуя далечния пукот от небето зад себе си.

Започва като вибрации и аз съм сигурна, че земята се тресе, макар че изобщо не се докосвам до нея. Едновременно с това от дълбините проехтява мощен грохот, сякаш всеки миг земята ще се разцепи от силата на онова, което с екот лети към мен.

Отпред зървам една грамада. Сигурна съм, че това е Бърчууд, но когато поглеждам назад, виждам Душите да ме преследват като огромна черна орда. Отдалеч приличат на облак от бръмчащи насекоми, но аз знам, че за нула време ще ме настигнат и никак няма да ми е лесно да се откопча от тях.

Зовът на Бърчууд, където ще съм в безопасност, е силен, ала аз не чувствам увереност в силите си и не мисля, че мога да избягам от Душите. Спирам, защото съм направила единствения избор, който ми

дава надежда да избягам, и си представям как кръжа над земята, докато накрая наистина започвам да кръжа.

Чакам и наблюдавам как с приближаването си облакът става все по-голям, по-тъмен и по-шумен. Ще се наложи да се срещна лице в лице с него тук, в небесата на техния свят. Бих искала да заявя, че не съм уплашена, че съм смела и непоклатима пред Душите. Ала това би било чиста лъжа, защото кой би стоял, без да му мигне окото пред ревящия легион, който напредва към него? Не, страхувам се, дори нещо повече. Ужасена съм и треперя цялата, имам предвид цялото ми астрално същество. Ала оставам на място, като се насилвам да стоя непоклатимо.

Планът ми още не се е избистрил в главата ми, ала все пак имам някакъв план, така че ще чакам да настъпи мигът, в който Душите ще са достатъчно близо, за да разчитам на силата на Сонините инструкции. Трябва точно да го преценя, да спра навреме напредването на Душите, но и да не чакам твърде дълго, защото в противен случай няма да ми остане време за бягство. Извиквам в съзнанието си гласа на Соня, който отброява:

„Едно... две... три...“

Още не.

„Четири... пет... шест...“

Вече са близо, толкова близо, че виждам изкривените им гневни лица, дългите им бради, чезнещи в черните им палта, разкъсани и висящи на парцали от тромавите им тела.

„Седем... осем...“

Воят, идващ откъм тълпата, е нечовешки — боен вик, изтръгващ се от пастта на диво животно. Те се приближават и се разпръсват, втурват се над мен, от двете ми страни, дори се наместват под кръжащото ми тяло и аз осъзнавам, че съм чакала твърде дълго. Вече съм сигурна, че ще разкъсат душата ми на парчета.

Няма какво да правя, освен да затворя очи и да си представя семенцето, мъничко и скрито в дълбините на моето същество. Виждам как пластове се белят един след друг, отдолу се показват други пластове, все по-светли на цвят, докато най-последно се подава и сочната му вътрешност, живото ядро в центъра му. То диша. То пулсира. То е живо.

Все още чувам Душите, ала техните писъци принадлежат на един съвършено различен свят, защото аз съм се уединила на тихо и уютно място, което е само мое. Тук се чува ясно едно-единствено нещо — биенето на едно сърце. Отначало ми се струва, че звукът идва от собствените ми гърди, но щом отворям очи, виждам червената светлина да пулсира в центъра на тълпата, крилата гръмко да шляпат във въздуха със зловещо свистене, носещо се от центъра на тълпата от Души. Самаил, който стои в средата им, излъчва червен блясък, сърцето му бие в такт с моето, а множеството му огромни криле се разтварят като плащ над Армията му.

Трябва да си наложа отново да мисля за семенцето и за онова, което се намира в центъра му. Виждам го как се разтваря, развива, разцъфва и изпълва всяка фибра на тялото ми. Поглеждам надолу и забелязвам, че от кожата ми, от очите и устата ми се излъчва светлолилава светлина и се засилва с всеки изминал миг като сила, която никога преди не съм усещала, нито съм подозирала, че може да се роди от мен, и тази сила блика навън на малки вълнички, които растат и се превръщат в ехтящи талази.

Ако Душите изобщо вдигат някакъв шум, то той потъва в музиката на моята собствена сила и биенето на сърцето, което пулсира между Самаил и мен. Казвам си, че тъкмо това е моментът, единствената възможност да избягам и да се скрия в Бърчууд, а Душите да останат навън. И тогава чувам гласа.

— Господарке... Нека хаосът се възцари... Отвори Портата.

Инстинктивно поклащам глава, страхувам се да произнеса каквото и да е, защото думите ми биха могли да разклатят завоюваното от мен, колкото и малка да е силата ми.

— Ще получиш власт и покой... Разтвори обятията си, ти, Ангел на хаоса, и нека опустошението на Звяра потече като река. Отвори Портата...

Гласът се приплъзва през Душите в мен, той идва откъм навъсеното небе. Проправя си път през моравата светлина, ала душите не могат да минат през нея. Прониква само един глас. Само думи. Но те ме призовават и техният зов е едновременно и предупреждение, и милувка.

Тялото ми продължава да излъчва светлина, ала силата ми се разколебава, щом до ушите ми долитат думите на Самаил, настаняват

се в мозъка ми, дори още по-дълбоко — в някое останало от първичното развитие кътче на съзнанието ми, което досега е стояло и е чакало да чуе техния зов. В гласа се чете обещание за освобождение. Освобождение от борбата, която сякаш никога не свършва, макар сега за кратко да е в моя власт. Освобождение от бъдещото продължаване на тази борба, освобождение от едно бъдеще, в което няма да има място за най-желаните от мен неща — сигурност, любов, надежда.

Ала семенцето продължава да се разтваря, преминава през стадия, за който си мисля, че би могло да поникне отново, докато сякаш усеща, че силата му може да ме разцепи на две и да отдели тялото от душата ми. А с последния си порив силата ми носи решителността, от която се нуждая.

Не губя време да поглеждам назад. Обръщам се в собственото си сияние и призовавам окултната сила в себе си. Призовавам я да ме отведе у дома колкото е възможно по-бързо. Призовавам я да ме върне в Бърчууд, да задържи Самаил и Армията му достатъчно дълго, за да успея да вляза обратно във физическото си тяло, което ме очаква на дивана в библиотеката.

Обляна в светлина, аз препускам към издигащата се в далечината грамада. Не след дълго се уверявам, че сградата пред мен наистина е Бърчууд. Осъзнавам, че е имало сериозна причина татко да поиска да се срещнем в света, който се намира най-близо до дома. Знаел е, че Душите ще дотърчат за мен.

Отзад изригва вой от пронизителни, зловещи писъци. Не се обръщам, макар силно да го желая. Продължавам да летя, нося се като вихър над полето, докато се стремя към къщи. Когато приближавам къщата, усещам, че започвам да губя сили. Не става изведнъж. Настъпва като постепенна умора, която се наслаждава в костите ми, и светлината, излъчваща се от мен, избледнява. Толкова съм близо, че различавам ромбоидите в подсилените с олово стъкла на прозорците. Достатъчно близо, за да виждам блясъка на фенерите в бързо падащия здрач. Ала воят зад гърба ми се възобновява и когато извъръщам глава, разбирам защо времето да избягам от тях за малко не ми достига.

Самаил е дошъл за мен. Повел е Душите, а с неговото приближаване туптящото сърце се чува все по-силно и по-силно. Силата на Душите е нищо в сравнение с мощта на Самаил. Тя е

основната сила, както и неговата ярост. Издига се в зловещ вихър и отнема от енергията ми.

Блъскам се в прозореца на библиотеката, а волята ми се отцежда от мен като вода, ала в същия миг си спомням думите на Върджиния. Нима ги е произнесла същата сутрин?

„Ако ги призовеш навреме, те ще ти помогнат.“

Чувствам се твърде слаба, за да продължа. Но съзнанието ми... в съзнанието ми е останала сила колкото да поискам необходимата ми помощ.

— Сестри мои... сестри от миналото... — гласът ми сякаш не е моят. Звучи като дрънчене на тенекия, сякаш идва отдалеч, ала аз продължавам, затварям очи и се мъча да не мисля за Самаил, който се приближава все повече и повече.

— Призовавам ви, сестри мои, да помогнете на една от вас. Да ме спасите, за да ми дадете възможност да спася всички ви.

Дори не мога да усетя абсурдността на собствения си призив за помощ, като се има предвид онова, което надава зловещ вой зад мен. Секундите отминават — а може би не са секунди, а минути, дори часове? — и аз решавам да затворя очи и достойно да дочакам онова, което е предназначено да стане.

Ала в същия миг усещам повея на бурен, топъл вятър, последван от пукот, който ме кара да вдигна поглед към небето. Когато в полезрението ми се появява жената, Самаил и неговите Души сякаш се поукротяват. Тя застава на метри от мен, между мен и приближаващата се Армия. В упорито издадената ѝ напред брадичка и в зелените езера на очите ѝ има нещо познато.

Безименната жена стои между мен и Душите, когато от небето, сякаш от нищото, се появяват и други жени, разпръсват се и се подреждат в кръг около Душите и Самаил. Когато издигат ръце нагоре, призрачните им воали се издуват около прозиращите им крака. Нажежени до бяло пламъци проблясват, изстрелват се от дланите им и образуват мистичен огнен кръг в пространството между Звяра и мен.

Първата жена кръжи най-близо, слабата зеленикава светлина, която се излъчва от тялото ми, се слива с блестящото тъмнолилаво сияние от нейното, разширява се и стремглаво залива всичко наоколо, като прониква дори през кръга, в който Душите се изправят на задните си крака и панически рият с копита в небесната шир.

Тя не движи устните си, а гласът ѝ долита до мен от далечината. Той резонира в съзнанието ми и аз осъзнавам, че тя не говори на глас.

— Върви, дете. Събери всичките си сили. Пак ще се срещнем.

Самаил надава вой и вдига меч в центъра на кръга. Той засиява с оранжева светлина, от острието му проблясват искри и свистят във въздуха, пращят срещу светлината на кръга, оформен от сестрите, и макар силата им да е очевидна, нямам никакво желание да я изправя пред тази на Самаил за продължително време. Кимам на жената, с което ѝ давам да разбере, че съм чула думите ѝ, с последни сили се втурвам през стената и влизам в къщата.

Соня и Луиса седят на пода до дивана. Соня държи отпуснатата ми ръка и стиска очи, а устните ѝ се движат в безмълвна молитва. Спускам се в очакващото ме физическо тяло с въздишка, която проехтява и в двата свята, поемам дълбоко въздух, сякаш дълго време съм нямала възможност да го направя и току-що съм се съживила.

— Тя се върна! Тя се върна! — вика Луиса от пода до мен.

Бегло усещам лекия допир на Сонината ръка, сякаш не всичките ми сетива са възвърнали чувствителността си. Мъча се да говоря, да им кажа, че трябва да се върнем в татковата стая и да потърсим списъка отново, ала от устата ми излизат само неразбираеми шумове и звуци, които нямат нищо общо със смислените думи. Сърдито поклащам глава, а Лия ми говори с дрезгав глас:

— Лия? Лия? Погледни ме, Лия. Чуй ме.

Тя издърпва ръката си от моята, обръща брадичката ми така, че да види лицето ми, и толкова властно ме поглежда в очите, че съм принудена да спра. В тях виждам спокойното море на Отвъдното.

— Трябва да запазиш спокойствие. Нормално е. Нормално е да не можеш да говориш, когато се завърнеш от подобно пътешествие, разбра ли?

Аз гледам с широко отворени очи, изгубила увереност, че бих могла отново да проговоря.

— Разбра ли, Лия? Трябва да ми вярваш. След няколко секунди ще можеш пак да говориш. Сетивата ти също ще се пробудят. Дишай по-бавно и чакай. Дай възможност на съзнанието си да смели всичко, което си направила и което си видяла. Дай му няколко секунди да възвърне физическата си стабилност. Погледни ме, Лия! Ако ме разбираш, кимни с глава.

Гласът ѝ е дрезгав. Чувствам се като малко дете, но в решителността на думите ѝ намирам покой, поглеждам я в очите и се мъча да кимна с глава.

— Добре. Сега не мърдай. Просто лежи и дишай.

Напълно се отдавам на безпомощността, в която се намира тялото ми. Когато поглеждам към Луиса, аз се стряскам от уплахата, която чета в очите ѝ, затова се обръщам отново към Соня, заглеждам се в безбрежната синева на очите ѝ и започвам да дишам по-спокойно.

Размърдвам пръстите си и се радвам, че изпълняват командите ми. Правя същото и с останалите части на тялото си, давам им леки изпитания, докато се уверя, че всичко функционира нормално. Едва тогава се осмелявам да проговоря. Соня и Луиса са се съсредоточили в мен, докато се мъча да произнасям думите.

— Н-н-н-неговата стая. Списъкът е в стаята му. Зад портрета на майка ми.

29.

— Сигурна ли си, че е тук?

Луиса ми връчва портрета на майка ми — донесла го е от татковата стая. Заставена съм да остана на дивана, тъй като Соня ме предупреди, че една от неприятните последици от всяко продължително и опасно пътуване в Долината е отслабването на крайниците. И сякаш това не е достатъчно, а и главата ми се пръска и в душата ми се събужда още по-голямо състрадание към Соня, която изпитва подобни трудности след всеки спиритически сеанс. Макар да не го изричаме на глас, тъмнината зад стъклата на прозорците ни дава да разберем, че времето, в което можем да останем сами, е към края си. Леля Върджиния, Алис и Хенри ще се върнат всеки момент.

— Не мога да се закълна, но при тези обстоятелства съм почти сигурна.

Взирам се в образа на майка си. Въпреки черно-бялата фотография в очите ѝ се чете напрежение и аз си спомням силата им по време на кратката ни среща в Равнината.

— Искаш ли аз да го направя? — тихо пита Соня.

— Не. Това е мое задължение — тръсвам глава аз.

Обръщам фотографията, като я поставям в скута си с изображението надолу. Тънките метални скоби леко се приплъзват и аз повдигам тънката дървена плочка зад снимката. Отначало ми се струва, че там няма нищо. Виждам гърба на фотографията и се готвя да я освободя от рамката, когато нещо в единия ъгъл между стъклото и металната украса привлича погледа ми.

Когато повдигам рамката и я приближавам до очите си, Луиса се намесва:

— Какво е това? Има ли нещо там?

— Не съм сигурна... — отвърщам, ала не след дълго разбирам, че наистина има нещо. С треперещи пръсти го измъквам от ъгълчето на рамката и не мога да кажа дали ръцете ми треперят от вълнение, от страх или поради скорошното ми пътуване в Равнината.

— Но... толкова е малко — обажда се Соня. — Със сигурност не може да е списъкът!

Това е просто късче хартия, много малко парченце, очевидно откъснато от по-голям лист, ала аз не съм кой знае колко разочарована, макар да очаквах нещо друго. Все пак сме направили още една крачка към списъка. Макар че вече не е в рамката, където го е скрил баща ми, в едно съм сигурна — бил е тук.

Соня и Луиса мълчат, аз също. Разочарованието ни се усеща в тихото ни дишане, в премълчаните думи помежду ни. Тъкмо аз проговарям първа и нарушавам увисналата в библиотеката тишина с една-единствена дума:

— Алис.

* * *

Крача напред-назад из стаята си и се старая да събера мислите си, преди да се изправя срещу Алис. Не можех да го направя в разгара на оживлението в салона, когато леля Върджиния и Хенри ни показваха покупките си и разказваха как е протекъл денят им. Имах време само колкото да срещна погледа на Алис, преди тя да се оттегли в стаята си. След това вечеряхме — вечерята премина напрегнато и в официален тон с гостите, макар Денят на благодарността да бе отминал.

Луиса и Соня ми предлагат подкрепата си за срещата със сестра ми. Но тази част от пророчеството, тази част от битката си е лично моя. Докато чакам да се срещна с нея, гневът в мен нараства.

Алис, действаща рамо до рамо с Душите, които искат моята смърт.

Алис, изложила ме на опасност, като е развалила маминото заклинание.

Алис, която е прибрала списъка.

Когато най-после къщата потъва в сън, аз съм напълно подготвена да измъкна списъка от Алис, така че се отправям към стаята ѝ с решителна стъпка, която не е никак тиха предвид късния час. Чукам на вратата ѝ, ала отварям, без да дочакам покана. Лишавам я от възможността да откаже да ме пусне вътре.

На лицето ѝ се настанява искрена почуда, която не съм виждала до този момент. Ръката ѝ се насочва към пазвата ѝ, а устните и се оформят така, че да издадат звука „О“, изразяващ смущението ѝ.

— Лия! Какво...

Тръгвам към нея и за първи път, откакто сме сестри, откакто сме приятелки и довереници, сестра ми изглежда изплашена от мен. Когато заставам на сантиметри от нея, тя отстъпва крачка назад.

— Дай ми го, Алис — протягам ръка с желанието да я накарам да разбере, че няма да си тръгна без списъка с имена, който е моят път към свободата.

Тя клати глава и се прави, че не знае за какво става дума.

— Аз... Аз не знам за какво говориш.

Присвивам очи и изричам:

— *Напротив... Алис... знаеш... много... добре.* Той е у теб. *Откраднала* си го от татковата стая.

Тя изправя гръб, очите ѝ проблясват, страхливото изражение отстъпва място на възмущението ѝ.

— Уверявам те, Лия, каквото и да е онова, което си мислиш, че е у мен, лъжеш се. Макар че, като гледам, трябва да е много важно за теб. Наистина бих искала да беше у мен.

Очите ѝ блестят с лукавата светлина, която винаги ме е карала да се боя от онова, което ще направи или каже в следващия миг. Тя продължава и аз разбирам защо се чувствам така.

— Особено като знам, че у теб има нещо мое.

Известно време се гледаме една друга в очите, дишаме учестено и шумно в притихналата стая. Нямам намерение да признавам, че нейният нож е у мен, нито пък да ѝ го върна. Затова започвам да говоря спокойно въпреки напрежението, което чувствам:

— Върни го, Алис.

Тя накланя главата си на една страна и ме гледа в очите, без да мигне.

— Все още не знам за какво говориш.

Усещам безсилен гняв, който застрашава да изригне навън. Тя прекрасно знае за какво говоря. Убедена съм. Ала нямам друг избор, освен да го изрека на глас, ако не искам да остана в стаята на Алис и цяла нощ да си играем игрички.

— Списъкът. Татковият списък с имената. Беше на нощното му шкафче в задната част на мамината фотография. А сега го няма.

Тя се обръща и бавно се отправя към скрина, като пътьом сваля фибите от косата си и ме наблюдава в огледалото над тоалетката си.

— Аха... Най-после разбирам. Накрая си поумняла и си разбрала значението на ключовете.

В същия миг се извързва, започва да ръкопляска, сякаш се намираме в театър. Звукът от ръкопляскането ѝ е оглушителен в тишината на стаята.

— Е, браво, браво, Лия. Трябва да се гордееш със себе си. Въпреки всичко. Но списъкът не е у мен. О, да, исках да го имам. Дори влязох в татковата стая, за да го взема. Погледнах зад мамината снимка, но списъкът вече не беше там.

Не успявам да прикрия объркването, което пробягва по лицето ми.

— Но откъде знаеше, че е там? Откъде знаеше къде е, след като през цялото време го търсих?

Тя високо се смее и искрено се забавлява.

— О, Лия! Ти все още не разбираш, нали?

Извързва се отново и ме поглежда, буйните ѝ къдрици се разпиляват по раменете ѝ.

— Няма нужда татко да ме упътва. Никога не ми е било необходимо. Твърде рано разбрах, че не представлявам интерес за него. Не и щом има своята великолепна Лия. Не, в този свят нямам нужда от него, а сега, когато се е преселил в другия, още по-малко. Нямам нужда и от Върджиния. Не се нуждая и от теб. Имам си собствени начини да се запознавам с нещата. Съжалявам само, че не намерих списъка навреме.

— Какво искаш да кажеш? Че си го намерила твърде късно ли?

Тя въздиша с досада, сякаш ѝ се налага да обяснява нещо просто на малко дете.

— Рамката беше празна, там беше само портретът на мъртвата ни майка.

От устните ѝ се излива сарказъм.

— Знаех, че по едно време е бил там, и предположих, че ти си го намерила и си го скрила на друго място.

Стоя и я гледам и не мога да измисля никакъв отговор. Гневът ми е отстъпил място на дълбокото ми объркване. Ако не намеря списъка... ако той наистина не е у Алис...

Кому е потрябвало подобно загадъчно и опасно нещо?

* * *

Ангелът, защитен само от призрачното було на закрилата, нежно и земно, което лесно се разкъсва.

При тези думи, прошепнати несъзнателно, аз отварям очи. Спала съм на пресекулки и съм сънувала твърде много, ала усещам, че това са били само сънища, а не нещо друго. Съновидения. Събуждам се, ала без отговора, от който се нуждая. В съзнанието ми звучат единствено познатите думи:

Ангелът, защитен само от призрачното було на закрилата.

Защитен само от призрачното було на закрилата. Защитен само от... було на закрилата...

... на закрилата.

... на закрилата.

Думите се повтарят, сякаш са записани на някоя от счупените грамофонни плочи на татко.

Сякаш някой се опитва да ми каже нещо.

После идват накъсаните думи, които татко изрича през световете: „От булото остана само Хенри...“.

И тутакси разбирам значението им.

30.

Вземам стъпалата надолу в лудешки бяг. Не ми пука, че вдигам шум, ала той трябва да е много силен, защото, щом скачам на пода в коридора, Луиса и Соня тутакси се появяват на вратата на трапезарията.

В ръката си Соня държи салфетка и ме гледа удивено.

— Лия! Какво...

— Леля Върджиния? — гласът ми гърми в цялата къща, а отчаянието нахлува все по-дълбоко в душата ми и стига чак до мозъка на костите ми.

Луиса и Соня се взират в мен с широко отворени очи.

Зад себе си чувам тропане на нечии обувки върху мраморния под и се обръщам назад. Цялото ми същество се изпълва с облекчение, ала то тутакси изчезва, щом виждам, че не леля ми се приближава към мен, а Маргарет, която ме гледа така, сякаш съм се появила най-неочаквано иззад ъгъла и огласям цялата къща с писъците си като малко дете.

— Защо викате така, госпожице Милторп?

— Аз... Съжалявам, Маргарет. Незабавно трябва да говоря с леля Върджиния. Виждала ли си я? — питам аз с треперещ глас, който издава страховете ми.

— Но да, разбира се, мила — усмихва се тя. — Гор е. В леглото си.

— В леглото? — със същия успех Маргарет можеше да ми каже, че чисти конюшните, защото кога се е случвало леля Върджиния да е в леглото си посред бял ден?

— Да. В леглото си. Не се чувства добре. Напоследък много се уморява и аз я изпратих да си почива. Няма повод за тревога, уверявам ви. Просто малко отдих.

Тя се усмихва, сякаш точно това е нужно, за да успокои тревогата, бушуваща в душата ми.

— По-късно ще отидеш да я видиш, мила. След като си поспи. Сигурна съм, че като стане, ще е кукуряк.

Кимам с глава и си спомням колко уморена се чувстваше леля Върджиния, след като ми се притече на помощ в Отвъдното. Надничам в салона и отново се обръщам към Маргарет.

— Маргарет?

— Да, госпожице.

— Къде са Хенри и Алис?

По иначе невъзмутимото ѝ лице пробягва колебание.

— Ами всъщност исках да го обсъдя с госпожица Спенсър...

Повдигам вежди.

— Е, в такъв случай ще трябва да го обсъдиш с мен.

Тя неспокойно пристъпва от крак на крак и аз си мисля, че може би за първи път се чувствам господарка в собствения си дом.

— Ами, госпожице... Алис заведе Хенри на реката.

Поглеждам през прозореца към стоманеносивото небе и ъглите на устата ми увисват.

— На реката? Сега? Но нали виждаш, че всеки миг ще заплющи дъжд, Маргарет?

Тя благоволява да отговори с глупав израз в очите:

— Исках да кажа на госпожица Спенсър, но тя не се чувстваше добре, така че... — гласът ѝ секва и тя поглежда встрани.

— Но как си я пуснала? Как си позволила на Алис да вземе и Хенри със себе си? Та той е още дете!

Не крия, че я обвинявам съвсем неуместно. Та нали Алис е сестрата на Хенри? Защо да не го изведе да подиша чист въздух, дори в такъв сив ден като днешния, щом така е решила? От къде на къде Маргарет ще се съмнява в сестринската обич и в загрижеността на Алис към братчето си?

Очите ѝ се ожесточават.

— Е, ако искате да знаете, Алис настоя да прекара известно време насаме с господин Хенри. И открито заяви, че тъкмо тя е господарката на Бърчууд, а не госпожица Върджиния. И че не ми е работа да поставям под съмнение действията ѝ. Ето какво ми заяви тя, госпожице: „Не ти е работа да поставяш под съмнение действията ми, Маргарет.“ Съжалявам, но нямаше как да я спра.

Обръщам се към Луиса и Соня.

— Останете тук. Каквото и да се случи, не излизайте от къщата.

Грабвам пелерината си, отварям вратата и след миг съм навън в хапещия мраз.

Заобикалям къщата и ги виждам да стоят на брега на реката; в същия миг от небето падат първите капки дъжд. Спирам се, вдигам лице нагоре и върху бузата ми се отронва едра студена капка.

Затичвам се.

Полите ми се мятат около глезените, докато бягам по каменната пътека. В далечината виждам Алис, застанала на сантиметри от Хенри. Сякаш всичко е наред и за миг ми хрумва, че най-вероятно съм на погрешен път. Двамата не вършат нищо лошо, просто разговарят.

Ала в същия миг небето се разтваря с грохот и дъждът започва да се лее като из ведро. Косата залепва за черепа ми, полите ми натежават от водата и все повече затрудняват движенията ми. Но Хенри и Алис остават на брега, сякаш над тях грее ярко слънце — те стоят неподвижни, без да обръщат внимание на пороя, който ги мокри до кости. Сега вече знам, че не съм сгрещила, и заповядвам на краката си да се движат по-бързо.

Двамата са на самия ръб на каменната тераса, в калта до реката. Твърде близо са до водата, мисля си аз. Когато стигам до тях, те не се обръщат, макар че със сигурност са ме чули как се задъхвам и се мъча да си поема въздух на две крачки от тях.

— Какво правите? — надвиквам плющенето на дъжда аз, макар добре да знам защо Алис е довела Хенри на това място.

В първия миг нито един от двамата не отговаря. Те просто се взират един в друг, сякаш на света не съществува никой друг, освен тях.

Най-после Алис изрича:

— Махай се, Лия. Все още имаш достатъчно време да останеш настрана. Нека поговоря с Хенри на четири очи. Ще уредя нещата на мига.

Хвърлям поглед към Хенри — само един поглед — и побеснявам от гняв. Седнал на стола си, той изглежда по-малък от всякога, сякаш се е смалил от дъжда и е заприличал на котето, което веднъж опитахме да изкъпем в кацата зад конюшните. Зъбите му тракат от студ. Той е само по сако.

— Това е колкото твоя, толкова и моя работа, Алис. Не те ли е срам да доведеш Хенри тук в този дъжд?

Аз тръгвам към него с намерението да го върна у дома на сигурно и топло място. Останалото ще остане за по-късно.

Ала Алис застава между Хенри и мен.

— Хенри няма никъде да ходи, Лия. Още не. Не и докато не ми предаде списъка.

Чакам той да го отрече. Искан ми се да възрази, да каже нещо, което да му спести мъчението да е между чука и наковалнята като притежател на единственото нещо, което и двете жадуваме да получим повече от всичко на света. Ала не това изрича той.

— Тя щеше да го вземе, Лия. Видях я как гледа. Моята задача е да те закрилям. Татко ми го каза.

— Татко... е... мъртъв, Хенри! — надвиква вятъра Алис и вдига ръцете си към небето. — Не остана никой, пред когото да отговаряш. Никой, освен мен и Лия. А ти можеш да я освободиш, Хенри. Можеш завинаги да я освободиш, като предадеш списъка на мен.

В гласа ѝ се чете нова сила и той кънти дори над шума от бързия бяг на реката и плющенето на дъжда.

— Хенри! Погледни ме, Хенри! — викам го аз, защото искам да види, че не се страхувам и се опитвам да задържа погледа му със силата на волята си. — Не ме е страх, Хенри. Няма нужда да ме закриляш, разбра ли?

Устните му са станали болезнено сини с тъмновиолетов контур. Той едва говори, думите му трудно си пробиват път на студения вятър.

— Татко ми каза да го пазя. З-з-за теб, Лия.

После става онова, от което най-много се боя. Пръстите на Хенри са заключени здраво около нещо малко и бяло. Проклинам се наум. Когато съм отишла да искам списъка от Алис, само съм доказала, че той не е у мен. А това е станало причина да го потърси другаде.

— Сложи го в джоба си, Хенри. Прибери го, докато се върнем у дома.

Аз пристъпвам към него, като събирам целия авторитет, на който съм способна. Ще го прибера вкъщи. Да видим как Алис ще съумее да ме спре.

Само че тя не го прави. Всъщност тя не се доближава до мен. Отива при Хенри, впива пръсти в облегалката на стола му и се обръща с лице към мен.

— Не се приближавай нито крачка, Лия! Казах ти да стоиш настрана.

А после се обръща към Хенри.

— Дай ми списъка, Хенри. Ако наистина искаш да закриляш Лия, както сам твърдиш, както татко ти е заръчал, ще ми дадеш списъка. Ако не го сториш, Лия никога няма да се освободи от бремето, което ѝ е отредено.

Няма нужда да ме плаши с каквото и да е, защото самият факт, че държи стола на Хенри и е тъй близо до водата, ме ужасява.

Хенри упорито клати глава.

— Не. Ще направя това, за което ме помоли татко.

Устните му треперят и издават страха, който иска да скрие зад решителния си отказ.

Достатъчно. Пристъпвам към Хенри, като се мъча да проявя увереността, която не чувствам.

— Това е смешно, Алис. Веднага се махни от Хенри! Прибирам го вкъщи.

Тъкмо се приближавам до рамото ѝ, когато тя се извърта на място, по-бързо, отколкото е възможно в проливния дъжд, и сега двамата с Хенри са с лице към реката, а тя ме поглежда през рамо.

— Не се приближавай повече, Лия! Недей.

Спирам се и не мърдам. Мисля. Мисля толкова бързо, колкото мога. Изражението на лицето ѝ е неразгадаемо — смесица от гняв, страх и тъга, които преливат едно в друго и е невъзможно да се определи къде свършва едното и започва другото. Като полудяла е, очите ѝ гледат диво. Нямам ѝ никакво доверие по отношение на брат ни. Най-добре е да отведе Хенри далеч от нея и то колкото е възможно по-скоро. Пристъпвам към нея, като се правя, че имам доверие в разумността на действията ѝ.

— Недей.

Очите ѝ ме умоляват, искат от мен нещо, което не разбирам и затова не мога да ѝ го дам.

— Моля те, Лия.

Последната ѝ молба ме кара да се чувствам сигурна и да направя втора крачка напред, защото вярвам, че Алис не желае да навреди на Хенри.

Грешка. Разбирам, че съм сгрешила, когато главата ѝ трепва и тя отпуска стола заедно с Хенри надолу към реката с такава лекота, сякаш той не е човек, а камък.

Колкото и да изглежда странно, трополенето на стола надвива плющенето на пороя, колелата му се търкулват напред по каменистия бряг отначало по-бавно, после постепенно усилват скоростта си надолу по наклона и противното му скърцане се забива в мозъка ми.

Най-странното обаче е фактът, че всичко става много бавно. Дълбоко в съзнанието си усещам, че събитията препускат, че стават твърде опасни, ала в този момент всичко наоколо сякаш е забавило своя ход, а изминалото време се проявява като изопачен вариант на самото себе си.

Аз се хвърлям напред през разкаляната пръст, отчаяно мятам ръце да уловя крака му, спицата на стола му, каквото и да е, докато Хенри се търкаля надолу и все повече се приближава към реката. Разперени в калта, пръстите ми докопват спицата на едното колело и остра болка ме прерязва през китката на ръката, когато спирам с пръсти търкалянето на колелетата.

Хенри е мъчително притихнал, вкопчил ръце в страничните облегалки на стола си с всички сили, които дребното му тяло може да събере. Аз се мъча. Мъча се да удържа стола, ала той е толкова тежък! Пръстите ми не са достатъчно силни да надвият стоманата. Въпреки болезнените усилия, които правя, колелото се изплъзва от ръката ми.

Хенри започва да пада, надолу и надолу към реката. Като по чудо той остава на стола си, когато колелата му се удрят в един камък близо до дъното и изхвърлят брат ми във въздуха.

Хенри пада право в бързата река.

31.

— Аз-з-з не... — пелтечи Алис в дъжда, преди да се втурна към водата.

Не мисля за нищо друго, освен за Хенри, който е тъй безпомощен в буйната река, неспособен да използва краката си. Не съм достатъчно бърза. Гмуркам се с главата надолу там, където знам, че е най-дълбокото място на реката и най-бързо ще достигна до брат си. Леденостудената вода ме прерязва и аз потъвам, а тя ме влачи надолу по течението със същата сила, с която ме дърпа към дъното. Боря се с течението, после се оставям на силната вода да ме мята напред-назад и безмилостно да ме влачи по каменистото дъно, което раздира тялото ми.

Едва когато спирам да дишам, аз идвам на себе си и с всичка сила се отблъсквам с крака от дъното, като отчаяно се боря за глътка въздух.

Много отдавна съм се научила да плувам в тихата вода до острова, където прекарвах летните си ваканции, ала бясното премятане надолу по реката няма нищо общо с кроткото поклащане на океана. Главата ми се показва от тъмните дълбини, но реката ме повлича за полата и всеки миг отново ще ме дръпне към дъното. Точно преди мътното течение да залее главата ми, струва ми се, че зървам нещо тъмно да се носи по реката.

Този път яростно се боря, погълната от мисълта, че Хенри няма да се е отдалечил много. Ритам с крака и протягам ръце към повърхността, докато се освободя, и си поемам дълбоко въздух. Дъждът продължава да се излива, прави кръгове по повърхността на водата, които тутакси се преливат в бързеите на реката. Оглеждам се, внимателно се вирам в пенливата вода да зърна брат си, ала водата е кална, дъждът не спира и аз не виждам нищо, което да ме обнадежди, после отново потъвам.

Изтощена съм до мозъка на костите си, тялото ми е сковано от студа и от ударите на скалите по речното дъно. Водата ме подхвърля

като ненужен отпадък и у мен се появява съблазнителното желание да заспя навеки. Нещо вътре в мен ме кара да се отпусна — да отворя уста, докато водата изпълни всеки сантиметър от тялото ми, само и единствено борбата с реката да свърши, да се сложи край на пророчеството и на моето непосилно бреме.

Ала гласът на майка ми внася яснота в главата ми. „Пази Хенри, Лия.“ Той прозвучава като ехо в полумъртвия ми мозък, в онази част от него, която почти се е предала, и аз започвам да ритам с крака и да протягам ръце към повърхността, да се боря за живота си и за живота на брат си.

— Лия! Насам! Мини оттук!

Отначало ми се струва, че си въобразявам, но гласът е напълно реален и ме вика откъм брега.

Повдигам глава над бързеите и оглеждам внимателно бреговата ивица, докато най-последно я зървам. Алис стои на брега, протегнала дълъг и дебел клон над реката.

— Хайде, Лия! Опитай! Опитай се да плуваш към мен!

Едва я чувам, макар че тя сигурно крещи и прави всичко възможно да я разбере, ала разстоянието между нас е голямо.

Застанала е надолу по течението и аз бих могла да стигна до нея, ако яко и с всички сили гребя с ръце и крака. Но Хенри... Отчаянието ми граничи с лудост и аз отново започвам да потъвам, като не преставам да оглеждам брега. От Хенри няма и помен. Нито от стола му, който е толкова тежък, че сигурно е потънал на мига някъде по течението на реката.

Лия! Насам! — продължава да маха с ръка Алис.

Продължава да ме вика. Гледа само в мен. А кой ще потърси Хенри?

Решавам да опитам да сграбча края на клона, дори да спра само за миг, за да мога да огледам водата и брега за тъмната глава на Хенри. Течението ме тласва надолу с такава сила и мощ, че борбата с него изцежда и последните сили от изтерзаното ми тяло.

Противно на всякаква логика, аз променям посоката на плуване и бавно се обръщам към брега отдясно. Когато тялото ми се нагласява и започва да се носи в новата посока, съумявам да използвам течението и когато се приближавам към Алис и протегнатия от нея клон, вече се

движа с такава бързина, че се страхувам да не ги отмина, носена от мощното течение.

— Готова ли си, Лия? Хвани се, когато минеш покрай него, чу ли?

Гласът на Алис звучи като заповед току пред мен и аз започвам да кимам в знак на съгласие въпреки всичко, случило се до този миг.

Напъвам се още и още да стигна до мястото, където клонът се е потопил във водата.

— Готово, Лия! Едно... две... почакай... Сега, Лия! Хайде! Хвани се!

Надвесила се е толкова близо над водата, че ми се струва, че и тя ще цопне вътре, но когато преминавам край нея, протягам ръка, за да се уловя за клона. Вече го отминавам, отминавам и мястото, където бих могла да намеря спасение, когато внезапно усещам грубия допир на кората му в дланта си. Бързо сключвам пръсти около него, преди да е станало твърде късно.

За миг тялото ми прекратява стремглавия си летеж надолу по течението. Прогизналата ми пола се запретва около краката и ме дърпа към дъното. Ала поне засега клонът, който сестра ми е протегнала към мен, ме държи на повърхността.

— Лия! Лия! — задъхва се Алис, която също е прогизнала до мозъка на костите си, сякаш и тя за малко да се удави в реката. С усилие протяга едната си ръка, докато с другата държи края на клона. — Улови се за ръката ми, Лия!

Едва я чувам. Очите ми пробягват по протежение на реката дотам, докъдето тя се скрива зад завоя. „Той може да се е уловил за някое ниско дърво, мисля си аз. Може да се е спрял в някоя плитчина. Може да се е хванал за някоя скала и да чака някой да му помогне.“

Отмятам наум различните възможности, сякаш отмятам имената на поканените на чай гости. Струва ми се, че всяка една от тях е толкова вероятна, колкото и предишната, без да отчитам факта, че от Хенри няма и следа. Няма следа и от стола му. Като гледам реката, започвам да си мисля, че Хенри никога не е падал в нея.

— Хайде, Лия! Хвани се за ръката ми! Клонът няма да те издържи дълго.

Алис се ядосва и аз се удивлявам, че гневът ѝ все още ми прави впечатление.

— Х-х-хенри.

Толкова ми е студено, че не усещам клона в ръката си, макар да виждам ключените си около него пръсти.

— Ще организираме спасителна група за Хенри, Лия. Но ти трябва да излезеш от водата, преди клонът да е поддал.

Не спирам да мисля. Продължавам. Опитвам се да измисля начин да спася Хенри.

— Лия! — вика ми Алис през сълзи и за първи път аз забелязвам, че тя хлипа, хлипа толкова силно, че едва говори. — Излизай от водата веднага. Чуваш ли ме? Чуваш ли? Защото няма да помогнеш на Хенри, ако лежиш мъртва на дъното на реката.

Няма време да поставям на съмнение предложението ѝ за помощ. Нещо в гласа ѝ, в сълзите ѝ, в изписания на лицето ѝ ужас ме кара да кимна с глава. Тя има право. Напълно права е. Трябва на всяка цена да изляза от водата, за да мога да помогна на Хенри както трябва, а в този миг има само един начин да го сторя.

С едната си ръка Алис държи клона. Другата протяга към мен.

Само за миг събирам всичкия си кураж, защото ми е толкова студено, а реката тече тъй бързо, че се страхувам да не падна обратно в нея. Този път течението ще ме отнесе.

Увивам едната си ръка по-здравио около клона. Другата протягам към Алис.

Тя я улавя с такава отдаденост, че и за миг не се съмнявам — и тя ще падне във водата, преди да успее да ме изтегли. Дърпа ме с такава сила, която не съм предполагала, че притежава, и пада по гръб в калта, докато аз се измъквам от водата.

Тя скача на крака, подхлъзва се и ме обръща по гръб.

— Лия? Лия? Добре ли си?

Лицето ѝ е бледо и мокро. Не съм сигурна дали е мокро от дъжда или от сълзите, които капят върху моето лице, докато аз потъвам в мрака.

* * *

В стаята е топло, ала моето усещане не е за присъствието на топлина, а за отсъствието на студа, който е проникнал още по-дълбоко

в костите ми, откакто Алис ме измъкна от водата. Все още съм вкочанена. Не знам дали от студ или от страх. Айви и леля Върджиния се суеят около мен, трупат още одеяла отгоре ми, карат ме да пия чай, който е толкова горещ, че попарва езика ми.

— Добре, добре. Стопли ли се, скъпа? Искаш ли да ти дам още нещо?

Аз усещам погледа на леля Върджиния върху лицето си, ала не мога да видя очите ѝ.

Клатя глава и се взирам във фината бродерия върху покривката на леглото си. Навън спасителите продължават да издирват Хенри. Соня и Луиса са някъде долу в притихналата къща. Знаем как стоят нещата, ала не мога да насоча енергията си и да мисля за каквото и да е.

На вратата се чука и това кара леля Върджиния да премести погледа си към Айви, която е застанала до умивалника над купа вдигаща пара вода. Айви се отправя към вратата и шумно я отваря, после я затваря и се приближава до леля Върджиния.

Когато се навежда да прошепне нещо в ухото ѝ, разбирам, че ме смятат тъй близо до лудостта, че се боят да не си отида завинаги, докато аз не чувствам нищо подобно.

— Веднага се връщам, Лия.

Леля Върджиния ме гали по главата, навежда се и ме целува по челото. Усещам хладината на устните ѝ върху горещата си кожа.

Крадешком поглеждам към вратата и зървам един господин, облечен с груби дрехи, който стои на прага с шапка в ръце. Само след миг отново връщам погледа си върху навяващата ми спокойствие и сигурност везба на юргана.

Не ми е възможно да преценя колко време се бави леля Върджиния, защото времето сякаш губи измеренията си, щом съм на сигурно място в своята топла стая. Малко съм разочарована, когато тя се връща и присяда тихо на ръба на леглото ми. Бих искала да остана сама в тишината на стаята и никой да не ми говори.

— Лия — тонът ѝ отначало е благ, но когато аз не откликвам, той става по-настойтелен. — Лия. Трябва да поговорим. За Хенри. Ще ме погледнеш ли?

Ала не мога. Не желая да разваля магията на тихата стая. Стаята, в която спя, откакто много, много отдавна двете с Алис се преместихме

от детската стая. Стаята, в която съм опаковала коледните си подаръци за Хенри. Стаята, в която съм копняла за устните на Джеймс. Сигурна съм, че в тази стая не може да се случи нищо страшно.

— Лия.

Гласът и секва, а мъката в него е толкова непоносима, че почти ѝ се подчинявам. За малко да я погледна в очите.

Ала не мога. Обръщам се към стената и упорито вирвам брадичка в знак на нежелание да чуя онова, което ще ми каже. Онова, което не ще ни позволи да продължим напред.

32.

Слушам известно време, после тихо затварям вратата след себе си и излизам навън в студената нощ. Искам да се вслушам в тишината на своя дом, единствения, който съм имала, преди да извърша последния си предателски акт. Доста умно от моя страна — на излизане си обувам ботите. Изглеждам странно на лунната светлина с боти, които надничат изпод дългите поли на ефирната ми бяла нощница.

Сетивата ми са изострени, когато се изкачвам по хълма към скалата над езерото. Въздухът е свеж и чист, ароматът на приближаваща се зима нахлува в ноздрите ми много по-мощно, отколкото само преди няколко дни.

Опитвам се да не мисля. Не желая да мисля за майка си. Не желая да мисля и за Алис, за ужасното съчетание на алчност и любов, което тя прояви на речния бряг.

И най-вече не желая да мисля за Хенри.

Щом стигам върха, налага се да спра, за да си поема дъх. Още чувствам слабост в краката си след преживяното в реката. Когато най-сетне мога да дишам, без да усещам бодежи в гърдите, отивам до ръба на скалата. Дори в състоянието, в което съм, не мога да не изпитам наслада от красотата на езерото. Кой не би оценил прелестното проблясване на водите му? Тук не е чак толкова лошо място за свършека на нечий живот и в един зловец миг на прояснение ми се струва, че разбирам защо майка ми е избрала тъкмо езерото за тази цел.

Бавно се придвижвам към ръба — все по-близо и по-близо, — докато пръстите на краката ми почти увисват във въздуха над каменистия бряг. Вятърът отвява косите от лицето ми и листата на дърветата зад мен зашумяват. На това място усещам присъствието на майка си повече, отколкото където и да е другаде. Питам се дали е стояла точно тук, където стоя аз в момента, дали е наблюдавала същите вълнички, които набръчкват повърхността на същата тази вода. За

първи път в живота си аз съм напълно сигурна, че между двете ни съществува здрава връзка, че двете сме едно цяло, както ние, така и всички други сестри.

Ала така и не успях със сестрите. Баща ми посвети повече от десет години да състави списъка, който щеше да ни освободи, но дори с неговата помощ, толкова неоченима, колкото едва ли някога е била предлагана на сестрите преди мен, аз се провалих. Списъка го няма, а заедно с него изчезва и всяка надежда да открия ключовете и да сложа край на пророчеството. Ако се върна в самото начало, ще са ми нужни години, а междувременно Соня и Луиса ще живеят във вечна опасност за живота си. Години, през които ще съм подложена на непрестанните изтезания от страна на Душите. Години, през които няма да мога да се отпускам спокойно в обятията на сънищата си, защото ще се страхувам, че бих могла да пусна Звяра, който ще разруши света ни.

А пък и Хенри. Ако по рождение изпитвах желание да изпълня ролята, отредена ми в пророчеството, Алис нямаше да подмами Хенри на реката, за да се опита да му отнеме списъка. В някой друг живот, в някой друг свят може би двете с Алис бихме могли да си изиграем успешно ролите. В такъв случай Хенри нямаше да е пионка в жестоката игра.

„Пази Хенри, Лия.“ Думите на майка ми се блъскат в главата ми, докато по страните ми започват да се стичат сълзи, отначало бавно, а после тъй яростно, че намокрят яката на нощницата ми. Хлипам с вятъра, искам всичко да свърши, да разтворя ръце и да политна в пропастта. Ала мама отново ми говори:

„Няма никаква грешка, Лия.“

Започвам да плача още по-горко.

— Не искам да съм аз — викам към водата под мен. — Защо трябва да съм тъкмо аз?

Водата мълчи и не отговаря, ала вятърът го прави. Той ме шиба силно в гърдите и ме изтласква назад и аз се строполявам на земята, далеч от ръба на скалата.

Вятърът притихва, но не постепенно, а веднага след внезапния си порив. Листата на дърветата престават да шумят, настава тишина, в която чувам единствено собственото си тежко дишане. Седя на земята известно време, без да усещам студа, макар че от устата ми с всяко издишване се издига бяла пара.

Краят на ролята ми в пророчеството, започнало преди много, много години, няма да дойде бързо, нито толкова лесно. Изтривам сълзите от бузите си, изправям се и обръщам гръб на езерото, без да го погледна отново. Повече няма да надничам в пропастта.

* * *

Синьото небе ми се присмива, сякаш Бог си прави днес някаква шега.

Погребението на Хенри няма нищо общо с дъждовния и сив ден, когато изпратихме татко. Напротив. Слънцето топли раменете ни, а птиците се надпяват, сякаш поне те са щастливи, че Хенри е при мама и при татко. Не се съмнявам, че е при тях. Изобщо нямам съмнение, че той върви до тях и се смее под кадифеното небе. Ала от това не ми става по-леко.

Усещам погледа на Алис от другата страна на гроба, когато пасторът изрича двайсет и третия псалм, но очите ни не се срещат. Не съм я поглеждала в очите, откакто ме измъкна от реката. Всъщност мисля, че не съм поглеждала никого оттогава, въпреки че Луиса и Соня, пък и Джеймс, разбира се, ме бяха посетили няколко пъти. Не ми е добре, като не им обръщам внимание, но едва издържам на болката, причинена ми от загубата на Хенри. Не мога да понеса да я видя и по лицата на онези, които са около мен.

— „Пепел при пепелта, прах при праха“ — изговаря преподобният.

Леля Върджиния пристъпва напред, отваря свитата си в юмрук длан над изкопания гроб и от нея се изсипва пръст, която глухо се удря в ковчега на Хенри. Лицето ѝ е скръбно и бледо. Ако на света съществува човек, който да разбира мъката ми, това е леля Върджиния.

На няколко пъти отварях уста да ѝ разкажа за последните мигове на реката с Хенри и Алис, ала нещо ме възпираше да изрека думите на глас. Това отчасти се дължи на разума ми, защото без доказателства или свидетели моят разказ ще е свършено различен от разказа на Алис, в това няма никакво съмнение. Но има и нещо друго: празният поглед на леля Върджиния. Осъзнавам, че няма да може да го понесе. А ако трябва да съм напълно честна, дори само пред себе си, трябва да

призная, че отвътре навън ме изгаря буен и неудържим гняв. Гняв, който търси възмездие.

По особен начин.

Извърщам поглед встрани, когато Алис тръгва към гроба, вдига ръка и пуска пръстта върху малкия ковчег на Хенри.

Леля Върджиния ме поглежда, ала аз поклащам глава. Ръката ми не ще пусне и пращинка пръст върху Хенри, за да го зарие в земята до мама и татко. Вече съм поела своята част от вината.

Това е повече от достатъчно.

Леля ми кима с глава и поглежда към преподобния, който като че ли разбира какво иска да му каже. Затваря Библията и ѝ прошепва няколко думи, после кима и измърморва към мен и Алис нещо, което не разбираме. Едва изтърпявам присъствието му в тези черни дрехи, които говорят само за смърт и отчаяние. Кимам и извърщам глава, облекчена, че си тръгва.

— Хайде, Лия. Да се прибираме — казва леля ми и ме хваща за ръката.

Усещам, че се тревожи, ала нямам желание да я погледна. Само поклащам глава.

— Не можеш да останеш тук цял ден, Лия.

Трябва да преглътна, за да проговоря на глас — толкова отдавна не съм използвала гласа си.

— След малко идвам.

Тя се колебае, после кима с глава.

— Добре тогава. Но не се застоявай, Лия.

Тръгва, Алис се влачи след нея. Оставаме само двамата с Едмънд. Едмънд е застанал тихо до мен с шапка в ръце, а по грубото му набръчкано лице се стичат сълзи сякаш е малко дете. Спокойно ми е до него и не изпитвам нужда да говоря.

Взирам се в ямата, в която тялото на брат ми ще прекара вечността. Става ми страшно и тъжно да оставя момчешката му усмивка и ясните му очи да гният в земята. Земята, която ще става все по-студена и по-корава с приближаването на зимата, преди от нея да изригнат разцъфналите диви треви, които аз няма да мога да видя.

Мъча се да си го представя, да извикам образ в съзнанието си — гроба на Хенри, целия покрит с диви теменужки. Да запомня

видението си, така че да го извиквам във въображението си винаги, когато съм далеч от тук. После се сбогувам.

* * *

През нощта след погребението на Хенри не мога да заспя въпреки крайното изтощение на организма ми. Но не скръбта ме държи будна. Причината е някъде другаде и аз я усещам в дълбините на съзнанието си. Знам, че е нещо важно, ала нямам представа как и защо.

В главата ми звучи разказът от моето детство. Онзи, който татко използва като доказателство, че е той, когато общуваше от Отвъдното със Соня, преди Звярът да проговори чрез нейната уста. Спомням си го. Помня как Хенри се мъчеше да се покаже истински смелчак, ала не успя да скрие сълзите, които бликнаха от очите му, когато малкото му корабче наперено се понесе надолу по реката. Помня също как Алис не искаше да построя злополучния сал, дори не желаше да опитам. Помня как, цялата обляна в пот, непохватна в детската си престилка, аз несръчно заковах дъските една за друга, макар че изобщо не си съответстваха, защото как бихме могли да стоим и да гледаме как Хенри плаче за любимата си играчка, която се отдалечаваше по реката все повече и повече?

Споменът за Хенри ме отвежда в стаята му. Очите му, лицето, лъчезарната му усмивка. Може би трябва още един, последен път да съм с него, преди да си тръгна.

В стаята му е тихо, всичко стои непокътнато. Влизам и затварям вратата с желанието да запазя единствено за себе си този последен миг близо до брат си. Присядам на края на леглото и вземам възглавницата му в ръцете си. Още носи неговото ухание. Уханието на книги като цялата къща, в която той намираше подслон и уединение; носи и лекия мирис на лепкави от сладко момчешки пръстчета. Спомените стягат гърдите ми с такава сила, че не мога да си поема въздух.

Връщам възглавницата на мястото ѝ, като я обръщам наопаки и милвам гладката ѝ повърхност, както правех, когато беше малък и се готвех да го сложа да спи или да му почета преди сън. Отивам към рафта с книги — Хенри много приличаше на татко и на мен, обичаше

интересните истории. Томовете бяха прилежно подредени един до друг, тук бяха всички любими книги, които съм чела като дете, имаше и нови. Погледът ми е привлечен от корицата на „Островът на съкровищата“ и аз си спомням сияещия му поглед и въодушевлението му, когато понякога я четяхме заедно. Издърпвам я от лавицата, радвам се да я усетя в ръцете си, да вдъхна мириса на стара кожа.

Книгата е такава, каквато я помня, с гравюри на отделни сцени. На едната се виждат мъже, които са на плажа, копаят пясъка, за да открият заровеното там съкровище, и тази картина възбужда въображението ми.

„Татко ми заръча да го скрия. Каза ми да го запазя. За теб, Лия.“

Разумът ми се стреми да отхвърли тази вероятност, ала сърцето ми вече го е изпреварило и се чуди дали безцелното лутане на мисълта наистина няма никаква цел.

Внимателно разглеждам книгите на рафта, знам, че то е тук, откакто Хенри изгуби корабчето си играчка в реката. Отначало не го виждам. Напъхано е в задната част на рафта, в самия му край. Ала още щом зървам яркочервения цвят, неизбледнял от годините, разбирам, че съм го открила.

Изправям се на пръсти, за да достигна стъклената кутия, и си спомням колко часове прекара баща ми с Хенри, за да му направи точното копие. Татко, който не използваше ръцете си за други цели, освен да държи любимите си книги, прекара дни наред, навел глава до тази на Хенри, докато търпеливо ковеше едно към друго малките дървени късчета. Внимателно ги боядисваше в цветовете, с които беше боядисано корабчето, после го занесе на стъкларя, за да му направи кутия, така че Хенри да може винаги да си спомня за любимата си играчка.

Стъклото е студено и гладко, аз се опитвам да го отделя от основата, върху която е положено корабчето. То е здраво прикрепено към нея и макар една малка част от мен да се срамува, че искам да разглобя кутията на брат си, друга, много по-силна част ми казва, че съм изпратена тук тъкмо с тази цел.

Обръщам наопаки стъклената кутия и виждам, че има ограничен брой места, в които да търся, така че съсредоточавам вниманието си върху дървената основа. Тя е квадратна, покрита с тъмен лак. Дърпам малко по-силно, ала не мога да я извадя от стъкления похлупак.

Дълбочината на основата ме кара да спра. Тя е най-малко десетина сантиметра висока и изглежда съвсем неподходяща за толкова малко корабче. Давам си сметка, че вероятно татко я е направил по този начин, за да осигури достойно място за корабчето му — така е проявил уважение към единствения си син.

Или пък вътре е скрил нещо?

Държа внимателно стъкления похлупак в ръка и щателно проучвам основата, за да открия някаква издатина или ръб, нещо, което бих могла да издърпам. Не намирам такъв и се опитвам да извия кутията, ала тутакси се сепвам и си казвам, че е абсурдно да извия нещо квадратно по този начин. Съвършените ъгли на квадрата, изчистените му линии предполагат нещо много просто, съвсем елементарно и когато поставям палците си върху дъното и натискам, тънката дъсчица леко се приплъзва встрани, сякаш през всички тези години е чакала единствено мен.

Сгънатият лист в малката кухня ме кара да затая дъх, а по гърба и ръцете ми пробягват студени тръпки. Ръцете ми се тресат с такава сила, че аз се връщам до леглото, отмествам хартията и поставям стъкления похлупак върху завивката.

Колкото по-дълго мисля, толкова повече се уверявам, че може и да съм права, ала когато зървам имената, изпитвам истинско страхопочитание към братчето си. Те се точат като редица от мравки надолу по листа, едно след друго:

Соня Соренсен Лондон, Англия
Хелене Кастила Барселона, Испания
Луиса Торели Рим, Италия

Филип Рандал — детектив
Хайгроув авеню № 428 Лондон, Англия

Потресена падам на леглото. Не е бил у него. Смачканата хартийка в ръката му е била просто късче хартия, най-вероятно празно или пък изписано с измислени имена. Вероятно е искал да го изхвърли във водата, за да накара Алис да се откаже от търсенето. Може би е искал да ѝ даде фалшивия списък и да я изпрати на безкрайно

пътешествие. Какъвто и да е бил мотивът му, умната му постъпка в случая ми позволява да следвам пророчеството, да стигна до края му, без да се бавя повече. Питам се дали името, което е написано най-долу, е на човека, на когото татко е поверил издирването на ключовете. Лесно ще разбере.

Сега вече знам. Преди смъртта си татко е идентифицирал само три от четирите ключа.

Три, а не четири.

Дори да е така, все е някакво начало.

33.

Когато вдигам ръка, за да почукам, спомням си кога за последен път стоях на този праг. Тогава пророчеството и моята роля в него бяха все още забулени в тайна.

Този път леля Върджиния определено е по-удивена да ме види.

— Лия! — протяга ръка към мене тя, придърпва ме в стаята и затваря вратата. — Как си? Нищо не е наред ли?

Иска ми се да ѝ кажа, че нищо не е наред. Че Хенри е мъртъв и никога повече няма да го видим, че Алис няма да се спре пред нищо, за да докара Звяра в нашия свят. Но леля Върджиния го знае. Нямаме време за излишно повтаряне, трябва да бързаме.

Поклащам глава.

— Не. Просто... — поглеждам към дланите си и изричам: — Трябва да тръгвам, лельо Върджиния.

Когато вдигам поглед, тя кима с глава.

— Какво да направя, за да ти помогна?

Вземам ръцете ѝ в своите. Кожата им е мека и суха, а самите те са леки като перце.

— Ела с мен.

Поглежда ме в очите с лека усмивка, после разтваря обятията си и ме прегръща.

— О, Лия! Знаеш, че това е най-голямото ми желание.

— Тогава ми обещавай, че ще дойдеш.

Тя клати глава.

— Още не ми е дошло времето да си тръгна.

— Но нали Хенри... — преглъщам думите.

Мисля, че ако ги изрека на глас, ще умра. Все пак правя усилие.

— Хенри го няма, лельо Върджиния. Нищо не те задържа тук.

— Ами Алис?

— Алис ли? — не скривам учудването си аз.

— Знам, че ти е трудно да го разбереш, Лия. Но аз обещах на майка ти. Обещах ѝ да се погрижа за всички нейни деца. А не мога да

се избавя от усещането, че съм се провалила с Алис.

Сянка преминава през очите ѝ. Сигурна съм, че си мисли за Хенри, ала вината и тъгата, която изпитва, събуждат гняв в душата ми.

— Алис ли? Ще останеш тук, за да се грижиш за Алис? Може би ще я обучиш и за Бранителка? Може би ще ѝ предадеш и тайните на сестрите, за да ѝ помогнеш?

— Лия.

Тя говори тихо. Не се кара. Не точно. Ала тонът ѝ е такъв, сякаш ме мъмри.

— Никога няма да направя подобно нещо. Алис не се нуждае от моята помощ. Нито от намесата ми. Няма да я обучавам за Бранителка, защото тя не желае да е такава, но не мога и да я изоставя.

Иска ми се да извикам: „Ами аз? Нима ще ме изоставиш сама да диря пътя си в пророчеството, без да ме упътиш поне малко?“

Леля Върджиния продължава сякаш в отговор на моя въпрос:

— Но и теб не изоставям, скъпа моя. Ти ще се радваш на подкрепата на ключовете и на напътствията на сестрите, а аз ще дойда при теб, щом мога. Имаш думата ми.

Поклащам глава.

— Къде ще дойдеш, лельо Върджиния? Дори не знам къде отивам. Нужно ми е време. Време, за да усъвършенствам познанията си за Отвъдното и уменията, които все още не мога да контролирам добре. Нуждая се от място, където да се чувствам в безопасност поне за малко.

— Не се безпокой. — Погледите ни се срещат. — Известно ми е къде точно отиваш. Разбира се, няма никаква гаранция. Ала там, където ще бъдеш, е сигурно, както на всяко друго място.

* * *

— Едмънд — когато изричам името му, гласът ми секва.

Той полира каретата с протяжни и бавни движения, обърнал гръб към входа на навеса за карети. Щом чува гласа ми, спира, а ръката му, с която работи по едната страна на колата, остава вдигната във въздуха — каретата изглежда така, сякаш Едмънд я е лъскал три дни подред без прекъсване, от самото погребение на Хенри. Обръща се да ме

погледне и в същия миг пожелавам да не го бе направил, защото очите му излъчват такава скръб, такава дълбоко страдание, че чак дъхът ми спира.

Приближавам се до него и поставям ръка на рамото му.

— Аз... Моите съболезнования, Едмънд. За загубата ти.

Думите увисват помежду ни и за миг си казвам, че вероятно изпитва страшен гняв. Питам се дали някога би ми простил заради това, че загуби момчето, което обичаше толкова много.

Ала когато ме поглежда, в очите му виждам изненада и някаква особена нежност. Той кима с глава.

— Благодаря. Приемете и моите.

Аз се двоумя, преди да го помоля за услуга, която нямам право да искам от него, особено сега. Въпреки всичко обаче има нещо, което трябва да свърша, а не мога да го направя без помощта на Едмънд.

— Трябва да отида в града, Едмънд. Аз... трябва да видя Джеймс. Трябва да го видя още тази вечер. Ще ме закараш ли?

Всички прегради между нас са паднали. Аз не моля слугата да ме откара в града. Молбата ми е отправена към Едмънд. Най-близкия човек, останал ми след смъртта на татко.

Той кима с глава, без да се колебае нито за миг, и взема шапката си.

— Ще направя всичко, което желаете, госпожице. Всичко без изключение.

И като изрича тези думи, той отваря вратата на каретата.

* * *

Здрачава се и от прозореца на книжарницата се процежда бледа светлина. Едмънд стои търпеливо и кротко пред отворената врата на каретата, сякаш се досеща колко трудни ще бъдат за мен следващите минути и се стреми да ми даде малко време.

Досега се опитвах да репетирам онова, което трябва да кажа, да обясня пророчеството на Джеймс, ролята си в него и причината, поради която трябва да замина, макар и за кратко. Въпреки всичко обаче репетициите ми не ми дават никаква гаранция, че Джеймс ще продължи да ме обича, така че още нищо не съм решила. Ще се

наложи да му разкажа всичко, както ми дойде на момента, като оставя нещата да се случват сами по себе си.

Излизам от каретата и крача към книжарницата, забравила, че Едмънд е до мен, и го забелязвам едва когато проговаря:

— Ще ви чакам тук, госпожице.

Той се обляга на стената до вратата и това ми подсказва, че няма да спорим по въпроса и аз се усмихвам едва-едва, прекрачвам прага и влизам на топло в магазина.

Вдишвам аромата му и се мъча да го запамята. Не знам кога отново ще вляза тук. Вече съм свикнала с кратките мигове на тъга — минутите, в които осъзнавам, че всичко остава зад гърба ми. Няма никакъв смисъл да ги отпъждам.

— Лия!

Джеймс се появява иззад завесата, която служи за преграда към задната част на книжарницата. Бързо идва при мен и в очите му виждам тревога.

— Какво правиш тук? Как си?

За миг свеждам поглед надолу към полата си, като се мъча да намеря думите, които знам, че трябва да му кажа. Когато най-сетне го поглеждам в очите, чувствам желание да се хвърля в обятията му, да потъна в топлината, която винаги намирам в тях, да забравя онова, което е застанало между нас.

— Аз... Държа се. Може да се каже, че се чувствам нормално при създалата се ситуация.

Опитвам се да се усмихна бодро, ала сигурно не съм много убедителна, защото Джеймс разтваря ръце и ме прегръща.

— Лия... О, Лия! Исках да те видя. Идвах всеки ден у вас. Леля Върджиния не ти ли каза? — усещам парещия му шепот в косите си.

— Да. Извинявай, Джеймс. Аз... С никого не ми се говореше. С никого.

Той се отдръпва, хваща ме за раменете и се вглежда в лицето ми.

— Разбира се. Всеки би се чувствал така. Но защо? Защо си била този път дотук? Трябваше само да ми пратиш съобщение и веднага щях да дойда при теб. Не биваше да си правиш труда да идваш чак дотук в този мрак и студ.

Джеймс наднича през прозореца и остава доволен, като вижда, че Едмънд ме чака навън.

Поемам си дълбоко въздух.

— Аз... Трябваше да говоря с теб. Тази вечер. Трябваше да те попитам нещо.

„Ето, това е, казвам си. Точно така. Малко по малко.“

— Добре. Но ела да се постоплиш, Лия. Влез и седни до камината.

Той ме хваща за ръката и ме дърпа към задната стаичка.

Аз клатя глава и оставам като закована на пода.

— Не! — тонът ми е по-груб, отколкото е нужно, ала аз не бива да се отпускам в топлината и уютата на стаята, защото ако вляза, вече няма излизане.

— Не мога. Искам да кажа, че... Нека поговорим тук, Джеймс. Моля те.

Погледът му потъмнява, щом усеща отчаянието в гласа ми. Насилва се и кима с глава, ала когато проговаря, в гласа му се усеща такава решителност, че не съм в състояние да отхвърля думите му.

— Трябва да знаеш, че каквото и да ми кажеш, от каквото и да се нуждаеш, ще го направя. Ще го имаш, ако е по силите ми да ти го доставя.

Чувствам погледа му върху себе си, докато се взирам в книгите зад гърба му. Думите му би трябвало да стоплят душата ми, да ми вдъхнат кураж. Би трябвало да ми напомнят, че Джеймс наистина ще направи всичко, за което го помоля, ще ми даде всичко, от което имам нужда. Но в същото време ми се струва, че е не е съвсем така. Неговата решимост сякаш доказва онова, което дълбоко в себе си отдавна съм подозирала: Джеймс няма да ме остави. Ще настоява и ще предпочете да ме придружи до Лондон, ако е необходимо, и до края на света, отколкото да ме отпрати сама на опасното пътешествие.

Вглеждам се в очите му — неистината, която изричам, е най-тежката лъжа, която някога ще си позволя да произнеса.

— Ами... всъщност не е толкова важно. Просто се страхувам, че ще трябва да измине доста време, преди да стана предишната Лия. Преди да мога... да превъзмогна случилото се.

Гласът ми звучи все по-тихо и по-тихо, докато накрая започвам да шептя и разбирам, че думите ми всъщност са самата истина. Защото вече знам, че времето, когато ще мога да продължа живота си както преди, никога няма да настъпи.

Облекчен, той си поема дълбоко дъх и с лека усмивка ме хваща за двете ръце.

— Никой не очаква от теб противното. Най-малко аз. Ще съм тук и ще те чакам, колкото и време да ти е нужно.

Отвърщам на усмивката му, вдигам се на пръсти и го целувам по гладко избръснатата буза.

— Благодаря ти, Джеймс. Моля се да е така — казвам аз и се обръщам да си тръгна, преди да съм решила нещо друго.

— Лия?

Обръщам глава и виждам, че той държи ръката си на бузата, сякаш иска да запази целувката ми завинаги.

— Обичам те — изрича, сякаш знае, че няма да ме види повече, макар че всъщност няма как да го знае. — Обичам те, Лия.

— Аз също, Джеймс.

При тези думи гърлото ми се свива.

В следващия миг вече съм навън пред вратата, затварям я плътно след себе си и се обръщам към Едмънд.

— Благодаря ти, Едмънд. Свърших.

34.

Този път чукам на вратата на Алис и очаквам отговор. Когато някой е спасил нечий живот, полага му се необикновено внимание, независимо какво се е случило преди това.

— Влез — гласът ѝ звучи приглушено иззад огромната врата, тих е като в детските ни години.

Бавно отварям вратата. Избягвах този разговор, последното истинско сбогуване, което трябва да направя. И най-трудното заради края, който ще го последва.

— Алис — заставам официално до леглото ѝ, а тя се изправя до скрина.

— Лия. Добре ли си? — погледът ѝ е мил, гласът ѝ звучи искрено.

Поклащам глава, а тя широко разтваря очи и ме гледа с тревога.

— Какво... какво има? Съветва ли се с лекаря?

Когато преглъщам, чувствам болезнен спазъм в гърлото си и за миг се питам дали да не се разплача, ако все още са ми останали сълзи.

— Не съм. Лекарят не може да ми помогне. Не може да ми върне Хенри, нали? — скръбта се усеща в тона, с който задавам въпроса си. Всъщност това не е въпрос. И все пак изисква отговор, различен от онзи, който и двете знаем, че е истинският.

— Не — клати глава Алис.

Улавям се за таблата на леглото и търкам палци в топлото дърво, колкото да правя нещо с ръцете си.

— Утре рано заминавам.

— Леля Върджиния ме осведоми. Отиваш в Лондон, нали?

Кимам с глава. Двете с леля Върджиния обсъдихме плюсовете на това да запазим целта на пътуването ми в тайна, но трябва да кажа, че тук, в нашия свят, не ме е страх от Алис толкова, колкото в Отвъдния. После, нали съм в ролята на Портата? Най-вероятно Алис недоумява, защото колкото и да желае да ме отстрани, тя трябва и да си признае,

макар само пред себе си, че е по-добре да живее с надеждата, че ще променя решението си, отколкото да ме отстрани завинаги.

Така си казвам аз в най-мрачните моменти. В миговете, в които се налага да приема, че в ръцете на сестра ми животът ми е в опасност. Тя си поема дълбоко въздух и продължава:

— Лия. Нямах намерение... така де, не знам защо... защо го направих. Всичко стана толкова бързо, не мислиш ли?

Би трябвало да съм сърдита. Би трябвало да съм извън кожата си от гняв. Ала в сърцето ми цари странен покой. Яростта ми е точно толкова безпомощна и слаба, колкото бяха и студените ми крайници, след като ме измъкнаха от водата.

— Така е. Стана много бързо — прошепвам аз, тъй като споменът за ужасните мигове ме преследва като призрак и не ми дава покой. — Но ти си застанала твърдо на страната на пророчеството. На противниковата страна.

— Намираме се на противоположните страни от самото начало, Лия. Никога сме нямали възможност да бъдем нещо друго, освен противници. Нима все още не си наясно? Още ли си склонна да виниш едната от двете ни? Не можем ли просто да приемем, че такава е съдбата ни? Че нито една от нас не е направила грешен избор?

Подпирам глава в таблата на леглото и се вирам в дърворезбата върху тънката подпора.

— Вярно е, че много отдавна имената ни са били написани в пророчеството, Алис. Ала имало е избор. И за двете ни. Винаги има избор. Ти направи своя. Аз също. Лошото е, че изборът ни е различен.

Тя тръгва към мен с истинската си, присъща само на Алис, усмивка и аз знам, че винаги ще я помня такава. Лъчезарната усмивка, която те кара да направиш всичко, за да почувстваш топлотата ѝ. Тя идва и се хваща за едната от четирите колони на леглото, поставя ръката си до моята и се навежда към мен, докато двете опираме челата си, както правехме като деца.

— Ще ми липсваш, Лия. Каквото и да се случи.

Усещам хладната ѝ кожа.

— Ти също.

Изправям се, защото се боя, че ако остана още малко до сестра си, ще забравя коя е всъщност. Ще забравя какво желае и какво е вършила досега.

— Но ние пак ще се срещнем.

Тя отстъпва крачка назад, взема ръката ми, после бързо я пуска.

— Права си.

Вглеждам се в бездънните ѝ зелени очи, които са същите като моите.

— Значи няма да размислиш, така ли? Дори сега?

Тя поклаща глава.

— Особено сега. Да се откажем от каузата си заради друга, която със сигурност ще се провали, би било глупаво. — Твърдият ѝ поглед става леденостуден и празен като езерото през зимата. — А аз съм всичко друго, но не и глупава, Лия.

Остава ми само да кимна с глава. Думите ѝ очертават още по-ясно фронтовата линия. Следващата ни среща едва ли ще протече толкова кротко.

Няма какво друго да си кажем. Бързо се обръщам, преизпълнена със съжаление, с тъга и не на последно място с бушуваща в гърдите ми ярост. Излизам от стаята, без да погледна назад, и затварям вратата след себе си. Затварям подстъпите към сестра си, която тъй добре познавах навремето.

* * *

Връщам се в стаята си и виждам, че вратата е широко отворена, ала не това ме кара да се спра. Спирам, защото ме спохожда онова особено усещане за празнота, което трудно се описва, но което толкова често остава, щом някой излезе от стаята.

Оглеждам се и се опитвам да установя какво липсва, ала прозорците са плътно затворени и всичко е непокътнато.

С изключение на късчето хартия, което лежи върху писалището ми.

Внимателно прекосявам стаята. Макар да съм сигурна, че в нея няма никой друг, неприятно ми е да разбера, че някой се е ровил в личните ми вещи. Отивам до бюрото, навеждам се и вземам листчето. Светлината е мъждива, стаята се осветява единствено от меките отблясъци на огъня в камината. Трябва да приближа листчето до очите

си, за да разчета думите, но и тогава с мъка разпознавам разкривените букви, въпреки че съобщението е просто и кратко.

За да откриеш края на книгата,
прекоси древната гора към тайнствения остров.
А дотогава трябва да си готова за приближаващата
битка...
И никому да не се доверяваш.

Отпускам се на стола до писалището, като продължавам да стискам листчето в ръката си. Безнадеждността, моята позната компаньонка през последните дни, след смъртта на Хенри, за малко повдига крайчеца си. На нейно място аз усещам определена цел.

Връщам поглед към бележката. Няма подпис, но това не е толкова важно. Тя представлява ясен знак, че животът ми се е променил толкова много, че с лекота отгатвам смисъла, скрит зад загадъчните думи, макар да не знам автора им.

Липсващите страници от книгата са все още някъде там.
Трябва да ги намеря и да сложа край на пророчеството.
А после да се опитам да започна на чисто.

* * *

Спирам, но продължавам да държа перото и да търся подходящите думи. Въпреки разговора ни в книжарницата няма да е честно да тръгна, без да споделя с Джеймс поне част от истината; нима Джеймс не е най-старият ми приятел, моят най-скъп съюзник, най-близкият до сърцето ми?

Но в пророчеството няма място за любов. Не и сега. Да го въвека в пророчеството, би било егоистично от моя страна, но пък не ми се иска и да го нараня. Трябва да се опитам да му обясня, без да се впускам в подробности. Трябва да се помъча да го накарам да разбере, че се нуждая от време. Време далеч от него, далеч от Бърчууд, далеч от

Алис. От всичко, което ми пречи да намеря отговорите, водещи към края на пророчеството.

Не знам дали ще е достатъчно — незначителните ми думи, безсмислените ми забележки, моите празни извинения. Ала то е всичко, оставено ми от моята майка, всичко, което ми остава под бремето на моята скръб, след като знам, че ме очаква решителна битка.

Скъпи мой Джеймс,

Няма да си взема сбогом с теб. Защото това не е края на нашата любов. Как би могло да бъде, щом сърцето ти бие досами моето още от времето, когато сърцата ни изобщо са започнали да бият? Не, ние сме двете страни на една и съща монета. Ние принадлежим един на друг и винаги сме си принадлежали.

Спомням си топлите ти устни върху моите, думите ти на Деня на благодарността и ето моя отговор: Да. Да, ще бъда твоя. Да, искам да изживея живота си с теб. Да, копнея да държиш ръката ми в своята и това да продължи до края на света.

Ала желанието ми не би могло да се сбъдне, ако не намеря отговора на единствения въпрос, с който се сблъсках току-що. Един въпрос колкото опасен, толкова и неясен. А докато го търся, не искам да те въвличам в опасностите около него, макар да знам, че ако можеше, щеше да оспориш моето решение.

Вместо да ти го кажа, докато гледам обичното ти лице, предпочитам да ти напиша писмо, защото съм сигурна, че иначе би се опитал да ме спреш. Сигурна съм, че би поискал отговори от мен. Убедена съм, че не би ме пуснал да замина, без да ми помогнеш, без да ме посъветваш. А, честно казано, сама не вярвам, че бих устояла на настояванията ти.

Но въпреки всичко ще го направя. Трябва да ми вярваш, ако някога си имал доверие в мен, ако някога си ме обичал. Трябва да повярваш, че никога нямаше да те оставя, ако имаше друг начин. Трябва да ми повярваш, че

ще се върна при теб. Защото ще се върна, Джеймс. Наистина. Имаш думата на моята любов и трябва да я пазиш до сърцето си, докато сложа край на онова, което иначе би било пречка между нас.

Винаги си ме закрилял. А сега трябва да повярваш, че е мой ред да сторя същото за теб. Да запазя и двамата ни, така че някой ден да станем едно.

Стремя се да бъда честна с теб, Джеймс. Моля се да ме чакаш. Ако ме чакаш, аз ще се върна. Имаш думата ми, имаш и любовта ми.

Твоя Лия

35.

Дъждът плющи под нас, докато бързаме в нощта. Има прозорци, но няма смисъл да поглеждаме през тях. Вече опитах, ала навън е тъмно като в рог.

В началото се тревожа, че ще ми прилошее, задето толкова дълго време съм в купето, без да мога да гледам навън през прозорците, но сега клатенето и люшкането ме успокояват. Мисля си, че ако останем завинаги в този влак, ако се клатим и люлеем до края на света, всичко ще е наред. Не както беше преди, но може би също толкова приятно.

Усещам как нечия топла длан покрива моята. Вдигам поглед и срещам усмивката на Соня, развълнувана и в същото време загрижена. Не очаквах толкова лесно да я убедя да ме придружи.

Напъхала съм единствената си пътна чанта под седалката. Там съм сгънала роклите си, някои тоалетни принадлежности и ножа от стаята на Алис. Предварително съм изпратила останалия си багаж в Лондон. Леля Върджиния е уредила всичко и е уведомила прислугата, че пристигам. Както Бърчууд Милторп Хаус също принадлежи на фамилията ни от години. Там двете със Соня ще се чувстваме удобно и Соня ще ме обучи да използвам дарбата си по предназначение. В това време ще се свържем с Филип Рандал и ще потърсим останалите ключове. А междувременно аз ще стана по-силна, както в този свят, така и в Отвъдното, и ще мога да вода битката, защото ми е отредено мястото в самия ѝ център.

Луиса ще се включи на по-късен етап, когато намери начин да си замине от „Уиклиф“, без да разочарова баща си в Италия, нито да възбуди подозрение у него. Сбогуването беше трудно. Ала на небето е написано, както и върху китките на ръцете ни, че пак ще се срещнем.

Соня стиска ръката ми и когато свеждам поглед, виждам медальона да блести, изпълнил белега на китката ѝ. Така сме се споразумели. Не съм сигурна дали медальонът ще остане на китката ѝ, или ще се върне при мен, както направи преди време. Надявам се само, че ще е на сигурно място, че силата на душата, на която е поверена

грижата за него, няма да му позволи да се върне при мен. Соня не е Портата. Самаил няма да може да влезе през нея, ала тя ме предупреди, че Душите ще се опитат да я измамат, да я уплашат, да я тормозят по всякакъв начин, докато най-сетне успеят да се доберат до мен. Но що се отнася до Отвъдното, тя е по-силна от мен. Ако някой би могъл да ги държи настрана, ако някой би могъл да ми даде времето, от което се нуждая, за да се подготвя за приближаващата битка, това е Соня.

Дали ще успее? Или медальонът ще намери как да се върне на ръката ми в някоя подходяща за това нощ, ще ме откара в Отвъдното при Звяра, който ще ме използва като Порта, като таен проход към битката, която ще отключи Седемте чуми?

Нямам отговори на тези въпроси. Още не.

Мога да направя само това, да пътувам напред в бъдещето си, към онази тъмна и безформена сянка, която стои там и ме чака. В бъдещето, недостигнато от моята майка въпреки желанието ѝ да поеме поне донякъде моя дял в тази история. Да открия липсващите страници и останалите ключове. А те ще бъдат винаги с мен — майка ми и баща ми, леля Върджиния, Джеймс, дори Алис.

И Хенри. Хенри е моят талисман, който ми помага в тъмните нощи.

Викам в спомените си тъжните му очи по време на последния ни разговор. Очите и неговите думи, доста мъдри за десетгодишно момче: „Само времето ще покаже, Лия.“

Така е — времето наистина ще покаже.

Издание:

Мишел Зинк. Пророчеството на сестрите

Американска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2010

Коректор: Шели Барух

ISBN: 978-954-529-750-2

Формат 84/108/32. Печатни коли 17

Предпечатна подготовка: Васил Попов

Печатница Симолини

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.